

အိမ်
အိမ်
အိမ်

အိမ်

อสมการ

เรื่องและภาพ : ชนกานต์ ชันแก้ว

วรรณกรรมเยาวชนสำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๒

ผลงานสร้างสรรค์ในรายงานวิชา วด ๔๕๑

ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต

สาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำนำผู้เขียน

ในทางคณิตศาสตร์ อสมการ เป็นการเปรียบเทียบจำนวนจริงสองจำนวนที่ไม่เท่ากันด้วยสัญลักษณ์ มากกว่า น้อยกว่า ไม่เท่ากับ สัญลักษณ์เหล่านี้ก็เหมือนความรู้สึกของคนเราที่มักจะเปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่นเสมอ อย่างเช่น เราลำบากมากกว่า ได้รับความรักน้อยกว่า ไม่เคยเท่ากับใครเขาได้เลย เช่นเดียวกันกับตัวละครของเรื่องนี้ ที่ต่างรู้สึกกว่าตัวเองไม่เคยเท่ากับใครเขาเลย

ต่อเต๋า

≠ ∩ ∪ ⊆ ⊇

คำเตือน

เรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับความเครียด
อาการซึมเศร้า และการฆ่าตัวตาย
ไม่เหมาะสำหรับผู้ป่วยโรคซึมเศร้า
หรือมีอาการวิตกกังวล
หากผู้อ่านต้องการความช่วยเหลือ
สามารถขอคำปรึกษาได้ที่
สายด่วนสุขภาพจิต 1323

NRSM = งานกลุ่ม

สวัสดีค่ะคิดว่าชีวิตนักศึกษาสามปีที่ผ่านมาของ
ฉันสบายเกินไปถึงได้ส่งบททดสอบเช่นนี้มาให้ เพื่อนที่ดี
ถือเป็นลาภอันประเสริฐแล้วเพื่อนเห็นแก่ตัวเล่าจะถือเป็น
อะไร ฉันเพิ่งมาขบคิดเรื่องนี้อย่างจริงจังก็ ตอนที่ต้อง
ทำงานร่วมกับคนที่ไม่ทำอะไรเลย คนที่เอาแต่ผลิภาระ
ทุกสิ่งทุกอย่างให้พันตัว คนที่หายไปเป็นอาทิตย์ ไม่ตอบ
ข้อความแล้วมาปรากฏตัวในวันก่อนส่งงานเพื่อขอแนะนำเสนอ
ในส่วนที่ตัวเองสนใจ

บางทีฉันอาจไม่รู้ลึกไกรขนาดนี้ถ้าหากว่านี่ไม่ใช่
งานกลุ่มและอาจไม่ไกรขนาดนี้ถ้าหากเพื่อนพูดกับฉัน
อย่างตรงไปตรงมาว่าติดธุระไม่ว่างมาทำงานด้วย ฉันไม่

เคยมีปัญหากับการนั่งทำงานคนเดียว บางทีก็กลัวดีเสียอีก เพราะนั่นหมายถึงงานทั้งหมดจะออกมาในรูปแบบที่เราพึงพอใจแต่กับวิชาวิจัยที่ใคร ๆ ต่างบอกว่าโหดหินนี้ มันออกจะเกินไป สักหน่อยที่เพื่อนทิ้งให้ฉันทำงานคนเดียวแต่ที่โหดยิ่งกว่าต้องทำงานเพียงลำพังคือเพื่อนรับปากกับฉันเป็นมันเป็นเหมาะว่าจะส่งข้อมูลมาให้ เราตกลงกันแล้วว่าใครจะทำงานในส่วนไหนแต่สุดท้ายกลับเป็นฉันที่ทำงานอยู่คนเดียว

วิจัยเป็นวิชาที่นิสิตนักศึกษาไม่ว่าจะมหาวิทยาลัยไหนสาขาอะไรก็ต้องเจอ เป็นวิชาลากลือดที่ทำนักศึกษาจิตตกมานับไม่ถ้วน ก่อนหน้านี้ตอนที่เรียนอยู่ปีหนึ่งฉันเคยได้ยื่นรุ่นพี่ที่สนิทกันพูดเรื่องวิชานี้มาบ้างแต่ก็ไม่ได้คิดว่ามันจะหนักหนาสาหัสอะไร จนได้มาลงมือทำด้วยตัวเองถึงพบว่าฉันดูถูกวิชานี้เกินไป มันไม่ใช่แค่ลากลือดแต่ลากลือดเอาชีวิตและจิตวิญญาณของฉันไปด้วย

ทั้งที่เป็นวิชาที่มีหน่วยกิตเท่ากันกับวิชาอื่น ๆ แต่ความจริงจังกลับต่างกันลิบลับ อาจเป็นเพราะวิชานี้ทุกอย่างต้องเป็นเหตุเป็นผลและมีหลักการมารองรับ เราต้องเข้าพบอาจารย์เป็นระยะเพื่อส่งความคืบหน้า ข้อมูลบางส่วนที่หามาอย่างยากลำบากสุดท้ายอาจจะไม่ได้ใช้ หลายครั้งที่งานถูกแก้งั้นไม่เหลือเค้าโครงเดิม กระดาษเต็มไปด้วยร่องรอยของปากกาแดง

การทำวิจัยคงง่ายกว่านี้มากหากอาจารย์ให้ทำเป็นงานเดี่ยว อาจารย์เคยพูดกับฉันว่าการทำงานกลุ่มนั้นก็เหมือนการจำลองสังคมการทำงานเมื่อเราจบจากมหาวิทยาลัยไป เราจะได้เจอคนหลายรูปแบบทั้งคนที่ยินดีช่วยเหลือตั้งใจทำงานอย่างเต็มที่และคนเห็นแก่ตัวที่ไม่ทำอะไรเลย ถึงแม้ว่าฉันจะเข้าใจเหตุผลในส่วนนั้นแต่ก็ยังรู้สึกท้อแท้อยู่ดี

หลายครั้งฉันอยากหยุดทุกอย่างที่ทำแล้วหายตัวไปเฉย ๆ ให้เพื่อนรู้เสียบ้างว่าการไม่มีงานส่งมันเป็นอย่างไรแต่พอคิดถึงภาพรวมและผลกระทบที่จะมาถึงตัวเองฉันก็ตั้งใจทำไม่ลง สุดท้ายก็ได้แต่อดหลับอดนอนทำงานแทนคนอื่นให้เสร็จแล้วเอาไปส่งให้อาจารย์พิจารณา

“งานเสร็จก็โหมง” นุ่มเพื่อนของฉันถามตอนเราเจอกันที่ห้องเรียน ในมือถือซองพลาสติกค้างเอาไว้เตรียมตักข้าวเข้าปาก ดูจากสีหน้าแล้ว เมื่อคืนเพื่อนก็คงเหนื่อยไม่น้อย

“ดีสี่ครึ่ง” ฉันตอบ

“นอนรวมกันทั้งอาทิตย์ยังไม่ครบแปดชั่วโมงเลยพวกเรา โทรมจนจะกลายร่างเป็นผีดิบได้แล้ว”

ฉันหัวเราะกับมุกที่เพื่อนเล่น นิสิตนักศึกษาอย่าง

เรา ๆ มักจะเล่นมุขอย่างนี้เป็นประจำโดยเฉพาะนุ่ม เธอชอบเอาเรื่องเครียด ๆ มาทำให้มันตลก อย่างคะแนนสอบกลางภาค ปลายภาค หรือแม้แต่กับการนำเสนอความคืบหน้างานวิจัยในวันนี้เธอก็ยังทำให้มันกลายเป็นเรื่องขำขันได้

เพื่อนสนิทของฉันคนนี้มีความสามารถพิเศษในการทำให้คนรอบข้างอารมณ์ดีทั้งยังดูแลสุขภาพเก่งเป็นที่หนึ่ง เวลามีเพื่อนคนไหนอารมณ์เสียเธอจะรู้ได้ในทันทีหลายครั้งที่นุ่มคอยปลอบใจเพื่อน เธอมีวิธีรับมือกับอารมณ์ด้านลบของผู้คนหลากหลายรูปแบบและรู้ว่าตัวเองควรจะทำอย่างไรซึ่งตรงข้ามกับฉันโดยสิ้นเชิง

เสียดายที่ไม่ได้อยู่กลุ่มเดียวกับนุ่ม ถ้าหากได้อยู่กับเธอการทำวิจัยคงสบายใจมากขึ้นกว่านี้ ขณะที่กินข้าวเราก็คุยกันเรื่องงานที่ทำเมื่อคืนและเรื่องสัพเพเหระอื่น ๆ ก่อนจะเข้าห้องเรียนไปนำเสนองาน

ตอนที่ฉันเปิดประตูเข้ามาในห้องเรียน ทุกคนหัวเราะกันสนุกสนาน เพื่อนร่วมกลุ่มของฉันนั่งขำอยู่กลางวงสนทนาอย่างไม่มีวิแววความเหนื่อยล้าจากการอดนอนหรือความเคร่งเครียดอยู่เลย ฉันกับนุ่มสบตากัน เพื่อนแบ่ปากทำหน้าล้อเลียนแล้วยักไหล่

ยังเหลือเวลาอีกประมาณสิบห้านาทีก่อนอาจารย์

จะเข้าสอน เพื่อนในห้องต่างคุยกันเรื่องของงานที่ทำเมื่อคืน หลายคนไม่ได้หลับไม่ได้นอนเพื่อทำงานให้เสร็จ ยิ่งใกล้เวลานำเสนอเท่าไรบรรยากาศในห้องยิ่งดูวุ่นวายแต่ละคนดูอยู่ไม่สุข เดินไปเดินมา บ้างหัวเราะเหมือนคนสติหลุด

ฉันอาการไม่ดีเท่าไร รู้สึกเหมือนจะอาเจียน มือเท้าทั้งเย็นทั้งลั่น ฉันทบมือทั้งสองข้างเพื่อคลายความตึงต้านก้นของตัวเองลงแต่มันไม่ช่วยอะไรเลย ยิ่งตอนที่อาจารย์เปิดประตูเข้ามายิ่งรู้สึกประหม่า นุ่มเอียงหัวมากระชิบเบา ๆ ว่าให้ทาลิปติกก่อนออกไปนำเสนอสักหน่อยแต่ฉันก็ไม่ได้ทำตามเพราะมัวแต่ก้มหน้าอ่านเอกสารเพื่อเตรียมตัวไปนำเสนอความคืบหน้า

สมัยยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมฉันไม่เคยมีอาการประหม่าเช่นนี้มาก่อน อาจเพราะเพื่อนในห้องล้วนคุ้นเคยกันมาตั้งแต่สมัยประถม กับครูบาอาจารย์ที่โรงเรียนก็ไม่ได้กลัวเกรงจนหน้าซีดปากลั่นเวลาต้องพูดคุยด้วยเหมือนตอนนี้อาจได้ว่าเริ่มมีอาการมือเท้าเย็นครั้งแรกก็ตอนประกาศผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ตอนนั้นรุ่นพี่ที่อยู่รอบผลการสอบด้วยกันต้องคอยหาขาดมยาหม่องมาให้วุ่นวายกันไปหมด จากนั้นอาการเช่นนี้ก็หายไปจนกระทั่งเมื่อปลายปีก่อน

ลิบนาที่ต่อมาเพื่อนกลุ่มแรกก็นำเสนอจบ อาจารย์

ถามถึงรายละเอียดงานเล็กน้อยพร้อมให้คำแนะนำ จากนั้นจึงปล่อยให้เพื่อนกลับเข้ามานั่ง พออาจารย์เรียกกลุ่มต่อไปฉันก็ลุกขึ้นเดินมาหน้าห้องพร้อมเพื่อนร่วมกลุ่มที่เหลือ เราไหว้สวัสดิ์อาจารย์ตามด้วยทักทายเพื่อนในห้องก่อนแนะนำตัวเองทีละคน เมื่อมองไปที่หนุ่มก็เห็นว่าเธอกำลังชูสองนิ้วอยู่ พวกเพื่อนที่นั่งหลังห้องเองก็พยายามทำหน้าตลก ๆ หวังคลายบรรยากาศกดดันลง

กลุ่มของฉันมีสมาชิกอยู่สามคนคือฉัน ดิว และมาย ก่อนหน้าจะมาทำงานนี้เราเคยคุยกันบ้างแต่ไม่ได้สนิทสนมอะไรนักแต่เพราะอาจารย์ให้จับกลุ่มตามหัวข้อที่ตัวเองสนใจ หลายคนเลยเลือกกลุ่มทำงานจากความสนใจมากกว่าที่จะเลือกตามเพื่อนเหมือนที่แล้วมาแต่ข้อเสียของการจับกลุ่มด้วยวิธีนี้คือเราไม่อาจรู้ได้เลยว่าใครจะมาทำงานกับด้วย ได้แต่ปล่อยให้ไปไปตามเวรตามกรรมที่ทำมา

เราสามคนผลัดกันพูดคนละสองหัวข้อ แต่ละหัวข้อนั้นมีเนื้อหาไม่เท่ากัน แนนอนว่าส่วนที่เยอะที่สุดตกมาที่ฉัน สาเหตุก็เพราะฉันเป็นคนทำและรู้เรื่องนี้ดีที่สุด เราใช้เวลาไปราวสิบกว่านาทีในการนำเสนอ อาจารย์เงยหน้าขึ้นมามอง จังหวะนั้นฉันรู้ได้ทันทีที่กำลังจะมีเรื่อง

ทั้งห้องเงียบสนิท อาจารย์ที่เคยอารมณ์ดีตอนนี้

กลับดีขึ้นมากจะทันหันและยิ่งแย่ไปกันใหญ่เมื่อดิฉันตอบคำถามไม่ได้ คำพูดของอาจารย์แต่ละประโยคเหมือนไม้กระบองทุ้มด้วยฝ่ามือที่ฟาดลงมาแรง ๆ หลายครั้ง ต่อให้ภายนอกไม่มีบาดแผลแต่ข้างในก็บอบช้ำไปหมด ฉันเปรียบเทียบอย่างนี้เพราะอาจารย์ไม่ได้ใช้คำพูดรุนแรงอะไรแต่กลับจี้ตรงจุดทุกครั้งเหมือนมองเห็นทุกอย่างทะลุปรุโปร่ง

แม้ว่าจะไม่ใช่คนที่ถูกต่อว่าแต่ก็ยังรู้สึกแย่เพราะเมื่อคนในกลุ่มทำงานไม่ดีนั้นหมายถึงคนอื่น ๆ ก็จะได้รับผลกระทบไปด้วยแต่ในกรณีนี้ต่อให้ฉันอยากจะแก้ไขอะไรสักแค่ไหนก็คงไม่ทันแล้ว

“อาจารย์คาดหวังกับกลุ่มพวกหนูไว้มากกว่านี้นะ ถ้าอยากปรึกษาอะไรก็มาหาที่ห้องแล้วกัน”

พวกเราสามคนกระพุ่มมือไหว้ขอบคุณอาจารย์แล้วต่างคนต่างเดินกลับไปนั่งที่ นุ่มคว้ามือฉันไปบิบบก่อนจะลูบหลังแรง ๆ หลายที ฉันพยายามยิ้มและพูดเล่นเหมือนทุกทีแต่เหมือนนุ่มจะดูออกว่าฉันไม่สบายใจเท่าไรเลยกุมมือเอาไว้ไม่ปล่อย

“ไว้ไปหาอาจารย์ด้วยกัน เตียวไปช่วย” นุ่มพูด ฉันรีบพยักหน้าให้เพื่อนแล้วบอกให้นุ่มหันกลับไปสนใจหน้าห้อง

หลังจากฟังการนำเสนอมาได้สักพักฉันก็หยิบเอาสมุดปกสีน้ำตาลของตัวเองขึ้นมาวาดรูป กระดาษของสมุดเล่มนี้บอกระยะห่างด้วยจุดไข่ปลาเล็ก ๆ เรียงกันเป็นแถว ฉันใช้ปากกาดำขีดเส้นจากจุดหนึ่งไปอีกจุดหนึ่ง เป็นเส้นทแยง เส้นตั้ง เส้นขวางจนเกือบจะเต็มหน้ากระดาษ การวาดรูป แบบนี้ช่วยทำให้อาการกระวนกระวายของฉันบรรเทาเบาบางลง ไม่ใช่ว่าความกังวลหายไปแต่แค่ทำให้ใจเย็นลงได้บ้างเท่านั้น

ระหว่างที่ขีดเส้นต่อกันไปนี่ในหัวก็คิดไปถึงวันที่จะต้องเข้าพบอาจารย์ มันใจได้ว่าอาจารย์คงไม่ดุอะไร อาจารย์มหาวิทยาลัยมีวิธีการสอนต่างจากครูประถมและมัธยม พวกท่านไม่เคยดุว่ากล่าวด้วยคำหยาบคาย ไม่เคยขู่เชิญให้ทำงานแต่ให้เราเรียนรู้ผลของการกระทำเอง ในวันที่เกรดออก เวลาที่เว็บไซต์ประกาศคะแนน นักศึกษาจะแบ่งออกเป็นสามกลุ่มคือ กลุ่มที่สมหวัง กลุ่มที่ผิดหวัง และกลุ่มที่ไม่รู้สึกอะไร

มายอยู่ในกลุ่มที่หนึ่งและสองสลับกันไป เธอเคยสมหวังและเคยผิดหวัง ฉันได้ยินมายคุยกับเพื่อนสนิทว่า เธอชอบคาดเดาไว้ก่อนว่าตัวเองจะได้เกรดอะไร ถ้าหากเป็นไปตามที่คิดหรือมากกว่าที่คิดก็เท่ากับว่าเธอสมหวัง แต่ถ้าหากไม่เป็นไปตามที่คิดหรือน้อยกว่าที่คิดก็เท่ากับว่าเธอผิดหวัง ในสาขามีเพื่อนประเภทนี้อยู่เยอะทีเดียว

ส่วนดิฉันนั้นแสดงตัวว่าเธอไม่ได้รู้สึกรู้สอะอะไรกับ ผลการเรียนและไม่เคยคาดหวังอะไรกับมัน แม้ว่าในภาค เรียนนั้นจะมีตัว C หรือ D ปรากฏขึ้นมาเธอก็ยังพูดถึงมัน ได้ด้วยสีหน้าปกติ ฉันทเองก็เคยเป็นแบบนี้ เป็นคนที่ไม่ดีใจ ไม่เสียใจ ไม่ว่าเกรดจะออกมาดีหรือแย่แต่เมื่อคะแนนของ แต่ละภาคเรียนออกมาดีเกินกว่าที่คิดก็อดคาดหวังกับตัว เองไม่ได้ ฉันทตั้งใจเรียนมากขึ้น ทุ่มททำงานยิ่งกว่าเก่า คาดหวังว่าตัวเองจะต้องได้เกรดไม่ต่ำกว่า B ในทุกวิชา กับเทอมนี้ก็เช่นกัน

ฉันทมองไปที่เพื่อนร่วมกลุ่ม รู้สึกอยากคุยกับพวก เธอเรื่องงานบางทีคงถึงเวลาต้องเตือนสติกันบ้างแล้ว เพราะถ้าหากปล่อยไปตามยถากรรมเช่นนี้ก็ไม่รู้ว่าผล สุดท้ายจะเป็นอย่างไร ฉันทหีบโทรศัพท์ขึ้นมากดส่ง ข้อความถามดิฉันกับมาายว่าหลังเลิกเรียนว่างคุยงานหรือ เปล่า ดิฉันตอบกลับมาทันทีว่าเธออาจจะอยู่คุยด้วยได้แค่ครู เดียวเพราะนัดกับเพื่อนเอาไว้แล้วส่วนมาายต้องรีบกลับ บ้าน

แม้ว่าจะขัดใจไม่น้อยแต่ฉันทก็ตัดสินใจว่าคุยกันห่า นาทีสิบนาที่ที่ยังดีกว่าไม่ได้คุยกันเลย ฉันทจึงตอบเพื่อนกลับ ไปว่าจะคุยแค่ครูเดียวเท่านั้น เพื่อนทั้งสองส่งสติ๊กเกอร์ กลับมาเป็นอันว่ารับรู้ ฉันทนั่งฟังเพื่อน ๆ นำเสนองจนครบ ทุกกลุ่ม ตอนที่ฉันทออกไปยืนหน้าชั้นก็ไม่ลิมชูสองนิ้วให้

กำลังใจเหมือนที่เพื่อนเคยทำด้วย อาจารย์สอนต่ออีกเล็กน้อยจากนั้นค่อยส่งงานแล้วปล่อยให้เรากลับบ้าน

ฉันไม่รอให้ติดกับมาเป็นฝ่ายเดินมาหาแต่รีบเดินเข้าไปคุยด้วยทันทีเพราะรู้ว่าเพื่อนมีธุระต้องรีบไป การทำงานกลุ่มร่วมกับคนที่เราไม่ได้สนิทด้วยนั้นค่อนข้างลำบากและมักจะมีปัญหาตามมาอยู่เนือง ๆ ช่วงแรก ๆ ที่ยังมีใจจะทำงานเวลาของเราก็ไม่ตรงกัน พอเวลาเริ่มลงตัวก็กลายเป็นว่าคนในกลุ่มต่างหมดไฟกันไปแล้ว สุดท้ายจบลงด้วยการที่เพื่อนส่งงานมาให้ช้าบ้าง ไม่ตอบข้อความและทำเมินเฉยไปเสียอย่างนั้นก็มี

“อาทิตย์นี้เราควรจะได้เนื้อหาบทที่สี่บ้างแล้วนะ ถ้าทำงานไม่สะดวกมาทำที่มหาลัยก็ได้ เดี่ยวเรามาเป็นเพื่อน” ฉันบอกเพื่อนแล้วเสริมเหตุผลเข้าไปด้วยว่าเพราะกลุ่มอื่น ๆ มีเนื้อหาส่วนนี้กันหมดแล้ว จะมีก็แต่กลุ่มเรายังขาด ๆ เกิน ๆ ดูไม่มีอะไรเป็นชิ้นเป็นอันสักอย่าง

“อาทิตย์นี้ดิฉันไม่ว่างแต่อาทิตย์หน้าเดี๋ยวส่งให้แน ๆ สัญญาเลย” ดิฉันบอก

“เราขอภายในอาทิตย์นี้ไม่ได้เหรอ นี่ก็เพิ่งวันอังคารเอง มีเวลาทำอีกหลายวันเลย ส่งมาวันศุกร์หรือเสาร์ก็ได้”

“ไม่ต้องรีบหรอกเต็ม ยังเหลือเวลาอีกตั้งหลายวัน

ค่อย ๆ ทำไปเดี๋ยวก็เสร็จ” คราวนี้เป็นมายที่พูดขึ้นบ้าง เมื่อได้ยินอย่างนี้ฉันก็พูดไม่ออก บางทีเวลาที่เหลือในความรู้สึกของเพื่อนกับของฉันอาจจะต่างกันเพราะในขณะที่เพื่อนรู้สึกว่ามันตั้งหลายวัน ฉันกลับรู้สึกว่ามันแค่ไม่กี่วันเท่านั้นเอง

เราคุยกันต่ออีกไม่กี่ประโยคคิดกับมายก็ขอตัวกลับ ฉันเลยเดินมาหาหนุ่มที่นั่งคุยอยู่กับเพื่อน กลุ่มของหนุ่มมีสามคนเท่ากับกลุ่มของฉัน เพื่อนอีกสองคนนั้นเป็นผู้ชายหนึ่งคนและผู้หญิงอีกหนึ่งคน ทั้งสามกำลังคุยกันอย่างออกรสออกชาติในเรื่องที่ฉันไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรนัก

“คุยเสร็จแล้วเหอ รอก่อน ๆ” หนุ่มบอกแล้วดึงฉันให้นั่งลงข้าง ๆ ฉันฟังพวกเขาคุยกันไปสักพักก็เริ่มขำ การทำงานของเพื่อนกลุ่มนี้แปลกมาก ฉันไม่เคยเห็นเพื่อนกลุ่มไหนแย่งกันทำงานแบบนี้มาก่อน ถึงขั้นที่ว่าต้องจับฉลากเลือกกันว่าใครจะได้ทำหัวข้อไหนเลยด้วยซ้ำ หนุ่มโวยวายเล็กน้อยตอนที่จับได้หัวข้อที่ไม่อยากทำแต่พอเพื่อนถามว่าแลกกันไหม เธอลับบอกว่าโชคชะตากำหนดหัวข้อนี้มาให้เธอแล้ว

ฉันรู้สึกอิจฉาหนุ่มไม่น้อยที่สมาชิกในกลุ่มของเธอล้วนแต่ทุ่มเทกับการทำงาน ได้ยินว่าตอนที่สมาชิกคนหนึ่งไปค่ายยังแบกคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กไปทำงานด้วย พวกเขา

ไม่ได้แบ่งหน้าที่กันชัดเจนแต่ช่วยกันทำไปทีละเล็กทีละน้อยไม่ปล่อยให้ใครคนใดคนหนึ่งต้องทำอยู่คนเดียว ดูเป็นกลุ่มในอุดมคติที่ต่างช่วยเหลือกันและกันดี ถ้าหากว่าได้ทำงานกับเพื่อนแบบนี้อะไร ๆ คงจะง่ายขึ้น

หลังจากนุ้มคุษงานเสร็จทุกคนก็แยกย้ายกันกลับ เราเดินออกมาพร้อมเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งที่กลับทางเดียวกัน ระหว่างทางจากมหาวิทยาลัยไปถึงรถไฟฟ้าต่างคนต่างหาเรื่องราวมาเล่าไปเรื่อยจนวนมาถึงเรื่องวิจัยที่กำลังทำอยู่

“ทำงานกับดิวเป็นยังไงบ้างเต็ม” เพื่อนคนหนึ่งหันกลับมาถาม

“เหนื่อย” ฉันตอบเพื่อนไปตามตรง เพื่อนคนนั้นหัวเราะแล้วเล่าให้ฟังว่าตอนปีสองเธอเคยทำงานกลุ่มกับดิวมาก่อน ดิวเป็นประเภทไม่ใก้กำหนดส่งก็ไม่ยอมทำงาน เธอชอบทำตัวเอ้อระเหยลอยชาย ลงรูปอวดว่าไปเที่ยวที่นู่นที่นี้ พอเพื่อนทวงถามเรื่องงานก็บอกว่าติดธุระบ้างไม่สบายบ้างอยู่ทุกที่ทำให้หลายคนที่เคยทำงานกลุ่มด้วยรู้สึกแย่ไปตาม ๆ กัน

“ถึงจะเริ่มทำซ้ำแต่งงานดิวยังดีนะ ทำเสร็จแล้วเสร็จเลยไม่ต้องมานั่งแก้ เทียบกับมายที่ทำงานเร็วแต่ช่วยแล้วฉันยังโอเคกับดิวมากกว่า”

เพื่อนเริ่มวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของคนอื่น

อย่างออกรสออกชาติ แต่ละกลุ่มต่างมีปัญหาเป็นของตัวเอง บางคนถึงขั้นทะเลาะกันรุนแรงก็มี ฉันทกับนุ้มเดินรั้งท้ายฟังเพื่อน ๆ พูดกันจนมาถึงทางสถานีรถไฟฟ้าใต้ชั้นเราโบกมือบอกลากันง่าย ๆ เพื่อนส่วนหนึ่งเดินแยกไปที่ป้ายรถเมล์ส่วนฉันทกับนุ้มก็เดินลงบันไดเลื่อนมาขึ้นรถไฟฟ้า

“ไม่คิดว่าเพื่อนคนอื่นจะมีปัญหาเหมือนกัน” นุ้มพูดตอนที่เราเดินมาถึงชานชาลา “หรือว่าจุดประสงค์หลักของการทำงานกลุ่มจริง ๆ แล้วไม่ใช่ความสามัคคีแต่เป็นการฝึกทักษะ เวลาโตไปแล้วเจอคนเห็นแก่ตัวจะได้ไม่โมโหจนสติแตก”

ฉันทไม่รู้จะตอบนุ้มอย่างไร บางทีเพื่อนคนนี้ก็ชอบพูดอะไรเรื่อยเปื่อย ถ้าหากว่าเราบ่าเพ็ญตบะได้จากการทำงานกลุ่มจริงป่านนี้เทพเทวดาคงลั่นสรวรรค์ไม่ต้องลำบากพระพุทธรองศ์ให้ลงมาโปรดสัตว์แล้ว

ฉันทกลับมาถึงบ้านในสภาพโหลเหลว การนั่งฟังเพื่อนนำเสนอตั้งแต่เข้าจรดเย็นกินพลังงานเอาเรื่อง ยิ่งต้องเบียดเสียดกับคนบนรถไฟฟ้ายกกลับมาบ้านก็ยิ่งรู้สึกเหนื่อยเข้าไปกันใหญ่

ฉันทอยากทิ้งตัวลงนอนแล้วละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างไปเสียให้หมดแต่ก็เหนียวตัวเกินกว่าจะหลับลง พอคว่ำ

ผ้าเช็ดตัวเปิดประตูจะไปเข้าห้องน้ำ ประตูห้องข้าง ๆ ก็
เปิดออกมาพอดี

“อ้าว จะเข้าห้องน้ำเหรอ” ฉันทะงักแล้วชักเท้าก้าว
กลับเข้าห้องตัวเอง มือกำลูกบิดเอาไว้

“พี่เจตเข้าก่อนเลย”

ฉันปิดประตู แขนผ้าเช็ดตัวไว้กับพนักเก้าอี้แล้ว
ทิ้งตัวลงบนเตียง หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเล่นไปเรื่อย ฉันเล่น
เกมผ่านด่านแล้วด่านเล่าจากด่านที่สามร้อยสิบเก้าจนถึง
สามร้อยสามสิบเจ็ด ถึงห้องน้ำจะว่างไม่มีคนใช้แล้วฉันก็
ยังเข้าไปไม่ได้ ตั้งแต่เด็กแล้วที่ฉันไม่ชอบการเข้าห้องน้ำ
ต่อจากคนอื่น ไม่ชอบไอน้ำที่ยังกรุ่นอยู่ในอากาศหรือผ้าที่
กระจก ไม่ชอบกลิ่นสบู่ที่ไม่ใช่กลิ่นของตัวเองและไม่ชอบ
รอยน้ำที่เปียกไปทั่ว

กว่าจะได้อาบน้ำก็ปาไปสามทุ่ม ฉันเปิดเพลงฟัง
ขณะขยี้ยาสระผมบนหัว น้ำอุ่น ๆ ช่วยให้สมองแล่น ฉัน
เริ่มคิดเรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้ คิดถึงคำพูดของนุ่ม ของเพื่อน
ในกลุ่ม คิดเรื่องงานที่จะต้องทำ เรื่องอาจารย์ ที่ต้องเข้า
พบแล้วเริ่มคิดเรื่องของวันพรุ่งนี้ คิดถึงวิชาที่ต้องเรียน
ของที่ต้องเตรียม การสอบกลางภาคที่ใกล้เข้ามาหรือ
แม้แต่งานที่จะต้องส่ง คิดถึงตรงนี้ การอาบน้ำก็ไม่สนุกอีก
ต่อไป

สัญญา ≠ สัญญา

หลังจากวันที่นำเสนอความคืบหน้างานวิจัย วันต่อมาก็มีสอบย่อยเก็บคะแนนในห้อง นุ่มที่เรียนด้วยกันโอตครวญว่าอาทิตย์นี้หนักหนาเกินไปทั้งเตรียมข้อมูลไปตอบอาจารย์ ทั้งอ่านหนังสือสอบ ไหนจะต้องทำงานส่ง ในรายวิชาอื่น ๆ อีก ยิ่งใกล้อาทิตย์สอบมากขึ้นเท่าไรงานก็ยิ่งเยอะมากขึ้นเท่านั้น

ช่วงเวลานี้ของทุกเทอมห้องสมุดมักจะมีคนเยอะเป็นพิเศษ กระทั่งชั้นเก็บปริญญาบัตรซึ่งปกติจะเงียบกว่าชั้นอื่นก็ยังคงมีคนเยอะจนบรรณารักษ์ต้องประกาศงดใช้เสียง ฉันเจอเพื่อนร่วมสาขาที่ชั้นนี้เยอะเป็นพิเศษ เพื่อนบอกว่ายังมีบางกลุ่มที่อยู่ข้างบน ทุกคนคงอยากเร่งทำงาน

เพื่อไม่ให้งานไปกองสุมตอนปลายภาค

ขณะที่กำลังพิมพ์เนื้อหาในส่วนของตัวเอง มายก็ส่งข้อความเข้ามาหาพร้อมแนบงานส่วนหนึ่งที่ทำเสร็จแล้วมาให้ด้วย ทีแรกฉันรู้สึกประหลาดใจไม่น้อยแต่พอคิดเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ก็รีบเปิดงานขึ้นมาอ่านทันที ดูเหมือนเมื่อวานเพื่อนจะไม่ได้พูดจาเกินจริงเลย มายเป็นคนทำงานเร็วแต่ชู้เหมือนที่บอกจริง ๆ

ฉันส่งข้อความกลับไปหามายว่าที่เธอส่งมายังใช้ไม่ได้ ข้อมูลต้องมีมากกว่านี้ อีกอย่างหนึ่งสิ่งที่เธอหามาทั้งหมดต้องมีอ้างอิงที่เชื่อถือได้ไม่ใช่ว่านำมาจากอินเทอร์เน็ตแล้วจะแปะลงไปได้เลย แม้แต่ฉันที่เป็นนักศึกษาเหมือนกันอ่านแล้วยังรู้ว่าเพื่อนไม่ได้เขียนเองแล้วถ้าเป็นอาจารย์อ่านแล้ว จะเป็นอย่างไร ไม่พันทวงมีแต่รอยปากกาแดงวงมาเต็มหน้า

มายไม่ได้เข้ามาอ่านข้อความ เธอหายไปเฉย ๆ ทั้งอย่างนั้น กระทั่งนุ่มเดินกลับมาพร้อมหนังสือกองหนึ่ง มายก็ยังไม่ตอบ ฉันไม่รู้จะทำอย่างไรเลยได้แต่ส่งข้อความไปขอโทษแล้วปล่อยโทรศัพท์ทิ้งไว้เพื่อทำงานต่อ

หลังจากเขียนงานในส่วนของตัวเองไปได้พอสมควรแล้วฉันก็กลับมาดูงานที่มายส่งมาอีกครั้ง มีข้อมูลบางส่วนที่ใช้ไม่ได้แต่บางส่วนที่มีแหล่งอ้างอิงก็พอจะไปสืบค้นได้ต่อ ฉันเลยลองหาดู คิดว่าถ้าเอาหนังสือไปให้

เพื่อนช่วยสรุปคงจะง่ายขึ้น ไม่ต้องเสียเวลาไปหาข้อมูลใหม่ทั้งหมดด้วย

หนุ่มช่วยฉันหาหนังสือจากชั้น จากนั้นเราก็กองมามีหนังสือแล้วค่อยแยกย้ายกันกลับบ้าน เมื่อมาถึงห้องฉันก็วางกระเป๋าลงที่พื้น หยิบหนังสือออกมาถ่ายปกลงไปให้มายพร้อมส่งข้อความไปด้วยว่าฉันช่วยหาหนังสือที่มีข้อมูลน่าเชื่อถือได้มาให้แล้ว คราวนี้เธอเข้ามาอ่านข้อความอย่างรวดเร็วก่อนจะส่งสติ๊กเกอร์พร้อมคำว่าขอบคุณมาให้

ฉันขอให้มายช่วยสรุปเนื้อหาของงานในบางส่วน แต่เพราะมายไม่เข้าใจว่าต้องทำแบบไหนเลยต้องอธิบายให้ฟังอยู่หลายนาที กว่าจะได้อาบน้ำก็สองทุ่มกว่า โชคดีที่วันพรุ่งนี้ไม่มีเรียนและไม่มิงานอะไรต้องส่งจะได้นอนตื่นสายกับเขาบ้างเสียที ตอนที่ใกล้จะเคลิ้มหลับโทรศัพท์มือถือก็สั่น ทีแรกคิดว่าเป็นมายที่โทรมาถามเรื่องงานอีกแต่ปรากฏว่าคนที่โทรมาคือแม่โอบ

“เพิ่งถึงบ้านหรือ” แม่ส่งเสียงถาม “ทำไมกลับดึก กลับดึกทุกวันเลยนะช่วงนี้”

“ทำงาน” ฉันตอบแม่ ร่างกายอ่อนล้า หนังตาปรือ ใกล้จะปิด ฉันรู้สึกอยากหลับมันเสียเดี๋ยวนี้

“อะไรนะ”

“ทำงาน” ฉันพูดเสียงดังขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าแม่

ไม่ได้ยิน

“แม่ถามดี ๆ ทำไมต้องตะคอกด้วย ทำงานอะไร ดึกตื่นปานนี้ กลับบ้านมืด ๆ มันอันตราย” แม่เริ่มขึ้นเสียง ฉันทอนหายใจลึ้มตามองเพดานห้องและหลอดไฟสว่างจ้า ๆ ๆ ก็รู้สึกเหนื่อยยิ่งกว่าเดิมเสียอีก

“เต็มออยู่มหาลัยๆกับเพื่อน คนเยอะแยะไม่อันตรายหรอก”

“รู้ได้ยังไง คนเดียวนี้ไว้ใจได้ที่ไหน อย่ากลับให้มัน ดึกนัก คนที่รออยู่ที่บ้านเขาเป็นห่วง”

“แต่แม่ไม่ได้อยู่บ้านเสียหน่อย”

แม่เจียบไปพักหนึ่งเหมือนคิดคำตอบไม่ออก เราคุยกันอีกแค่วันที่ประโยคจากนั้นแม่ก็วางสายไป ฉันทมองหน้าจอโทรศัพท์ที่ดับลง ฉันทอนหายใจด้วยความเหนื่อยอ่อน ตัดสินใจว่าจะปิดเครื่องเอาไว้จนกว่าจะตื่น ช่วงเวลานี้คงไม่มีใครมีธุระสำคัญอะไร ฉันทเดินมาปิดไฟแล้ววางโทรศัพท์ที่ลงข้างเตียงก่อนจะทิ้งตัวลงนอน

ช่วงเวลาก่อนที่จะหลับสมองคนเรามักจะคิดวนไปเวียนมามากเป็นพิเศษ ฉันทคิดไปถึงตอนที่เป็เด็ก สักช่วงประถมตอนที่ยังขึ้นรถรับส่งนักเรียน ตอนนั้นแม่ปลุกฉันทให้ลุกไปอาบน้ำตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง ระหว่างนั่งกินข้าวแม่ก็ถักเปียสองข้างให้ฉันทไปด้วย

ต่อมาเมื่อโตขึ้นอีกหน่อยก็เป็นพี่เต็มทีคอยถักเปียให้ฉันแทน พี่สาวของฉันถักเปียได้หลายแบบจะเปียธรรมดา เปียนูน เปียตะขาบก็ถักได้หมด แม้ว่าจะถักได้ไม่เรียบร้อยเท่าแม่แต่เปียของพี่เต็มก็สวยมาก

ตอนฉันขึ้นป.6 พี่เต็มก็เลิกถักเปียให้แล้วเปลี่ยนมาสอนฉันถักด้วยตัวเองแทน พี่บอกฉันว่าฉันต้องถักเปียเองให้เป็นเพื่อนวันไหนแม่ไม่ว่างหรือพี่เต็มไม่อยู่ฉันจะได้ทำเองได้ ตอนนั้นฉันคิดแค่เพียงว่าพอพี่เต็มเข้ามาหาวิทยาลัยแล้วพี่อาจจะไม่ว่างเลยอยากสอนฉันเอาไว้ก่อน ไม่คิดว่าคำว่า ไม่อยู่ ของพี่เต็มจะหมายถึงการสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่เชียงใหม่แล้วย้ายไปอยู่อย่างถาวร

จากที่เหนื่อยล้ามาทั้งวันกลับกลายเป็นนอนไม่หลับเสียอย่างนั้น ฉันได้แต่พลิกตัวเปลี่ยนท่านอนไปเรื่อยลองหลับตาอยู่เฉย ๆ ก็แล้ว นับลูกแกะลูกกวาดก็แล้ว ไม่ว่าจะพยายามเท่าไรก็ยังไม่หลับเสียทีเลยเลือก ที่จะนอนไปทั้งอย่างนั้น คิดเอาเองว่าเดี๋ยวก็คงหลับ ไม่นานใจว่าใช้เวลานานแค่ไหนกว่าจะหลับแต่รู้ตัวอีกทีฟ้าก็สว่างแล้ว

> < ≤ ≥ ≠

บ้านหลังน้อยวันนี้เงียบสงบ อย่างที่รู้กันว่าพี่เต็มย้ายออกไปตั้งแต่หกปีที่แล้วตอนสอบติดมหาวิทยาลัย

เซียงใหม่ ส่วนแม่เพ็งจะย้ายออกไปเมื่อปลายปีก่อน
เจ้าของบ้านตัวจริงย้ายออกไปทีละคนสองคนจนเหลือ
เพียงแค่นั่นกับคนที่พี่เติมเรียกว่าผู้เฒ่าอาศัยในบ้านสอง
คนเท่านั้น

เหตุที่พี่เติมเรียกพี่เจตอย่างนั้นก็เพราะอีกฝ่ายไม่
ได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวเรา พี่เจตเป็นสามีใหม่ของ
แม่ ถ้าพูดให้เข้าใจง่ายคือเป็นพ่อเลี้ยงของฉันทกับพี่เติมแต่
เราไม่เคยเรียกเขาว่าพ่อ ตอนที่ฉันทกับพี่เติมเจอเขาครั้ง
แรกเรายังเด็กกันอยู่มาก ตอนนั้นฉันทน่าจะสักอนุบาลสอง
ส่วนพี่เติมก็เรียนอยู่ชั้นประถม

พี่เติมไม่เคยชอบพ่อเลี้ยงของเราคนนี้เลย สมัย
ก่อนตอนที่ยังอาศัยอยู่ด้วยกันก็มีเรื่องราวให้ต้องทะเลาะ
กันทุกที บางวันทะเลาะกันเรื่องห้องน้ำ บางวันทะเลาะกัน
เรื่องอาหารในตู้เย็น แม้แต่เรื่องเวลาซักผ้าตากผ้าก็ยัง
ทะเลาะกันได้ ตอนนั้นแม่จะเป็นคนคอยห้ามพี่เติมเสมอ
บอกว่ามันเป็นเพียงเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ควรเก็บมาใส่ใจ
ให้มองข้ามไปเสียบ้าง

ฉันทที่ยังเด็กมากเลยไม่เคยคิดถึงเรื่องพวกนี้ กว่า
จะเข้าใจว่าเหตุใดพี่สาวถึงโมโหหนักหนากับเรื่องเพียงเล็ก
น้อยก็ตอนที่โตขึ้นมาแล้วได้ประสบปัญหาด้วยตัวเอง
อย่างเรื่องแย่งใช้ห้องน้ำในช่วงเวลาเร่งรีบ เรื่องที่หยิบเอา
เค้กที่เพื่อนซื้อให้เป็นของขวัญไปกินโดยไม่ถาม

เหมือนบทภาพยนตร์เรื่องเดิมที่เปลี่ยนตัวแสดง
นำใหม่ คราวนี้เป็นฉันทที่แม่คอยห้ามไม่ให้โมโห บอกให้ฉันท
ใจเย็น ๆ แล้วคิดเสียว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระ

ฉันทเข้าใจแล้วว่าเพราะเหตุใดพี่เต็มถึงเลือกที่จะ
ไปอยู่คนเดียวไกลถึงเชียงใหม่ พี่เต็มคงไม่ได้โมโห
พฤติกรรมของพี่เจตเพียงอย่างเดียวแต่คงเสียใจที่แม่ไม่
เคยเข้าข้าง แรก ๆ มันอาจเป็นเพียงความรู้สึกน้อยเนื้อ
ต่ำใจแต่นานวันไปมันก็กลายเป็นความผิดหวัง

ฉันทนอนยัดขาอยู่บนโซฟา ก่อนจะหยิบโทรศัพท์ขึ้น
มาพิมพ์ข้อความส่งหาพี่สาว นานหลายเดือนแล้วที่ไม่ได้
คุยกับพี่เต็ม ดูเหมือนว่างานของเธอจะยุ่งมาก ไม่รู้ว่าตอน
นี้จะยังสบายดีอยู่หรือเปล่า กลัวว่าพี่จะหักโหมทำงานเกิน
ไปแล้วล้มป่วย พี่เต็มไม่ได้ตอบข้อความทันที ตอนนี้อยู่
คงกำลังทำงานอยู่ ฉันทเองก็ไม่ได้มีเรื่องเร่งด่วนอะไรแค่
เพียงคิดถึงพี่สาวขึ้นมาจึงเลือกหันไปทำอย่างอื่นแทน

บ้านนี้ไม่ค่อยมีของกิน สมัยยังเด็กแม่เป็นคนซื้อ
เข้ามาให้ พอพี่เต็มโตก็พาฉันทออกไปเดินตลาดซื้อกลับมา
กินเองหรือวันไหนถ้าพี่สาวนึกครึ้มอกครึ้มใจก็อาจจะลงมือ
ทำกับข้าวง่าย ๆ ให้อย่างสองอย่าง สิ่งที่ฉันทชอบกินที่สุด
คือผัดซีอิ้ว ข้าวผัดและมักกะโรนี สามอย่างนี้พี่เต็มทำได้อร่อยที่สุด

พอพี่สาวไปเรียนต่อแล้วก็ไม่มีใครทำกับข้าวให้

ฉันกินอีก จะให้ทำกินเองก็ทำไม่เป็น ทั้งแม่ทั้งพี่เต็มไม่เคย ให้ฉันจับมีดจับกระทะ บอกว่ากลัวฉันจะหั่นนิ้วเลือดออก หรือทำไฟไหม้บ้าน สุดท้ายฉันเลยต้องเดินออกไปซื้อข้าว หน้าปากซอย ถ้าเกิดซีเกียจก็กินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปใส่ไข่ ใส่ไส้กรอกไปแล้วแต่ว่าในตู้เย็นจะมีอะไรเหลือ

หลังจากกินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปไปสองห่อและอ่านหนังสือจบไปหนึ่งเล่มมายกัส่งงานที่ทำเสร็จแล้วมาให้ ฉันเปิดดูงานเพื่อนแล้วก็ถอนใจ ดูเหมือนเพื่อนจะลอกเอามาจากในหนังสือที่ส่งให้ทั้งหมดเลย ฉันส่งข้อความกลับไปให้เพื่อนสั้น ๆ แล้วลุกมาทำงาน ดูเหมือนจะหวังงานจากมายไม่ได้แล้ว ได้แต่รอดูว่าทางดีจะออกมาเป็นอย่างไร

ฉันนั่งทำงานจนถึงตึกเริ่มจากการเขียนงานในส่วนของตัวเองให้เสร็จจากนั้นจึงค่อยทำงานในส่วนของเพื่อน ถ้าทำงานในส่วนนี้เสร็จก็จะเริ่มหิ้วข้อต่อไปได้แล้ว ตอนที่กำลังปรับแก้งานอยู่นุ่มก็โทรมาหา เราคุยกันเรื่องงานที่ต้องส่งในรายวิชาอื่น ๆ

ฉันหยิบเอาปฏิทินขึ้นมาดูแล้วใช้ปากกาวงวันที่ต้องส่งงานเอาไว้ เริ่มจากวันอาทิตย์ที่ต้องส่งความคืบหน้าก่อนเข้าพบอาจารย์ในวันอังคาร วันพุธส่งรายงานของวิชาเลือก อาทิตย์ถัดไปนัดทำงานกับเพื่อนที่มหาวิทยาลัยเพื่อทำงานวิชาโทอีกสองอย่าง

“คุยกับใคร” ฉันมองพี่เจตที่เพิ่งกลับมาถึงบ้าน
“หัวเราะดังออกไปถึงข้างนอก” เขาพูดไปพลงถอด
รองเท้าไปพลง ฉันหันกลับมาองหน้าจอก่อนจะตอบ
กลับไปสั้น ๆ

“คุยกับเพื่อน”

“ไม่ใช่แฟนเธอ”

คราวนี้ฉันไม่ตอบเพราะรู้สึกไม่ยากคุยกับเขา
เท่าไร พี่เจตเองก็ดูเหมือนจะไม่ได้สนใจคำตอบของฉัน เขา
เดินลงสั้นเท้าเสียงดังตึงตึงขึ้นบันไดไป

“เขายังอยู่อีกหรือ” นุ่มถาม “ไหนแม่แกบอกว่า
เขาจะย้ายออกไป”

“เขาไม่ย้ายออกหรอก”

ฉันถอนหายใจ แม่เคยบอกกับฉันว่าจะย้ายกลับ
มาอยู่ที่บ้านหลังจากที่พี่เจตย้ายออกไปแล้ว เราคุยเรื่องนี้
กันตั้งแต่หลายเดือนก่อนแต่จนถึงตอนนี้พี่เจตก็ยังไม่ย้าย
ออกไป ส่วนแม่ก็ไม่เคยกลับบ้านเวลาที่เขาอยู่

“อันตรายนะอยู่แบบนี้”

“ก็รู้แต่คนที่ควรจะย้ายออกมันไม่ใช่ฉัน บ้านหลัง
นี้ป่าฉันก็เป็นคนซื้อ คนที่ควรจะไปก็ต้องเป็นเขาลี” คราว
นี้เป็นนุ่มที่ถอนหายใจบ้างแล้ว เพื่อนคงเหนื่อยหน่ายกับ
ความตื้อด้านของฉันแต่ฉันมั่นใจว่าความคิดของตัวเองนั้น

ถูกต้องแล้ว

“ถ้ามีอะไรก็รีบแจ้งตำรวจเลยนะ ไม่สิ ๗ โทราหา
ฉันดีกว่า ตำรวจนะชักช้า ชอบมาตอนจบเรื่องทุกที”

ฉันขำเพื่อนหลังจากนั้นเราก็เปลี่ยนเรื่องคุยกันแต่
ระหว่างที่กำลังคุยแม่โอบก็โทรซ่อนเข้ามา ฉันบอกนุ้มว่า
ให้รอก่อนแล้วกดรับสายแม่

“ทำอะไรอยู่” แม่ถาม

“ทำงานแล้วก็คุยกับเพื่อน แม่มีอะไรไหม เต็มคุย
กับเพื่อนอยู่” ฉันถามแม่เพราะตอนนี้ฉันยังถือสายรออยู่

“คุยกับเพื่อนคนไหน ไม่ใช่แฟนใช่ไหม ไม่ต้องมี
หรือกะพงแฟน ไรสาระ”

ฉันไม่เข้าใจว่าจู่ ๆ แม่โทรมาพูดเรื่องนี้ทำไมแต่ก็
ตอบรับกลับไปตามที่แม่อยากได้ยิน

“ตั้งใจเรียนไปก่อน ไม่มีแฟนก็อยู่กับแม่ เราอยู่
ด้วยกันสองคนดีไหม”

ฉันเอออไปกับแม่อีกครั้งก่อนจะขอรวงสายเพื่อ
คุยกับนุ้มต่อ เพื่อนสนิทถามฉันว่าแม่โทรมาเรื่องอะไรพอ
บอกไปเพื่อนก็หัวเราะ เสียงหัวเราะนั้นแปลกแปร่งคง
เพราะเพื่อนไม่ได้รู้สึกขำกับมันจริง ๆ แต่แค่หัวเราะไป
อย่างนั่นเอง

“แม่พูดอย่างนี้แล้วจะให้แกไปเรียนต่อหรือ”

“ไม่รู้เหมือนกันแต่เราคุยกับป้าไว้แล้ว ถ้าแม่ไม่ยอมก็ค่อยให้เขาไปคุยกันเอง” นุ่มลากเสียงอึมยาว ๆ ตบก่อนเราจะเปลี่ยนเรื่องคุยกันอีกครั้ง ฉันทับนุ่มสนิทกันมากพอที่จะรู้ว่าเรื่องไหนพูดได้ พูดไม่ได้ เรื่องไหนที่คุยกันได้นานและเรื่องไหนที่พูดถึงแล้วเพื่อนจะไม่สบายใจ

เราคุยโทรศัพท์กันไปทำงานไปจนนุ่มรู้สึกง่วง เราก็วางสายแล้ว แยกย้ายกันไปเข้านอน ฉันเข้ามาดูข้อความที่เพื่อน ๆ ส่งมาในกลุ่มวิจัย ดิวส่งมาบอกว่างานอาจจะเสร็จช้ากว่าที่คิด ฉันตอบข้อความที่ค้างไว้แล้วเลื่อนไปดูที่รายชื่อของพีเดิม ดูเหมือนพีเดิมจะยังไม่เห็นข้อความนั้น ฉันเลยส่งสติ๊กเกอร์เพิ่มไปอีกตัวหนึ่ง คราวนี้มันขึ้นอ่านในทันที ฉันยิ้มกว้างเฝ้ารอข้อความจากพีสาว

นับหนึ่งยังไม่ทันถึงสามพีเดิมก็ส่งสติ๊กเกอร์หมีขี้เกียจมาให้เดิมไปหมด เริ่มจากทำนองแล้วเอนตัวล้มลงนอนกับพื้น กลิ้งไปกลิ้งมาจนน่าหมั่นไส้ ฉันกดส่งสติ๊กเกอร์หมาชิบะกลับไป เราสองพี่น้องผลัดกันส่งสติ๊กเกอร์ไปมาแล้วจบลงที่สติ๊กเกอร์บอกว่าฝันดี ฉันถ่ายรูปตัวเองชูสองนิ้วส่งไปให้พีสาว พีเดิมก็ถ่ายรูปตัวเองชูสองนิ้วส่งกลับมาให้เช่นกัน

$> < \leq \geq \neq$

ช่วงนี้ฉันรู้สึกไม่ค่อยสบาย คงเป็นเพราะนั่งทำงาน หน้าคอมพิวเตอร์ติดต่อกันหลายวัน หลังไหลจึงออกอาการประท้วงเตี้ยเจ็บเตี้ยปวดตลอดเวลา สายตาก็เริ่มแย่งไปทุกที่แต่ถึงอย่างไรฉันก็รวบรวมข้อมูลวิจัยและจัดเรียงได้เสร็จเรียบร้อยตามเวลาที่คิดเอาไว้

ช่วงเย็นวันอาทิตย์ฉันส่งข้อความพร้อมแนบงานไปให้เพื่อนในกลุ่มช่วยดู ข้อความที่ส่งไปขึ้นคำว่าอ่านในทันที หมายส่งสติ๊กเกอร์มาตัวหนึ่ง ส่วนดิบบอกว่าให้ฉันส่งงานส่วนนี้ให้อาจารย์ไปก่อนเลยเพราะว่าส่วนของเธอนั้นยังไม่เรียบร้อยดี ถ้าหากเธอทำเสร็จแล้วจะส่งไปให้อาจารย์ทีหลัง

ที่แรกฉันบอกเพื่อนไปว่ารอได้แต่ดิบบอกว่างานของเธอน่าจะต้องใช้เวลามากกว่าที่คิดมากไม่ยอมรับบกวเวลาของฉันกับมาย สูดทำยจึงต้องตกลงทำตามทีเพื่อนสะดวก เมื่อกดส่งงานและแจ้งอาจารย์เรียบร้อยฉันก็ปิดคอมพิวเตอร์ ขึ้นห้องเพื่ออาบน้ำ เข้านอนเตรียมตัวไปเรียนวันพรุ่งนี้

การเรียนในวันจันทร์ผ่านไปแบบที่ฉันจำอะไรไม่ค่อยได้อาจเป็นเพราะไม่มีอะไรน่าสนใจเกิดขึ้น เมื่อวานตอนเย็นอาจารย์ส่งข้อความมาหาฉันว่าอ่านงานที่ส่งมาเรียบร้อยแล้วมีส่วนที่ต้องแก้ไขนิดหน่อยค่อยไปคุยรายละเอียดตอนเจอกัน ฉันบอกเรื่องนี้กับดิบบและมายในกลุ่ม

เหมือนเคยแต่เพื่อนทั้งสองไม่ได้ตอบ ฉันรู้ว่าหายไปเที่ยวต่างจังหวัดเลยไม่ได้คิดอะไรมากแต่ตัวนั้นค่อนข้างน่าแปลกเพราะเธอหายเงียบไป ไม่มีความเคลื่อนไหวในโลกโซเชียลมีเดียใด ๆ เลย

ฉันนัดกับหนุ่มที่สถานีรถไฟใกล้มหาวิทยาลัยตอนสิบเอ็ดโมง เราคิดกันว่าจะไปนั่งกินข้าวกันก่อนค่อยเอาหนังสือไปคืนห้องสมุดแล้วไปพบอาจารย์ตอนบ่ายตามที่นัดไว้ ที่โรงอาหารฉันกับหนุ่มเจอเพื่อนร่วมสาขานั่งกินข้าวอยู่ด้วยกันสามสี่คน ฉันเคยเห็นเพื่อนกลุ่มนี้คุยกับดิ๋วอยู่บ้างเลยถามว่ามีใครได้คุยกับดิ๋วบ้างไหม

“เมื่อวานดิ๋วตอบอยู่นะ” เพื่อนคนหนึ่งพูด “เห็นบอกว่าจะไปตลาดรถไฟ”

“อย่างนั้นเราฝากบอกดิ๋วหน่อยได้ไหมว่าให้ตอบเราด้วย” ฉันเอ่ยขอ เพื่อนคนนั้นรับปากแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาส่งข้อความให้ทันทีก่อนจะบอกว่าดิ๋วอ่านข้อความแล้ว ฉันขอบคุณเธอแล้วนั่งฟังเพื่อนคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้ไปด้วยระหว่างกินข้าว

หลังกินข้าวเสร็จเราก็พากันเดินเข้าห้องสมุดนั่งได้พักเดียวก็ถึงเวลานัดแล้ว ฉันกับหนุ่มมาหาอาจารย์ก่อนเวลาเล็กน้อย พวกเขาเอ่ยขออนุญาตตอนที่เปิดประตูเข้ามาก่อนจะสวัสดีอาจารย์สองท่านที่นั่งอยู่ในห้อง พวกเขาเข้ารับไหว้ก่อนจะไต่ถามสารทุกข์สุกดิบด้วยรอยยิ้ม

อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยของกลุ่มฉันชื่อว่า อาจารย์จีบ ท่านเป็นคนใจดีแต่ก็มีมุมที่เด็ดขาด ทุกครั้งที่คุยกับอาจารย์ฉันจะมีอาการเกรง ๆ อยู่เสมอ อาจเพราะบุคลิกน่าเกรงขามดูน่าเคารพของท่าน ต่อให้อาจารย์จีบไม่ดูตำว่ากล่าวนักศึกษา ก็กลัวจนหัวหด

“กินข้าวกันมาแล้วใช่ไหมเรา” อาจารย์จีบถามตอนที่พวกฉันนั่งลงตรงข้าม

“เรียบร้อยแล้วค่ะ” ฉันตอบพลางหยิบสมุดเล่มเล็กกับดินสอวางลงบนโต๊ะเตรียมจดคำแนะนำ อาจารย์พยักหน้าแล้วบอกว่าดีก่อนจะหยิบเอกสารมาเปิด เอกสารนี้เป็นงานของกลุ่มฉันที่ส่งไปให้อาจารย์เมื่อสองวันก่อน ในแต่ละหน้ามีเส้นสีแดงขีดฆ่าวงกลมโยงไปซ้ายขวาอย่างละนิดอย่างละหน่อย

อาจารย์เริ่มเปิดไปที่ละหัวข้อ ซึ่งจุดดีจุดด้อยในแต่ละส่วนให้ดูไปซ้ำ ๆ ระหว่างนั้นก็ไม่วิตกกلامฉันด้วยว่าเพราะเหตุใดถึงคิดอย่างนี้ มีอะไรมารองรับสิ่งที่เขียนหรือไม่ อ้างอิงจากแหล่งไหน มีใครเคยวิเคราะห์ไว้ก่อนหน้าหรือเปล่า เมื่ออาจารย์เปิดมาถึงหน้าสุดท้ายฉันก็คิดขึ้นมาได้

“อาจารย์คะ แล้วอีกหัวข้อหนึ่งล่ะคะ”

“หัวข้อไหนจะ”

“หัวข้อที่ดิฉันส่งนะค่ะ เพื่อนบอกหนูว่าจะส่งให้

อาจารย์เมือวาน”

“เดี๋ยวครูดูก่อนนะ” อาจารย์จี๊บบอกก่อนจะหันไปดูหน้าจอคอมพิวเตอร์พักหนึ่ง “ไม่มีนะจ๊ะ ดิวส่งผิดเมลหรือเปล่า หนูบอกให้เพื่อนส่งมาเลยก็ได้จ้ะ” ฉันขอบคุณอาจารย์จี๊บบแล้วคุยเรื่องงานต่ออีกหน่อยก่อนจะขอตัวกลับ

“โทรไปหาดิวดอนนี้เลยไหม” นุ่มถามตอนที่เรากำลังเดินลงบันได ฉันพยักหน้าเห็นด้วย พอลงมาชั้นล่างแล้วหาที่นั่งดี ๆ ได้ก็กดโทรไปหาเพื่อนทันที

สายแรกที่โทรไปนั้นรอนานก็ไม่มีใครรับ บางทีเพื่อนอาจจะอยู่ห่างจากโทรศัพท์ ไม่ได้ยินเสียงหรือติดธุระไม่ว่าจะรับสายแต่เพื่อความแน่ใจฉันจึงลองกดโทรออกไปอีกครั้งหนึ่ง เสียงรอสายดังอยู่เกือบนาทีถึงมีคนรับ

“ว่าไง” เสียงปลายสายดูงัวเจียว

“ดิว นี่เดี๋ยวนะ เราจะโทรมาถามเรื่องวิจัยหน่อย ดิวได้ส่งงานให้อาจารย์ไปหรือยัง อาจารย์บอกว่าไม่เห็นอีเมลดิว เราเลยกลัวว่าดิวจะส่งผิดเมล”

ปลายสายเจียบบหายไปที่พักหนึ่ง ฉันได้ยินเสียงขยับตัวก่อนที่ดิวจะพูดขึ้นมา

“ขอโทษ ๆ พอเดี๋ยวนะเรายุ่งมากเลยลืมส่งเมลไปให้อาจารย์”

“แต่่างานเสร็จแล้วใช่ไหม อาจารย์จี๊บบอกว่าส่ง

ให้วันนี้ก็ได้เดี๋ยวอาจารย์อ่านแล้วจะส่งคอมเมนต์ตามมา
ทีหลัง”

“คืออย่างนี้นะเต็ม” ดิวเจียบไปอีกครั้ง “เรายังทำ
ไม่เสร็จแต่เดี๋ยวเรารีบทำให้เลยจริง ๆ สัญญา”

“ถ้าทำไม่ได้ก็ไม่ต้องสัญญาได้ไหม” ฉันทุดอก
ไปโดยไม่ทันได้ไตร่ตรอง

“เฮ้ย คือเราขอโทษจริง ๆ แต่เรายุ่งมากเลยไม่ได้
ทำงาน”

“ทำแบบนี้ไม่โอเคนะดิว ก็รับปากกันแล้วว่าจะส่ง
งานให้อาจารย์ แล้วที่บอกว่าไม่ว่างคือไม่ว่างทำงานแต่ว่าง
ไปเที่ยวอย่างนี้เหรอ”

“แล้วแกจะมาแซะเราให้ได้อะไรเต็ม คนมันไม่มี
อารมณ์ทำงาน แกไม่เข้าใจเหรอ อีกอย่างเราก็ขอโทษไป
แล้ว หรือถ้าแกไม่พอใจมากแกก็มาทำเองเลย”

สายตัดไปหลังจากนั้นทันที ฉันทิ้งกำโทรศัพท์ ทั้ง
ฉันทและนุ่นต่างไม่มีใครพูดขึ้นมาก่อน เราเจียบกันไปพัก
ใหญ่ก่อนที่เพื่อนสนิทจะถอนหายใจออกมาแล้วเอื้อมมือ
มาแตะบ่า แค่นี้เท่านั้นน้ำตาก็ทะลักทลาย

วินาทีนี้ฉันทรู้สึกเกลียดคำว่าขอโทษจับใจโดย
เฉพาะคำขอโทษที่ผู้พูดไม่ได้รู้สึกผิดจากใจจริง ทำไมคน
เราถึงคิดว่าคำพูดไม่กี่คำนั้นจะช่วยจบทุกอย่างได้ คำว่า

ขอโทษในบางครั้งมันช่วยคลี่คลายบางเรื่องได้จริงแต่ไม่ได้
แปลว่ามันจะเยียวยาได้ทุกอย่าง

ฉันนั่งร้องไห้ น้ำตาที่ไหลนี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากความ
เศร้าโศกเสียใจ แต่เกิดจากความโกรธและความอึดอัดคับ
ข้องที่ไม่อาจจะบายเป็นคำพูดได้ นุ่มเปลี่ยนจากการนั่งฝั่ง
ตรงข้ามมานั่งข้าง ๆ เพื่อนกอดไหล่ฉันเอาไว้แล้วลูบขึ้นลง
ฉันรับกระดาศทิชชูมาจากเพื่อนใช้มันซับน้ำมูกน้ำตาที่ไหล
ออกมาไม่ยอมหยุด ไม่รู้ว่าตัวเองอัดอั้นมาจากที่ไหน

“ไปร้องไห้ให้คนอื่นอย่างนั้นทำไม อย่าร้องเลย ไปดู
หนังกันดีกว่า ร้องคาราโอเกะด้วยดีไหม”

ฉันพยักหน้าแต่น้ำตาก็ยังไม่หยุดไหล เพื่อนโยก
ตัวฉันไปมาเหมือนเวลาผู้ใหญ่ปลอบเด็กที่โยเย นานที่
เดี๋ยวกว่าน้ำตาจะไหลออกมาหมด

“ไป ไปดูหนังกัน วันนี้ให้แกเลือกเลยว่ายากดู
เรื่องไหน”

ฉันกับนุ่มมาห้างใกล้ ๆ มหาวิทยาลัย เราเลือกจะ
ดูหนังต่อสู้อัจฉริยะชื่อดังนำแสดง ระหว่างรอเข้า
โรงหนังเราสองคนก็ไปกินข้าว เดินดูของลดราคาทั้งเสื้อผ้า
เครื่องใช้และของกินต่าง ๆ ฉันอารมณ์ดีขึ้นมา หลังจาก
ดูหนังจบแล้วจะแยกย้ายกันกลับยังเล่นมุกกับเพื่อนได้
สนุกสนาน

ฉันเดินฟังเพลงขึ้นมารอรถไฟฟ้าที่ชานชาลา

แม้ว่าฟ้าจะมีดไปนานแล้วแต่คนยังคงแน่นขนัดไม่ว่าจะพนักงานออฟฟิศ นักศึกษา นักเรียน หรือนักท่องเที่ยว ฉันหยิบเอาโทรศัพท์ขึ้นมาส่งข้อความหาหนุ่ม เพื่อนสนิทถึงคอนโดแล้ว เราคุยกันสองสามประโยคก่อนฉันจะเปลี่ยนไปเล่นอย่างอื่น

ตอนที่กำลังคิดว่าจะเล่นอะไรก็เห็นแจ้งเดือนที่ส่งมาจากแอปพลิเคชันหนึ่งเข้าเสียก่อน เมื่อกดเข้าไปดูก็เห็นว่าเป็นเพื่อนในสาขาที่ค่อนข้างสนิทกันเป็นคนส่งมาให้ สิ่งที่เขาส่งมาเป็นรูปถ่ายของดิวที่ทำสีหน้าเหนื่อยหน่ายและกรอกตามองบนพร้อมคำบรรยายยาวเป็นสิบบรรทัด

ดูเหมือนภาพนี้จะเอามาจากบัญชีโซเชียลส่วนตัวของดิว ฉันเลื่อนสายตาอ่านสิ่งที่เธอพิมพ์ ทุกประโยคในนั้นเป็นการตำคน ๆ หนึ่งและฉันรู้ได้ทันทีที่อ่านจบว่าคนที่ดิวตำก็คือตัวฉันเอง

ปกติ = ไม่ปกติ

หลังก้าวขึ้นมาบนรถไฟฟ้าฉันก้มหน้ากลั้นสะอื้น
อยู่กับเสื้อกันหนาว น้ำหูน้ำตาเปียกชุ่มเนื้อผ้าสีเทาอ่อนจน
กลายเป็นสีเข้ม ผู้คนต่างขยับตัวเว้นระยะห่างออกไป คง
เพราะพวกเขารู้สึกกระอักกระอ่วนใจที่มีคนมายืนร้องไห้
อยู่ตรงหน้า

ฉันรู้สึกเกรงใจพวกเขาไม่น้อยแต่ไม่ว่าจะพยายาม
กลั้นน้ำตาสักเท่าไรมันกลับไหลออกมามากขึ้นเท่านั้น
วินาทีนี้สิ่งที่ฉันคิดถึงมากที่สุดคืออ้อมกอดของแม่
ปรารถนาให้ตัวเองกลับถึงบ้านเร็ว ๆ จะได้ไม่ต้องทรมาน
กับการกลั้นน้ำตาอยู่เช่นนี้

เมื่อมาถึงสถานีที่ต้องลงผู้โดยสารจำนวนมากก็พา

กันเบียดกระแทกแทรกคนอื่นเพื่อลงจากรถไฟ กระเป๋า
ทำงานใบใหญ่ของผู้โดยสารคนหนึ่งกระแทกเข้าที่เข้า ตาม
ด้วยคอกของใครสักคนชนเข้าที่แขน มันเจ็บมากเสียจนฉัน
ก่นด่าพวกเขาอยู่ในใจ

วันนี้มันวันอะไรวะเนี่ย ฉันถามตัวเองเข้าไปเข้ามา
และเริ่มคิดว่าเมื่อเช้าก้าวเท้าข้างไหนออกจากบ้าน ทำไม
ถึงต้องมาเจอเรื่องพรรค์นี้ ฉันหมดความอดทน ไม่มี
อารมณ์จะมายืนรอรถเมล์เพื่อแย่งชิงที่นั่งกับใครเลยเลือก
ต่อรถแท็กซี่กลับบ้าน ไม่สนใจแล้วว่าจ้างจะต้องเสียเงินสัก
เท่าไร ขอเพียงแค่กลับถึงบ้านเท่านั้นเป็นพอ

บ้านเปิดไฟสว่างโรทั้งชั้นบนชั้นล่าง ดูท่าพี่เจตคง
กลับมาถึงก่อนแล้ว ฉันเปิดประตูเข้ามาข้างใน เห็นว่าเข
นั่งอยู่ที่โซฟาหน้าโทรทัศน์ พี่เจตเงยหน้ามามองก่อนจะหัน
กลับไปสนใจรายการฟุตบอลต่อ

“แม่เขาเป็นห่วงนะ” ฉันพยักหน้าแล้วเดินผ่านชั้น
ชั้นบนไม่ได้ตอบกลับไป พอเปิดประตูเข้ามาในห้องได้ก็ถึง
ข้าวของนอนลงบนพื้นกระเบื้องที่ยังเย็นอยู่บ้างเล็กน้อย
ฉันหลับตาซึมซาบความรู้สึกนั้น ปล่อยให้ตัวเองได้พักสัก
หน่อย ครู่ต่อมาโทรศัพท์ในกระเป๋าก็สั่น ฉันหยิบขึ้นมากด
รับไม่ต้องดูชื่อก็พอจะรู้ว่าใคร

“แม่”

“อยู่ไหน” แม่ถาม

“อยู่บ้าน”

“วันนี้ไม่มีเรียนไม่ใช่เหรอ ออกไปไหนมา”

“วันนี้เข้าไปคุยกับอาจารย์มาแล้วก็ไปพระรามเก้า ต่อ แม่..” ยังไม่ทันจะพูดต่อเสียงแม่อีกก็ดังแทรกขึ้นมา

“ที่บอกว่าไปมหาลัยฯ คือข้ออ้างจะไปเที่ยวกับเพื่อนละสิ ทำไมเต็มไม่ฟังแม่บ้าง กลับดึก ๆ ตื่น ๆ ทุกวัน ถ้าระหว่างกลับบ้านเกิดโดนโจรปล้นขึ้นมากจะทำยังไง เต็มไม่ได้ดูข่าวบ้างเหรอ”

ฉันยิ้มฟังเสียงตะคอกที่ดังมาตามสาย น้ำตาไหลลงเปียกขมับ ฉันสูดลมหายใจลึกไม่ส่งเสียงใด ๆ ให้แม่ได้ยิน

“แล้ววันนี้ไปเที่ยวกับใคร ทำไมชวนกันเหลวไหล”

“ไปกับนุ่น” ฉันพยายามบังคับไม่ให้เสียงตัวเองสั่น

“ไม่ต้องเอานุ่นมาอ้าง เต็มมีแฟนแล้วไม่ใช่ไหม เจตบอกแม่หมดแล้วว่าเรามีแฟน คุยกับแฟนทุกวัน ถ้าจะพากันเหลวไหลแบบนี้ก็ไม่ต้องมี คนนี้แม่ไม่ให้คบ”

ฉันหัวเราะ น้ำตวยังไหลลงมาไม่หยุดจนตอนนี้เปียกไปทั้งหน้า ได้แต่กลืนเรื่องราวที่ตั้งใจจะเล่าให้แม่ฟังลงท้องไปพร้อมกับคำตัดพ้อต่อว่า ไม่จำเป็นต้องอธิบายในเมื่อแม่ไม่คิดจะฟัง ดูเหมือนวันนี้ฟ้าจะไม่เป็นใจให้ฉัน

จริง ๆ

“ทำไมชอบทำให้แม่เป็นห่วงทุกที”

“ถ้าแม่เป็นห่วงทำไมไม่กลับมาอยู่ด้วยกัน”

“นั่นมันคนละเรื่อง” เมื่อแม่ตอบมาแบบนี้ฉันก็ไม่คิดฟังต่อ พอกดวางสายได้จึงปิดเครื่องทันที รู้สึกอยากอยู่คนเดียว ไม่อยากคุยกับใคร อยากจะหายไปจากโลกนี้เสียให้จบ ๆ

คงจะดีกว่านี้ถ้าหากฉันไม่ได้เกิดมา พ่อกับแม่คงมีความสุขมากกว่านี้ถ้าหากบนโลกนี้ไม่มีฉัน พวกเขาจะได้ไม่ต้องมาเหนี่ยวอบรมเลี้ยงดู ไม่ต้องมาห่วงกลัวว่าฉันจะเป็นอะไรไป ถ้าเพียงแต่ฉันไม่เกิดมา พวกเขาก็คงได้เป็นอิสระ ได้ใช้ชีวิตในแบบที่ต้องการ ไม่ต้องรับภาระในฐานะพ่อแม่ ไม่ต้องมีห่วงที่ผูกมัดเอาไว้

ฉันร้องไห้จนปวดกระบอกตา ขมับทั้งสองข้างปวดหนัก ลมหายใจเริ่มติดขัดจนไอติดต่อกันหลายที ฉันลุกขึ้นนั่งก่อนโลกจะเหวียงจนหน้ามืดไปครู่หนึ่ง ตอนนั้นเองอาการคลื่นไส้ก็แทรกเข้ามา ฉันวิ่งไปเข้าห้องน้ำ อาเจียนเอาอาหารที่กินเมื่อเย็นออกมาจนหมดกระเพาะ

เหนื่อยมากเสียจนอยากทิ้งตัวนอนในห้องน้ำให้รู้แล้วรู้รอดแต่สุดท้ายฉันก็ลากตัวเองกลับมานอนที่ห้อง ทิ้งตัวลงบนพื้นกระเบื้องเย็น ๆ ก่อนความเหนื่อยล้าจะพาฉันเข้าสู่ห้วงนิทรา หลับไปโดยไม่รู้ตัวเลยแม้แต่น้อย

ในคืนนั้นฉันฝันว่าตัวเองวิ่งหนีบางสิ่งอย่างเอาเป็นเอาตาย สิ่งนั้นมีผมยาวหน้าตาน่ากลัวดูคล้ายภูตผี มันวิ่งไล่ใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ ไม่ว่าจะวิ่งจนสุดผีเท้าหรือพยายามหาที่ซ่อนตัวสักเท่าไรมันก็หาฉันเจอเสมอ ฉันเหนื่อยหอบ อ่อนล้า อยากจะยอมแพ้ ในช่วงเวลาที่มีมือขาวซีดยื่นเข้ามาใกล้ ๆ ตัวฉันก็วิ่งหล่นสู่หลุมดำอันไร้ก้นบึ้ง ตอนนั้นเองที่สะดุ้งตื่น

เมื่อลุกขึ้นนั่งฉันหันามืดไปครู่หนึ่ง หลังกะพริบตาหลายครั้งจนมองเห็นภาพชัดเจน ความรู้สึกปวดหลังปวดไหล่ก็แทรกเข้ามา พื้นที่เบื้องที่เคยเย็นสบายตอนนี้ทั้งร้อนและเปียกชื้นคงเพราะเหงื่อที่ไหลโซมจากฝันร้ายที่ยาวนาน

หลังจากอาบน้ำฉันก็ลงมาหยิบของเหลือในตู้เย็นไปอุ่นร้อนถึงกลับมานอนอีกครั้ง เมื่อเปิดโทรศัพท์ที่ปิดไว้ตั้งแต่เมื่อคืนก็เห็นว่าמיแจ้งเตือนอยู่เยอะทีเดียว ทั้งสายที่ไม่ได้รับ ข้อความที่ไม่ได้ตอบและแจ้งเตือนจากแอปพลิเคชันอื่น ๆ อีก

ฉันตอบข้อความนุ่มก่อนเป็นคนแรก เพื่อนสนิทตอบกลับมาอย่างรวดเร็ว ดูเหมือนเธอจะยังกังวลใจไม่หาย ต้องปลอบอยู่นานกว่าเธอจะยอมเชื่อว่าฉันไม่เป็นไรจริง ๆ คุยกับเพื่อนจบแล้วฉันก็เปลี่ยนมาส่งข้อความหาพี่สาวบ้าง เริ่มต้นจากการส่งสติ๊กเกอร์เหมือนอย่างเคยตาม

ด้วยข้อความถามไถ่ทั่วไปสั้น ๆ

พีเดิมไม่ได้ตอบทันทีเหมือนอย่างนุ่ม บางทีเธออาจกำลังนั่งทำงานอยู่เลยไม่มีเวลาหันมาสนใจโทรศัพท์ที่ฉันมองหน้าจอและข้อความที่ตัวเองส่งไปอยู่นานจนกระทั่งแสงสว่างดับถึงยอมวางโทรศัพท์ลงข้างเตียง ตัดสินใจว่าจะไม่ส่งข้อความอะไรไปรบกวนพีเดิมอีกจนกว่าเธอจะตอบมาเอง

ตั้งแต่ตื่นมาอาการปวดหัวปวดตัวนั้นไม่บรรเทาเลย ฉันหลับตา หวังว่าการพักผ่อนจะช่วยได้แต่กลับนอนไม่หลับ สมองเอาแต่คิดถึงความคิดพลาดต่าง ๆ นานาที่เคยเกิดขึ้นในอดีต ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นเร็ว ๆ นี้หรือเรื่องสมัยยังเรียนอยู่ชั้นมัธยม อย่างเช่นว่าถ้าตอนที่จับกลุ่มฉันเลือกทำงานตามเพื่อนแทนที่จะทำในสิ่งที่ชอบมันจะดีกว่านี้ไหมหรือถ้าหากตอนมัธยมปลายฉันเรียนวาดรูปแต่เน้น ๆ แล้วสอบให้ติดคณะที่ชอบเข้าตอนนี้จะเป็นอย่างไร

ฉันเฝ้าถามตัวเองอยู่อย่างนั้นหลายต่อหลายนาที ยิ่งคิดมากก็ยิ่งนอนไม่หลับเลยลุกขึ้นมานั่งมองไปรอบ ๆ เพื่อหาอะไรสักอย่างทำ รอบเตียงมีกองหนังสือทั้งที่อ่านจบแล้วและเพิ่งซื้อมาตั้งอยู่แต่ไม่ว่าเล่มไหนก็ดูไม่น่าอ่านเอาเสียเลย ครั้นจะให้หยิบกระดาษดินสอขึ้นมาวาดรูปก็ไม่มีอารมณ์อีก สุดท้ายเลยได้แต่หยิบโน้ตบุ๊กขึ้นมาวาง

หน้าจอบรรยากาศสัญลักษณ์ต่าง ๆ เรียงราย ฉันเปิด
เข้าอันโน้นทีอันนี้ทีอยู่พักหนึ่งก็ยังไม่รู้จะทำอะไร ไม่มีวิดีโอ
ไหนน่าดู ไม่มีเพลงไหนน่าฟัง ไม่มีอะไรน่าสนใจสักอย่าง
ฉันใช้เวลาไปอย่างไรประโยชน์ทั้งที่รู้ดีว่ายังมีงานอีกมาก
ที่ยังทำไม่เสร็จแต่ตอนนี้แค่เห็นตัว ว กับตัว จ อยู่ใกล้กัน
ฉันก็รู้สึกพะอืดพะอมจะแย่งแล้วและอาการปวดหัวก็ไม่มี
ที่ท่าจะหายไปเลย

เมื่ออาการปวดหัวไม่มีที่ท่าว่าจะหาย ฉันเลยลุก
มากินยาแก้ปวดก่อนจะนอนเล่นเกมกลางฟังเพลงที่เปิด
ทิ้งไว้จนเย็นย่ำ เสียงตึงตึงก็ดังขึ้นที่ชั้นล่าง ฉันควานหาหู
ฟังมาเสียบกับโน้ตบุ๊กเพิ่มความดังของดนตรีเพื่อกลบเสียง
ย่ำเท้าเหมือนยักษ์เดินแต่ต่อให้เปิดเสียงดังแค่ไหนเสียง
โครมครามด้านนอกก็ยังลอดเข้ามาให้ได้ยิน

ก็อก ก็อก

ฉันนอนนิ่ง ไม่ลุกขึ้นไปเปิด ไม่ตอบรับ ก่อนเสียง
ลูกบิดจะดังขึ้นตามด้วยเสียงเคาะอีกครั้งหนึ่งพร้อมเสียง
ตะโกนเรียก

“ว่า” คราวนี้ฉันตะโกนกลับไปแต่ยังไม่ลุกขึ้นไป
เปิดประตู

“ขอคุยด้วยหน่อย” พี่เจตตะโกนกลับมา ฉันขมวด
คิ้วแล้วลุกขึ้นนั่งบนเตียง

“มีอะไร”

“เออ ขอคุยด้วยหน่อย”

“ลงไปคุยข้างล่าง” ฉันทะโกนบอก เมื่อเสียงฝีเท้าดังห่างออกไปก็คว้าโทรศัพท์มือถือมากดโทรหานุ่ม เพื่อนรับสายด้วยเสียงจ้วเจียแต่พอฉันเล่าให้ฟังว่าพี่เจตเรียกไปคุยเสียงเพื่อนก็เปลี่ยนไปทันที

“เขาจะคุยกับแกเรื่องอะไร”

“ไม่รู้เหมือนกัน”

ฉันถอนหายใจ หยิบหูฟังมาเสียบกับโทรศัพท์แล้วบอกให้นุ่มถือสายคางไว้ก่อนเดินลงมาข้างล่าง พี่เจตนั่งอยู่ที่โต๊ะกินข้าว ฉันเดินมาหยิบน้ำอัดลมจากตู้เย็นแล้วค่อยมานั่งลงตรงข้ามกับเขา

“แม่จะเข้ามาที่บ้านวันไหน” พี่เจตถาม

“ไม่รู้เหมือนกัน”

“ทำไมแม่ไม่รับโทรศัพท์พี่”

“ไม่รู้ แม่มีธุระหรือเปล่า”

“เต็มโทรหาแม่ให้พี่หน่อย”

“แม่ไม่รับหรอก” ฉันบ้ายเบียง “เดี๋ยวเต็มส่งข้อความไปบอกแม่ให้”

“แม่ไม่โทรกลับมารอก เต็มโทรหาแม่ตอนนี้เลย ถ้าเขารับเดี๋ยวพี่คุยเอง”

ฉันถอนหายใจ พิมพ์ข้อความบอกนุ้มว่าขอวาง
ก่อน นุ้มไว้วายเล็กน้อยแต่ก็ยอมวางสายไป ฉันกด
หมายเลขสิบหลักที่จำได้ขึ้นใจแล้วโทรออก เปิดลำโพง
ก่อนวางโทรศัพท์ทงกลางโต๊ะให้พี่เจตดู เสียงสัญญาณรอสาย
ดังขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า สุดท้ายก็ไม่มีใครรับ

“แม่เรานี่ดินนะ ทั้งลูกทั้งเต้าให้อยู่บ้านแล้วตัวเอง
หนีไปอยู่สบายคนเดียว โทรไปก็ไม่รับ ทำอะไรไม่คิดถึงคน
อื่นบ้างเลย ค่าน้ำค่าไฟก็ไม่จ่าย ค่าอินเทอร์เน็ตก็ไม่จ่าย
เป็นผู้ใหญ่ทำงานแล้วแท้ ๆ ทำไมไม่มีความรับผิดชอบ”

ฉันนั่งก้มหน้าฟังเสียง ๆ ทั้งที่ใจจริงอยากเดินกลับ
ห้องจะแย

“พี่สงสารเต็มกับเต็มนะ ดิที่พี่ไม่มีลูก ไม่ต้องมา
เป็นเด็กมีปัญหาแบบนี้”

“พี่เต็มกับเต็มก็ไม่ได้มีปัญหาอะไรนะ”

“แต่ก็ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่”

คราวนี้ฉันไม่ได้ตอบแต่นั่งกดโทรศัพท์ไปเรื่อย ๆ
ฟังสิ่งที่พี่เจตสาธยายมาจนจบ รอนจนกระทั่งเขาเดินขึ้นชั้น
สองไปถึงค่อยกลับห้องนอนตัวเองบ้าง

ฉันเดินมาเปิดตู้เสื้อผ้า คคว้าเสื้อยืดกับกางเกงมา
สองสามตัวยัดใส่กระเป๋าเป้ หยิบโน้ตบุ๊กพร้อมกับสาย
ชาร์จยัดตามลงไปก่อนจะโทรหาเพื่อนสนิท

“คุยจบแล้วหรือ” นุ่มถาม

“ฉันไปค้ำห้องแกได้ไหม”

“ไหวใช่ไหม”

“ไหว ไม่เป็นไร”

ฉันพูดพลางปาดน้ำตา หยิบเอากุญแจบ้านกับ
กระเป๋าต๋างค์มายัดใส่กระเป๋าทางเกงก่อนจะออกจาก
บ้านมา

> < ≤ ≥ ≠

รถไฟฟ้าในเวลาสามทุ่มเกือบสี่ทุ่มคนไม่เยอะนัก
ฉันนั่งเอนหลังฟังเพลงเดิมวนอยู่หลายรอบจนกระทั่งถึง
สถานีที่ต้องลง ฉันโทรบอกนุ่มว่าใกล้ถึงแล้วก่อนจะต่อรถ
ไปคอนโด แวะซื้อยาแก้ปวดที่ร้านขายยาแล้วค่อยเดินมา
หานุ่มที่นั่งรออยู่หน้าตึก

เมื่อเข้ามาในห้องฉันก็วางข้าวของลงบนพื้น หยิบ
ยาแก้ปวดขึ้นมาแกะใส่ปากแล้วดื่มน้ำตาม ส่วนนุ่มก็เดิน
ไปหยิบหมอนกับผ้าห่มมาให้ที่โซฟา

“ไหวไหมเนี่ย ร้องให้มาตลอดทางเลยหรือเปล่า”

“ไม่ได้ร้อง”

“ไม่ได้ร้องอะไรตาบวมขนาดนี้ ใครทำอะไร บอกซิ จะเอาให้νωมเลย”

นุ้มว่าพาลงทำท่าสะบัดมือชกลมชกอากาศ ฉันท่ายหน้า ดันหลังเพื่อนให้ไปนอนที่เตียงดี ๆ

“นอนเถอะ”

“แกรู้ใช่ไหมว่าเล่าให้ฉันทฟังได้ทุกเรื่อง” นุ้มถามด้วยสีหน้าจริงจังมากกว่าทุกครั้ง

“รู้แล้ว ฉันทไม่เป็นไรหรอก”

“วันนี้แกอาจจะไม่อยากเล่าแต่ถ้าวันไหนทนไม่ไหวแล้ว ฉันทพร้อมรับฟังเสมอนะ”

เพื่อนว่าแล้วลูบหัวฉันทหลาย ๆ ทีก่อนเดินไปปิดไฟ ฉันทนอนมองผ้าม่านสีเทาและแสงไฟจากตึกกรมบ้านช่องที่ลอดผ่านเข้ามา แว่วเสียงเร่งเครื่องของรถมอเตอร์ไซด์และเสียงโทรทัศน์จากห้องใกล้เคียง ฉันทดึงผ้าห่มขึ้นมากอด ใช้เวลาคิดอยู่พักหนึ่งก็เรียกเพื่อน

“นุ้ม นอนหรือยัง”

“ยัง” เพื่อนตอบเสียงเบา

“แกว่าฉันทเป็นเด็กมีปัญหาหรือเปล่า”

“แล้วแกคิดว่าตัวเองเป็นเด็กมีปัญหาหรือเปล่า” นุ้มไม่ตอบแต่ถามกลับมา ฉันทมองเพดาน คิดตามคำถาม

ของเพื่อน

“ตอนแรกก็ไม่คิดหรอกแต่พอมีใครสักคนบอกว่าฉันเป็นเด็กมีปัญหาฉันก็อดคิดไม่ได้ บางทีฉันอาจจะเป็นเด็กมีปัญหาอย่างที่เขาวางจริง ๆ ก็ได้”

“อะไรทำให้แกคิดว่าตัวเองเป็นเด็กมีปัญหา”

“ไม่รู้สิ”

“เต็ม แค่ว่าเขาบอกว่าแกเป็นเด็กมีปัญหาไม่ได้แปลว่าแกจะต้องเป็นแบบนั้นนะ”

“เธอ”

“ใช่ เหมือนคนที่ถูกนิทาไป บางคนเขาก็ไม่ได้เลวร้ายเหมือนที่คนอื่นพูดใช่ไหมล่ะ”

แม้ว่าฉันจะพยักหน้าเห็นด้วยกับสิ่งที่เพื่อนพูดแต่ใจกลับไม่เชื่อมั่นในคำพูดนั้นสักเท่าไร ฉันหวาดกลัว ไม่อยากยอมรับว่าตัวเองมีปัญหา ฉันแค่อยากเป็นเหมือนคนอื่น ๆ เป็นคนปกติที่อยู่ใกรอบครัวปกติ

“นุ้ม” ฉันเรียกเพื่อนอีกครั้ง

“ฮือ”

“ทำไมฉันถึงไม่มีครอบครัวปกติแบบคนอื่นเขาอะ”

“ครอบครัวปกติในความหมายของแกคือยังไง”

“ก็พ่อแม่ลูกอยู่ด้วยกัน พ่อแม่คนเดียว แม่มีพ่อ

คนเดียว อะไรอย่างนั้นมั้ง”

“แกยึดติดกับหนังสือสังคมเกินไปแล้ว” นุ่มพูดแล้ว พลิกตัวมามอง “ครอบครัวแต่ละครอบครัวมันไม่เหมือนกัน ครอบครัวที่เรามองว่าดี บางทีเขาอาจจะมีปัญหาเหมือนกันก็ได้”

“แล้วมันจะมีสักวันใหม่ที่เราจะหลุดพ้น ฉันหมายถึงมันจะมีสักวันใหม่ที่เราไม่ต้องมาคิดเรื่องพวกนี้แล้ว”

“ไม่รู้สิ แต่สักวันเราก็ต้องโตขึ้น มีครอบครัวเป็นของตัวเอง บางทีพอวันนั้นมาถึงเราอาจจะลืมเรื่องพวกนี้ไปแล้วก็ได้”

> < ≤ ≥ ≠

ฉันกลับมาที่บ้านหลังไปค้างห้องนุ่นอยู่หลายวันที่แรกเพื่อนบอกให้ฉันอยู่ต่อแต่เพราะยังมีงานต้องทำอีกมากฉันเลยเลือกกลับมาที่บ้าน

บ้านไม่มีคนอยู่เหมือนเคย ทั้งชั้นบนชั้นล่างปิดไฟ และเงียบสงัด ฉันเห็นกระป๋องเบียร์วางอยู่ที่โต๊ะหน้าโทรทัศน์ กองจานชามที่ยังไม่ได้ล้างตั้งอยู่บนโต๊ะกินข้าว พื้นบ้านสกปรกเหมือนไม่ได้กวาดถูมาหลายปีทั้งที่เพิ่งผ่านไปไม่กี่วัน

ฉันวางกระเป๋าไว้ข้างโซฟา หยิบถุงขยะมาจัดการ
กระป๋องที่วางระเกะระกะ กวาดเศษอาหารในจานแล้วเอา
ไปวางไว้ที่ซิงค์ เมื่อก่อน หน้าที่นี้เคยเป็นของแม่กับพี่เต็ม
จำได้ว่าพี่เต็มโวยวายยกใหญ่ว่าเหตุใดคนที่กินถึงไม่เก็บ
กวาดล้างจานกันเอง

พี่สาวคนดีประท้วงด้วยการล้างจานเฉพาะจานสามที่
ตัวเองกิน แต่การประท้วงครั้งนั้นจบลงที่พี่เต็มกับแม่
ทะเลาะกัน แล้วพี่เต็มก็ไม่ล้างจานอีกเลย ไม่ว่าจะจานของ
ตัวเองหรือของใคร กินเสร็จก็วางทิ้งไว้รอให้แม่เก็บไปล้าง

พอฉันโตขึ้นมาหน่อยหน้าที่เหล่านี้จึงกลายเป็น
ของฉัน หลังจากล้างจาน เช็ดโต๊ะ กวาดพื้น ถูพื้นเสร็จ
เรียบร้อย พี่เจตก็กลับมาถึงบ้านพอดี เขาเปิดประตูเข้ามา
แล้วเดินขึ้นชั้นสองไปโดยไม่ได้พูดอะไร ทิ้งไว้เพียงรอยเท้า
กระดำกระด่างบนพื้น ฉันถอนหายใจก่อนหยิบไม้ถูพื้นมา
ถูใหม่อีกรอบหนึ่ง สงสัยว่าถ้าหากเป็นพี่เต็มจะอย่างไร
ตะโกนด่า โวยวาย หรือบางทีพี่อาจจะเดินขึ้นห้องไปโดย
ไม่สนใจอะไรเลยก็ได้

ฉันขึ้นมาอาบน้ำหลังทำความสะอาดบ้านเสร็จ
เรียบร้อย ตั้งใจว่าคืนนี้จะนั่งทำงานส่วนที่ค้างเอาไว้ให้
เสร็จแต่ทำไปได้ไม่ถึงไหนพี่เจตก็เดินลงมาชั้นล่างเปิด
โทรทัศน์ดูรายการถ่ายทอดสดฟุตบอลก่อนเดินไปหยิบ
เบียร์มานั่งดื่มไปด้วย

ฉันนั่งกุมหัวมองงานที่ไม่คืบหน้าไปไหนเสียที
เสียงพากย์ฟุตบอลก็ดังขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งนำหงุดหงิดและน่า
รำคาญรบกวนสมาธิเป็นที่สุด ฉันทนนิ่งพิมพ์ ๆ ลบ ๆ อยู่
หลายครั้ง สุดท้ายก็ทนไม่ไหวต้องหันไปบอกคนที่นั่งเอน
หลังดูฟุตบอลสบายใจอยู่ที่โซฟา

“พีเจต หรือเสียงหน่อย”

“นี่ก็ไม่ได้ดังสักหน่อย” พีเจตว่า ตายังคงจ้องอยู่
ที่จอโทรทัศน์ “ทำไมไม่ขึ้นไปทำงานข้างบน”

“ในเน็ตบุ๊กไม่มีโปรแกรม”

“เดี๋ยวบอลก็จบแล้ว”

ฉันถอนหายใจแล้วหันกลับมา นั่งทำงานต่อขณะ
เดียวกันก็คอยมองนาฬิกาอยู่เรื่อย ๆ จากห้านาทิลิบนาทียี่สิบนาทิจนกระทั่งครบชั่วโมงพีเจตก็ยังไม่ลุกไปไหน

“บอกลยังไม่จบอีกหรือ”

“วันนี้มีสองคู่”

“แล้วไหนพูดว่าเดี๋ยวก็จบ เสียงมันดัง เต็มทำงาน
ไม่ได้”

“ก็ขึ้นไปทำข้างบนดิ”

“แล้วทำไมพีเจตไม่ขึ้นไปดูข้างบน”

พีเจตไม่ตอบแต่หยิบรีโมทขึ้นมาเร่งเสียงเหมือน

อยากจะกวนโมโห ฉันกลอกตาก่อนจะคว้าหูฟังขึ้นมาเสียบ
คอมแล้วเร่งเสียงจนสุด พยายามไม่สนใจอีกฝ่ายที่ยังนั่ง
ลอยหน้าลอยตาไม่ยอมไปไหน

อารมณ์ขุ่นมัวทำให้ฉันคิดอะไรไม่ออก ทำงานไป
ได้ไม่เท่าไรสมองก็ตัน ไม่รู้ว่าตัวเองควรจะพิมพ์อะไรต่อ
ฉันหลับตาเอนหลังตั้งใจจะพักสายตาเสียหน่อย พอดีกับ
ที่หนุ่มส่งข้อความมาถามเรื่องงานเราเลยพิมพ์ข้อความคุยก
กันไปเรื่อย

“ยุ่งอะไรเนี่ย” ฉันตวาดเมื่อหูฟังถูกกระชากออก
ไปข้างหนึ่ง

“ไหนบอกทำงาน”

“เสียงมันดัง คิดงานไม่ออก ทำไม่ได้”

“ข้ออ้าง”

“ลองมานั่งทำงานแล้วให้เต็มเปิดเพลงเสียงดัง ๆ
ดูบ้างไหมละ” ฉันถามกลับ มองหน้าคนที่ยื่นคำหว่าด้วยความ
หงุดหงิด

“ไม่พอใจก็ขึ้นไปทำข้างบน หรือไม่ก็ไปอยู่บ้านแม่
ไป”

“ที่บ้านเต็มทำไม่เต็มต้องไป ถ้าพี่เจตอยากอยู่คน
เดียวก็หาเงินซื้อบ้านของตัวเองดิ มาอาศัยบ้านคนอื่นอยู่
ทำไม”

พูดจบฉันก็กดบันทึกงานปิดคอมพิวเตอร์แล้วเดิน
ขึ้นชั้นบนไม่อยู่ฟังสารพัดคำด่าหยาบคายของพี่เจต คินนั้น
ชั้นล่างมีเสียงดังโครมครามตลอดทั้งคืนทั้งเสียงเลื่อนโต๊ะ
เลื่อนเก้าอี้ เสียงโทรทัศน์ ฉันนอนอดหูจ้องมองแสงสีส้ม
จากคอมไฟ ในหัวมีประโยคหนึ่งวนเวียนเข้าไปเข้ามาไม่จบ
สิ้น

ฉันไม่อยากอยู่ที่นี่ จะเป็นที่ไหนก็ได้ ขอแค่ไม่ต้อง
เห็นหน้าเขาอีก

รัก ≠ รัก

ตั้งแต่นั้นผ่านไปมาเป็นอาทิตย์ฉันกับพี่เจตยังทะเลาะกันทุกวัน ฉันพยายามโทรไปบอกแม่แต่แม่ไม่รับสาย ส่งข้อความหาพี่เจตก็ไม่ตอบ เหมือนถูกทิ้งให้อยู่ที่นี้คนเดียว อาการปวดหัว นอนไม่หลับและฝันร้ายที่ทำให้สะดุ้งตื่นอยู่บ่อย ๆ ยิ่งทำให้ฉันประสาทเสีย

ยาแก้ปวดกลายเป็นเพื่อนแท้ในยามยากที่ช่วยบรรเทาอาการพวกนั้นลง เริ่มจากกินวันละเม็ดก่อนนอน เป็นวันละสองเม็ด วันละสามเม็ด จนถึงตอนนี้ที่กินทุกครั้งเมื่อมีอาการ ต่อให้มันจะช่วยบรรเทาอาการลงได้บ้างแต่ความปวดนั้นก็ยังมีความอยู่เป็นระลอก

นานวันเข้าอาการพวกนั้นก็เริ่มทำให้ฉันหงุดหงิด

จำคาญไปหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ฉันเรียนไม่รู้เรื่อง คิดอะไร
ไม่ออก ไม่อยากคุยกับใคร ไม่อยากไปไหน ฉันอยากอยู่
คนเดียวแล้วนอนมันทั้งวัน คงจะดีถ้าไม่ต้องตื่นขึ้นมามาก
แต่ก็ทำไม่ได้ ฉันยังตื่นขึ้นมากทุกเช้า ยังต้องใช้ชีวิตต่อทั้งที่
เหนื่อยสายตัวแทบขาด

นุ้มบอกให้ฉันพักผ่อนแต่งงานวิจัยรอไม่ได้แล้ว
กำหนดส่งใกล้เข้ามาทุกที สถานการณ์ในกลุ่มตอนนี้แม้ไม่
เลวร้ายแต่ก็ไม่ดีเท่าไร ฉันกับดิวยังทำงานด้วยกันแต่เรา
ไม่ได้พูดคุยอะไรกันอีกตั้งแต่เรื่องคราวนั้น ต่างฝ่ายต่าง
ทำงานในส่วนของตัวเอง ฉันไม่ได้มีปัญหากับการทำงาน
แบบนี้ สงสารก็แต่มายที่เป็นคนกลางเท่านั้น

หลังจากเข้ามหาวิทยาลัยไปคุยกับอาจารย์ที่
ปรึกษาเรื่องความคืบหน้ารายงานการวิจัย นุ้มก็ชวนฉันไป
กินข้าวกลางวัน ร้านที่ไปเป็นร้านปิ้งย่างแบบกินได้ไม่อั้น
ครั้งก่อนที่มาฉันกับนุ้มกินกันจนพุงกางแต่มาคราวนี้กินไป
ได้หน่อยเดียวฉันก็อึดเสียแล้ว

“ไม่สบายหรือเปล่า” เพื่อนคนหนึ่งที่มากินด้วยกัน
ถามขึ้น

“ไม่ ๗ เราสบายดี พวกแกกินกันเถอะ”

“ดื่มน้ำไหม เตี่ยวเราเอาไปเติมให้” เพื่อนอีกคน
ถามบ้าง

“ไม่เป็นไรเตี่ยวเราไปเติมเอง ขอขอบคุณมาก”

“ช่วงนี้แกผอมลงหรือเปล่า” คราวนี้เป็นนุ่มที่ถาม
ขึ้นบ้าง “ได้กินอะไรบ้างไหมเนี่ย”

“ช่วงนี้กินอะไรไม่ค่อยลง”

“กินเยอะ ๑ หน่อยสิ”

ฉันพยักหน้าแล้วพยายามกินหมูที่เพื่อนตักมาให้
แต่ฝืนกินไปได้สองสามคำก็อิ่มตื้อได้แต่นั่งมองเพื่อนกินจน
หมดเวลาที่ร้านกำหนด หลังจากคิดเงินอะไรเรียบร้อยทุก
คนก็แยกย้ายกันกลับบ้าน นุ่มไม่ลืมย้ำฉันเรื่องกินข้าวให้
ตรงเวลาอีกรอบหนึ่ง เราโบกมือลากันตรงหน้าทางเข้า
รถไฟฟ้า ฉันรอนเพื่อนลงบันไดเลื่อนไปถึงค่อยเดินจาก
มา

> < ≤ ≥ ≠

ตอนที่ลงจากรถสองแถวตรงหน้าปากซอยฟ้าก็มีดี
แล้ว ระหว่างกำลังเดินเข้าบ้านแม่ก็โทรมาพอดี ฉันก็รีบ
สายแต่ก่อนจะได้พูดอะไรแม่ก็ระเบิดอารมณ์ใส่เสียก่อน

“เต็มอยู่ไหน”

“อยู่หน้าปากซอยเข้าบ้าน” ฉันตอบ

“กลับบ้านดีอีกแล้วเหอ กลับบ้านดีทุกวันเลย

ไซ้ไหมเดี๋ยวนี”

“เต็มต้องทำงาน”

“ทำที่บ้านไม่ได้หรือไง!”

“เต็มไม่อยากทำที่บ้าน แม่ เต็มไม่อยากอยู่บ้านแล้ว อยากไปอยู่หอ” ฉันทงเหล่หน้ามอองบ้านสองชั้นที่อยู่ตรงหน้า บ้านที่ตัวเองอาศัยอยู่ตั้งแต่ยังเดินเตาะแตะจนถึงตอนนี้ ไม่คิดเลยว่าจะมีวันที่ฉันทงไม่อยากกลับบ้าน วันที่ไม่อยากอาศัยอยู่ที่นี่อีกต่อไปแล้ว

ฉันทงนั่งลงตรงทางเท้า มอองถนนส่วนบุคคลที่เจียบเหงากับแสงไฟจากบ้านตรงข้าม แหว่เสียงหัวเราะของน้องตัวเล็กที่ฉันทงเคยเล่นด้วยอยู่บ่อย ๆ บ้านฉันทงเมื่อก่อนก็เคยเป็นแบบนั้นไซ้ไหม มีเสียงหัวเราะ มีความสุข

“อยู่บ้านไม่ดีตรงไหน”

“ถ้าอยู่บ้านมันดีแล้วทำไมแม่ไม่อยู่บ้าน ทำไมพี่เต็มไม่อยู่บ้าน แล้วทำไมเต็มต้องทนอยู่ที่นี่คนเดียว เต็มไม่อยากอยู่ที่นี่แล้ว เต็มอยากไปอยู่กัับป้าป้า อยากไปอยู่กัับแม่ อยากอยู่กัับพี่เต็ม ทำไมแม่ทิ้งเต็ม”

ฉันทงร้องให้พุดกัับแม่ ในหัวคิดถึงวันที่แม่กัับพี่เจตทำร้ายร่างกายกันจนแม่เข้าโรงพยาบาล คิดถึงวันที่แม่เก็บประเป่าแล้วย้ายออกไปด้วยเหตุผลที่ว่าอยากได้พื้นที่ส่วนตัวเพื่อทำงาน คิดถึงวันที่รู้ความจริงว่าแม่ย้ายไปอยู่กัับ

แฟนใหม่

“ทำไมแม่ไม่ให้พี่เจตย้ายออกไป ทำไมแม่อังให้
เขาอยู่ แม่ไม่ห่วงเต็มบ้างเลยเหรอ แม่ไม่กลัวเขาทำอะไร
เต็มบ้างเลยเหรอ”

“ทำไม เจตทำอะไรลูก” เสียงแม่ดูว่ารุ่นขึ้นมาเล็ก
น้อยแต่ฉันไม่ตั้งใจเลยที่แม่มาเป็นห่วงกันตอนนี้

“ถ้าเขาจะทำอะไรขึ้นมาจากจริง ๆ เต็มว่าแม่คงเป็น
คนสุดท้ายบนโลกที่รู้”

“แม่พยายามอยู่”

“แม่พยายามอะไร” ฉันถาม เสียงเริ่มห้วนจน
เหมือนจะตะคอก “แม่พยายามมีความสุข พยายามไม่กลับ
มาที่บ้าน พยายามไม่รับสายนี้ไซ้ใหม่ความพยายามของ
แม่ ถ้าแม่จะพยายามอย่างนี้เต็มว่าแม่อย่าพยายามเลยดี
กว่า”

“เต็ม!”

“ทำไม เต็มพูดผิดตรงไหน เพราะอย่างไรไงพี่เต็ม
ถึงหนีไปเรียนเชียงใหม่ เพราะแม่ก็เป็นแบบนี้ พูดว่าตัวเอง
พยายามแต่ความพยายามทั้งหมดก็เพื่อตัวเองทั้งนั้น!”

“เต็ม!!”

“ถ้าแม่รักเต็มให้ได้สักครึ่งหนึ่งของที่แม่รักตัวเอง
แม่จะไม่ทิ้งเต็มไว้แบบนี้หรอก แม่รักพี่เต็มกับเต็มบ้าง

ไหม”

ฉันร้องให้ไปพลงยกมือขึ้นกุมขมับ ได้ยินเสียง
สะอื้นจากปลายสาย

“รักลูก แม่รักเต็มที่สุดในโลก”

“แต่เต็มไม่รู้สึกลอยนั้นเลย”

คืนนี้เราสองแม่ลูกต่างร้องให้อยู่คนละฝั่งของสาย
โทรศัพท์

> < ≤ ≥ ≠

ฉันเดินเข้ามาในบ้านหลังจากวางสายจากแม่ก่อน
จะพบกับคนกลุ่มหนึ่งนั่งอยู่ในบ้าน พวกเขาเป็นญาติของ
พี่เจตที่นาน ๆ จะมารุงเทพฯ ลักครั้ง ฉันยกมือไหว้ทุก
คนแล้วยืนนั่งอยู่กับที่ไม่กล้าเดินขึ้นชั้นบนเพราะคุณย่าคน
หนึ่งนั่งขวางอยู่ตรงทางเดิน

“เป็นยังไงบ้างเต็ม อยู่ชั้นไหนปีไหนแล้วลูก” คุณ
ย่าก็แม่ของพี่เจตถามขึ้นด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“ปีสามแล้วค่ะ”

“จะจบแล้วสิ เนี่ยตอนพี่เจจเรียนจบได้เกียรตินิยม
ด้วยนะ ตอนนีทำงานเป็นแอร์โฮสเตสได้ไปเที่ยวต่าง

ประเทศตลอดเลย เต็มเอาอย่างพี่เขาสีลูก เงินเดือนมันดีนะ หนูก็เรียนทางด้านภาษาเหมือนกันนี่ใช่ไหม”

“เต็มอยากทำงานนั่งโต๊ะมากกว่าค่ะ” ฉันทอบพลางนึกถึงพี่เจงน้องสาวของพี่เจตที่วันนี้ไม่ได้อยู่ที่นี้ เธอเป็นลูกหลงอายุห่างจากพี่เจตหลายปีทั้งยังเป็นลูกสาวคนเดียว คุณปู่คุณย่าเลยทั้งรักทั้งถนอม

พี่เจงอายุพอ ๆ กับพี่เต็ม เรียนจบและเข้าทำงานไล่เลี่ยกันใครต่อใครเลยพากันเปรียบเทียบทั้งสองคนอยู่บ่อย ๆ ฉันทไม่คิดว่าวันนี้จะกลายมาเป็นตัวเองที่โดนบ้ำง

“งานนั่งโต๊ะน่าเบื่อจะตาย เต็มทนไม่ได้หรอก ตอนเด็ก ๆ เรานะทั้งดื้อทั้งซนอยู่นิ่ง ๆ ไม่ได้ ทำงานบริการดีกว่า ไม่เห็นพี่เราเหรอ ทำงานบริษัท เงินเดือนก็น้อย สวัสดิการก็ไม่ดี วันหยุดไม่ค่อยจะมี จะกลับบ้านก็ต้องทำเรื่องวุ่นวายไปหมด”

คราวนี้เป็นย่าภาที่นั้งอยู่ที่พื้นเป็นคนพูดขึ้นบ้าง ฉันทยืนฟังคุณย่าทั้งสองสลับกันพูดจนกระทั่งพี่เจตเดินเข้ามาพร้อมจานกับข้าว

“รายนั่นต่อให้มีวันหยุดเขาก็ไม่กลับบ้านมาหอกินสั้ยได้แม่ไปหมด” พอพี่เจตพูดขึ้นคุณปู่คุณย่าก็พากันหัวเราะแต่ฉันทฟังแล้วไม่เห็นมีอะไรน่าขำ

“เราก็อย่าเอาอย่างพี่กับแม่นะเต็ม พ่อแม่เขาจะเป็นห่วงรู้ไหม” คุณปู่พูด

“คะ”

“เฮ้อ น่าสงสาร ถ้าเต็มเกิดเป็นหลานย่านะ ป่านนี้ยาพาไปอยู่ด้วยกันที่ได้แล้ว ไม่ต้องมาอยู่คนเดียวแบบนี้หรอก แล้วนี่พ่อเราเขาเป็นยังไงบ้างสบายดีไหม”

“ต้องถามด้วยเหอ พ่อเขารวยขนาดนั้นจะสบายได้ยังไง มีเงินซื้อคอมพิวเตอร์ ซื้อโน้ตบุ๊กแพง ๆ ให้ได้ก็น่าจะสบายดีนั่นละ” ฉันทมองหน้าพี่เจตที่นั่งอยู่ที่พื้นพยายามนับหนึ่งถึงร้อยในใจแล้วยกมือไหว้คุณปู่คุณย่า

“เต็มขึ้นข้างบนก่อนนะคะ ยังมีงานต้องทำอีกเยอะเลย”

“ไปเออะลูกเอาให้ได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่งเลยนะ”

ฉันทยิ้มก่อนจะยกมือไหว้ขอบคุณอีกครั้งแล้วเดินขึ้นชั้นสอง ตอนที่เท้าแตะบันไดชั้นสุดท้ายก็ได้ยินเสียงพูดคุยจากชั้นล่างดังขึ้นมาเบา ๆ

“น่าสงสารนะเด็กคนนี้ พ่อแม่ไม่มีใครเอา ยังดีที่ไม่ใจแตกไปเสียก่อน”

ฉันทลดเสียงฝีเท้าให้เบาลง เปิดประตูแล้วเข้ามานั่งในห้อง จมจ่อมอยู่กับคำพูดของพวกเขาหลายต่อหลายนาทีก่อนหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทรหาคนที่คิดว่าจะเข้าใจฉันมากที่สุด สัญญาดังอยู่หลายครั้งจนกระทั่งตัดเข้าฝาก

ข้อความเสียง ฉันลองกดโทรออกอีกครั้งและอีกครั้งจนกระทั่งมีคนรับสาย

“ฮัลโหลว่าไงเต็ม”

“พีเต็ม”

“ว่าไง เร็ว ๆ หน่อยพอดีพียังอยู่”

“เต็มคิดถึงพีเต็ม”

“คิดถึงเหมือนกัน แค่นี้ใช่ไหม อย่างนั้นไว้ค่อยคุยกันนะ พีต้องไปทำงานต่อแล้ว”

“พีเต็ม” ฉันรีบเรียกพีเอาไว้ก่อนที่อีกฝ่ายจะวางสาย

“ว่าไง”

“เมื่อไรจะกลับบ้าน” ฉันได้ยินเสียงพีถอนหายใจก่อนจะตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงเหมือนเหนื่อยหน่ายเต็มทน

“เต็ม ช่วงนี้พี่งานยุ่งมากเดี๋ยวต้องรีบไปทำงานต่อเราก็ไม่ใช่เด็ก ๆ แล้วอย่างอแง อยู่ให้ได้ เข้าใจไหม พีต้องวางแล้วนะ”

“พีเต็ม”

“ว่าไง”

“พีเต็มรักเต็มไหม” ฉันถาม เป็นคำถามที่ฉันถาม

ทุกคนในครอบครัวมาตั้งแต่เล็กจนโต

“รัก ๆ แค่นี้ละ”

ทั้งที่วันนี้ได้คุยกับแม่และพี่โตมแต่กลับรู้สึกเหนื่อย
ล้ามากกว่าทุกวัน ตอนที่เอนหลังฟังกำแพงอาคารปวดหัว
ก็กำเร็บ ฉันควานหากระปุกยา เปิดฝาแล้วทยาพวกนั้นใส่
ปาก

เมื่อยาจำนวนมากไหลลงคอ ฉันฝืนกลืนมันลงไป
ให้หมดแล้วโยยยาแก้ปวดที่ร่วงอยู่ตมพื้นเข้าปาก หลัง
จากกลืนยาทั้งหมดลงไปฉันก็ค่อย ๆ คลานมานอนที่เตียง
ดึงผ้าห่มขึ้นมาห่อตัวเองเอาไว้แล้วหลับตาลง

หวังว่าพรุ่งนี้จะไม่ต้องตื่นขึ้นมาอีกแล้ว

เหนือ

.

.

พอที่

.

.

ขอฉันหลับตา
พักผ่อนอยู่อย่างนี้
ตลอดไปเลยจะได้ไหม

ไกล้ = ไกล

เต็มไม่รู้เลยว่าหลังจากที่เธอหลับไปมีอะไรเกิดขึ้น
มากมาย

ตอนตีหนึ่งสามสิบสองนาฬิกาของเธอทำงานอย่าง
หนักเนื่องจากจำนวนยาที่เธอกินเข้าไป จากนั้นตอนตีสอง
สี่สิบห้านาฬิกาเธอก็อาเจียนและเริ่มมีอาการชัก

ร่างของเต็มตกจากเตียงกระแทกพื้น กองหนังสือ
พากันล้มระเนระนาดส่งเสียงดังลั่น เจตที่นอนอยู่ห้อง
ข้าง ๆ ลุกขึ้นมาเคาะประตูด้วยความหัวเสีย ตอนนั้นเขา
ไม่ได้ยินเสียงตอบรับใด ๆ แต่ได้ยินเสียงอาเจียนจึงตัดสินใจ
เปิดประตูเข้าไป

ดีสามารถพยาบาลที่เจตโทรเรียกมาถึงเสียงไซเรน

ดั่งลั่น เพื่อนบ้านต่างออกมาเฝ้ามองด้วยความสนใจ กุ๊ยกัย
นำร่างไร้สติของเต็มขึ้นรถพยาบาล ซีพจรที่แสดงอยู่บนจอ
เต้นแผ่วลงทุกที เจตกตโทรหาโอบตลอดทางไปโรง
พยาบาล ระหว่างนั้นเขาได้ยินเสียงกระซิบกระซาบของ
กุ๊ยกัย

“จะทันหรือเปล่า”

“ถ้าไม่เกินสิบห้านาทีก็น่าจะพอไหว”

บุรุษพยาบาลเซ็นร่างของเต็มเข้าห้องฉุกเฉินไป
ทันทีที่รถพยาบาลจอดเทียบหน้าตึก เจตวิ่งตามเตี้ยงั้น
ไปและหยุดรออยู่หน้าห้องตามที่พยาบาลคนหนึ่งบอก

เขายกโทรศัพท์ขึ้นมากดโทรออกอีกหลายครั้งแต่
กลับไม่มีใครรับสาย เดินวนเวียนที่หน้าห้องฉุกเฉินอยู่นาน
พยาบาลคนหนึ่งก็เดินถือเอกสารออกมา

“ญาติผู้ป่วยที่เพิ่งมาที่รถพยาบาลเมื่อกี่ชั่วโมง
คะ”

“ครับ”

พยาบาลพยักหน้าแล้วเริ่มถามคำถามเบื้องต้น
ตั้งแต่ชื่อจริง นามสกุล อาการก่อนหน้าที่จะมาโรงพยาบาล
รวมทั้งประวัติการรักษา เจตตอบได้บ้างไม่ได้บ้างจนมาถึง
คำถามสุดท้าย

“ไม่ทราบว่ามีความเกี่ยวข้องกับใครกับผู้ป่วยคะ”

เจตเจียบ เขาไม่กล้าตอบ พยาบาลเงยหน้ามองแล้วถามซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

“ผมเป็นเพื่อนของแม่เขาคครับ” ในที่สุดเขาก็คิดคำตอบที่เข้าทีได้

“ไม่ทราบว่าคุณพอจะติดต่อญาติของผู้ป่วยได้ไหมคะ”

“มีเบอร์โทรอยู่แต่ที่ผมโทรไม่ติดครับ คุณช่วยโทรแทนผมได้ไหม”

พยาบาลพยักหน้าก่อนจะจดเบอร์โทรที่เจตบอกแล้วเดินจากไป ตอนนั้นเขาเหมือนยกภูเขาออกจากอก เจตนั่งลงที่เก้าอี้หน้าห้องฉุกเฉิน เอนหลังมองป้ายสีแดงที่แขวนไว้เหนือประตูรอกการมาถึงของใครบางคน

> < ≤ ≥ ≠

ว่ากันว่าก่อนจะเกิดเหตุร้าย คนในครอบครัวมักจะมีกลางสังหรณ์บางอย่างแต่ความเป็นจริงแล้วคือนั้นทุกอย่างล้วนปกติดี หลังจากคุยกับลูกสาวโอบก็อาบน้ำ อ่านอีเมลจากลูกค้า สะสางงานที่คั่งค้าง กินวิตามินบำรุงประสาทแล้วเข้านอน

ไม่มีเหตุการณ์อย่างกรอกรูปข้างหัวเตียงตกแตก

นาฬิกาหยุดเดิน จิ้งจกร้องทักหรืออะไรทั้งสิ้น ทุกอย่างล้วนดำเนินไปตามปกติ

คืนนั้นเธอหลับสนิทก่อนสะดุ้งตื่นเพราะเสียงโทรศัพท์ โอบความหามั่นอยู่นานก่อนจะกดรับสายโดยไม่คิดว่าใครเป็นคนโทรมา เธอจ้วเจียตอบรับ ขณะนั้นสะลึมสะลือเสียงจิ้งพรางหายไปไม่รู้เรื่องเสียด้วยซ้ำ

“ญาติผู้ป่วยได้ยินไหมคะ”

“คะ.. คะ” โอบตอบรับพยายามเรียกสติตัวเอง กลับมาฟังปลายสายพูด

“ต้องรบกวนญาติเข้ามาเซ็นรับรองแล้วก็ดูเรื่องสิทธิและค่าใช้จ่ายด้วยนะคะ”

“ใครเป็นอะไรนะคะ” โอบขมวดคิ้ว ตอนนี้เธอเริ่มตื่นเต็มตาแล้ว

“ตอนนี้คุณตุลยาอยู่ที่โรงพยาบาลค่ะ คุณหมอกำลังดูอาการให้อยู่ แต่จะต้องให้ญาติเข้ามาเซ็นเอกสารและดูเรื่องสิทธิการรักษาค่ะ”

โอบนั่งประมวลสิ่งที่ได้ยินอยู่พักใหญ่ คล้ายได้ยินเสียงวิ่งในกหุ สมอของเธอลั่นว้างเปล่า

“เต็มเป็นอะไรคะ”

“เบื้องต้นคาดว่าผู้ป่วยเกิดอาการไตวายเฉียบพลันค่ะแต่เรายังไม่ทราบสาเหตุแน่ชัด”

“คะ ๗ เดี่ยวจะรีบไป”

โอบผลุนผลันลูกจากที่นอนเมื่อเปลี่ยนกางเกงได้ ก็คว้าเอาเสื้อแขนยาวมาสวมทับเสื้อนอน กวาดข้าวของจำเป็นลงกระเป๋าแล้ววิ่งถลันลงมาสตาร์ทรถขับออกจากบ้านทันที

ห้องถนนช่วงก่อนฟ้าสว่างว่างโล่ง โอบเหยียบคันเร่งแข่งหน้ารถทุกคันตรงไปยังโรงพยาบาลด้วยความรีบร้อนไม่สนใจไฟเหลืองไฟแดงใด ๆ ทั้งสิ้น เมื่อมาถึงโรงพยาบาลเธอก็รีบวนหาที่จอดรถแล้ววิ่งตรงไปยังห้องฉุกเฉินทันที

เส้นทางระหว่างลานจอดรถไปยังห้องฉุกเฉินนั้น อิมครีมไม่ต่างกันกับสภาพจิตใจของเธอเลย โอบเอี้ยวมาจนถึงหน้าห้องฉุกเฉิน เธอสูดลมหายใจเข้าลึกก่อนก้าวเข้าไปถามหาลูกสาวจากพยาบาลที่นั่งอยู่หน้าห้อง

“ขอโทษนะคะ ฉันเป็นแม่ของตุลยา ตอนนี้อาการเขาเป็นยังไงบ้างคะ”

“อ้อ ญาติของคุณตุลยาใช่ไหมคะ ตอนนี้คุณหมอกำลังตรวจเบื้องต้นอยู่ค่ะ เดี่ยวญาติรอเรียกนะคะ”

โอบพยักหน้า แม้ว่าจะร้อนใจแต่ในเวลานี้เธอกลับทำอะไรไม่ได้ เมื่อหันกลับมาหวังจะหาที่นั่งรอก็เห็นเจตกรรมหน้ากัมตากดโทรศัพท์มือถืออยู่ไม่ไกล เธอสูดลมหายใจเข้าลึกเดินเข้ามาหาอดีตสามีแล้วนั่งลงที่เก้าอี้ถัดจากที่อีก

ฝ่ายนั่งอยู่ตัวหนึ่ง

“ทำไมไม่ดูลูก”

“แล้วทำไมเธอไม่ดูเองล่ะ”

“ที่ฉันยังให้นายอยู่ในบ้านก็เพราะอยากฝากให้ช่วยดูเต็ม แล้วนี่มันอะไร นายจะมาอาศัยอยู่เปล่า ๆ ฉันไม่ว่า จะทำตัวเหลวไหลไม่เอาการเอางานอะไรฉันก็ไม่ว่า แต่อย่างน้อยช่วยทำตัวมีประโยชน์สักอย่างได้ไหม”

หลังจากนั้นบทสนทนาก็ไม่ได้พูดคุยกันด้วยเหตุผลอีกต่อไป ทั้งเจตและโอบต่างทุ่มเถียงด้วยอารมณ์ ทั้งส่อเสียดตำท้อขอเพียงคนฟังรู้สึกเจ็บแสบเสียใจเท่านั้นเป็นพอ

ทะเลาะกันนานเข้าเสียงของทั้งคู่เริ่มดัง ทีแรกพยาบาลหน้า ห้องฉุกเฉินยังทำเพียงแค่เมียงมองด้วยความสนใจไม่เข้ามาห้ามแต่ผ่านไปพักหนึ่งก็ต้องเข้ามาปรามให้ลดเสียงลง โอบเอื้อกระพืดกระพืดแต่ยังทนนั่งอยู่หน้าห้องฉุกเฉิน ขณะที่เจตโมโหจนต้องลุกออกไปสงบสติอารมณ์ด้านนอก

เมื่อเจตไปแล้วโอบก็กลับมาคิดถึงลูกสาวที่ตอนนี้ยังไม่รู้อาการร้ายดีแน่ชัด ครึ่งชั่วโมงแรกผ่านไปเธอยังพอทนนั่งรออย่างสงบนิ่งได้แต่ผ่านไปนานเข้าก็เริ่มกระสับกระส่าย เธอลุกไปซื้อน้ำจากตู้กด เดินกลับมา นั่งได้ไม่นานก็ลุกไปล้างหน้าในห้องน้ำแล้วกลับมา นั่งใหม่

ความรู้สึกกระวนกระวายใจประเภทนี้เชื่อว่าเธอไม่เคยประสบพบเจอมาก่อน ก่อนหน้านี้เธอเคยมานั่งอยู่หน้าห้องฉุกเฉินนับครั้งไม่ถ้วนทั้งตอนที่พ่อความดันขึ้นจนชักหรือตอนที่แม่ของเธออาเจียนเพราะเป็นมะเร็งในกระเพาะอาหารแต่ตอนนั้นกับตอนนี้การเตรียมใจนั้นต่างกันมากโข

ตอนที่พอกับแม่ของเธออาการทรุดหนัก โอบคิดเพียงว่าอะไรจะเกิดก็ต้องเกิด แม้เธอจะเสียใจแต่ยังทำใจรับไหวต่างกับตอนนี้ โอบไม่อาจเอาคำว่าอะไรจะเกิดก็ต้องเกิดมาลอบใจตัวเองได้อีกต่อไป เธอคิดแต่เพียงว่าลูกจะต้องรอด ลูกจะต้องปลอดภัย ลูกจะไม่ใช่เป็นไรและลูกจะอยู่กับเธอตลอดไปไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

โอบเอนั่งอยู่หน้าห้องฉุกเฉินเฝ้ามองผู้คนเดินเข้าเดินออก มีเสียงประกาศเรียกญาติของผู้ป่วยให้เข้าไปข้างในเป็นพัก ๆ เธอเฝ้ารอให้พยาบาลออกมาประกาศเรียกแต่รอกจนฟ้าสว่างก็ยังไม่มียี่แวนว่าพยาบาล จะมาตามตัวเธอ โอบมองเวลาบนหน้าจอโทรศัพท์ ในตอนนั้นเธอพลันคิดถึงอดีตสามี่ขึ้นมา เธอควรส่งข้อความบอกเขาตั้งแต่รู้เรื่องแต่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่ได้ติดต่อไป

เธอนั่งมองรายชื่อในโทรศัพท์ ลังเลอยู่นานถึงกล่ากดโทรออกแต่ได้ยินเสียงสัญญาณเพียงครั้งเดียวเธอก็ตัดสายแล้วกลับมาจ้องหน้าจอใหม่อีกครั้ง โกลั๊กันกับรายชื่อของอดีตสามี่คือเบอร์โทรของลูกสาวคนโต เธอซึ่งใจก่อน

กดโทรออกไป เสียงสัญญาณดังจนมันตัดเข้าสู่ระบบตอบ
รับอัตโนมัติแต่โอบเอื้อก็ยังคงกดโทรออกไปใหม่ครั้งแล้ว
ครั้งเล่า

สายที่หนึ่ง สายที่สอง สายที่สาม กระทั่งสายที่สิบ
สอง

“แม่”

$> < \leq \geq \neq$

โอบเอื้อมีลูกสาวคนแรกตอนอายุสี่สิบเอ็ดปี ตอน
ที่รู้ว่าท้องเธอออกจะสับสนมึนงงมากกว่าจะรู้สึกดีใจหรือ
เสียใจ ตอนนั้นเธอปรึกษากับสามี เขามีท่าทางไม่ต่างจาก
เธอนัก หลังจากนั้นโอบก็ทิ้งเส้นทางในวงการบันเทิงที่เพิ่ง
จะเริ่มต้นแล้วเดินทางไปจังหวัดอุทัยธานีเพื่อพบญาติฝั่ง
สามี จัดงานแต่งงานเล็ก ๆ และใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น

แม้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะดูเรียบง่ายแต่ความรู้สึก
ในใจของโอบไม่ได้เป็นเช่นนั้น กว่าเธอจะยอมรับความจริง
ได้ก็ใช้เวลานานหลายเดือน ยิ่งหลังคลอดลูกความรู้สึกของ
เธอยิ่งจมดิ่ง

เธอไม่เคยเลี้ยงดูเด็กทุกอย่างจึงดูทุลักทุเลไปเสีย
หมด สามีของเธอก็ไม่สนใจ ปล่อยให้เธอเลี้ยงลูกอยู่คน

เดี๋ยวส่วนตัวเขาก็ออกไปเที่ยวเล่นใช้ชีวิตสำเร็จสำราญอยู่ข้างนอก

ความเหนื่อยล้าสะสมจนเธอพานโกรธเด็กน้อยไปด้วย เวลาที่ลูกสาวร้องไห้กระจองอแงเธอก็ใช้ชีวิตดีให้ลูกหยุดร้อง นานเข้าโอบก็ทนไม่ไหวย้ายออกจากบ้านสามี กลับมาอยู่กรุงเทพฯ เธอทิ้งลูกไว้ที่อู่ทักๆ แล้วกลับมาใช้ชีวิตอิสระอย่างที่ตัวเองปรารถนาแต่ก็ทำได้ไม่นาน แม่สามีเป็นคนโทรมาตามให้เธอกลับไปเพราะเด็กหญิงเต็มร้องไห้ไม่หยุด ไม่ว่าจะปลอบอย่างไรก็สายหน้าไม่เอา ๆ ทำเดี๋ยว

โอบเอื้อริบนั่งรถไปรับลูกสาว เต็มวิ่งเข้ามากอดขาเธอ น้ำตาที่ไหลนองหน้าลูกในตอนนั้นทำให้โอบปฏิญาณกับตัวเองในใจว่าจะไม่มีวันห่างลูกไปไหนอีกแล้ว แต่โอบเองก็ทนอยู่ที่บ้านสามีไม่ไหวเช่นกัน หลังจากพูดคุยกับญาติสามี สุดท้ายโอบก็ขอแยกตัวออกมาเลี้ยงดูลูกสาวด้วยตัวเอง

เธอกลับมาอยู่ที่กรุงเทพฯ ใช้เวลาเกือบทั้งหมดเลี้ยงดูลูก เมื่อได้ใช้เวลาอยู่กับเต็มมากขึ้นเธอก็เข้าใจแท้งจริงแล้วเต็มไม่ใช่เด็กดื้อรั้น ที่เธอร้องไห้กระจองอแงในบางครั้งก็เพราะต้องการความสนใจจากแม่

เมื่อเข้าใจแล้วโอบก็ทุ่มเทความสนใจให้กับลูก ช่วงเวลาที่ได้อยู่ด้วยกันสองคนช่างสงบเรียบง่าย

ตอนนั้นเธอคิดว่าจะได้อยู่กับลูกไปจนแก่ อยู่กัน
สองคน

“แม่”

โอบปล้นน้ำตาไหล เธอสะอื้นอย่างหนักเมื่อได้ยิน
เสียงของลูกสาวที่ไม่ได้พูดคุยกันมานานนับเดือน

“แม่ ร้องให้เธอ” เธอยังคงพูดไม่ออก ได้แต่ฟัง
เสียงลูกสาวที่แสนคิดถึง

“แม่ ร้องให้ทำไม ใครทำอะไร ไม่สบายหรือเปล่า”
นานแค่ไหนแล้วที่ไม่ได้พูดกันดี ๆ อย่างนี้

“แม่ แม่เป็นอะไร”

“เต็ม น้องแย่มากแล้ว หมอยังไม่ออกมาเลย แม่ไม่รู้
ว่าน้องเป็นยังไง” โอบสุดหัวใจแล้วพูดคราวเดียวจนหมด
เต็มฟังแล้วเจ็บไปพักใหญ่ก่อนเธอจะตอบกลับมาสั้น ๆ

“เดี๋ยวเต็มไปหา”

แค่เพียงประโยคเดี๋ยวนี้ก็มากพอจะปิดเป้าความ
กระวนกระวายทั้งหลายจากใจโอบเอื้อได้หมดสิ้น

> < ≤ ≥ ≠

เดิมเป็นลูกสาวคนโต เธอมีน้องสาวหนึ่งคนอายุห่างกันหกปี เธอไม่แน่ใจนักว่าตอนที่น้องเกิดเธอรู้สึกอย่างไรแต่คิดว่าคงไม่ได้รู้สึกอะไรเลย พวกลุงป้าน่าจะชอบเอาเรื่องสมัยนั้นมาล้อเธออยู่บ่อย ๆ เพราะเธอชอบร้องไห้งแง เห็นน้องได้ตุ๊กตาทมิสีขาก็ร้องจะเอา เห็นน้องได้ตุ๊กตาเจ้าหญิงก็ร้องให้จะเอาอีก แม้แต่ในวันเกิดของน้องเธอก็ต้องได้ของเล่นด้วย

เรื่องพวกนั้นเธอจำได้ไม่มากนักแต่ตุ๊กตาทมิสีสองตัวกับตุ๊กตาเจ้าหญิงสองตัวยังอยู่ในตู้ที่บ้าน เดิมเลยคิดว่าเรื่องพวกนั้นคงมีส่วนที่จริงอยู่บ้างแต่เรื่องที่บอกว่าเธออิจฉาน้อง เธอไม่มั่นใจเท่าไร เพราะเดิมจำได้เลื่อนรางว่าตอนที่พ่อซื้อสมุดวาดรูประบายสีมาให้ เธอยังแบ่งให้น้องเอาไปอมเอาไปฝึกได้โดยไม่รู้รู้สึกอะไร ถ้าหากว่าเดิมอิจฉาน้องจริงก็คงไม่แบ่งให้น้องเล่นของรักของตัวเองแน่

แม้ว่าจะไม่มั่นใจความรู้สึกของตัวเองสมัยยังเป็นเด็กแต่เธอมั่นใจว่าตัวเองตอนนี้ไม่ได้เกลียดหรืออิจฉาน้องเหมือนอย่างที่ใคร ๆ พุดแน่นอน

‘พี่เต็มรักเต็มไหม’

ตอนที่ก้าวขึ้นมานั่งบนรถ เดิมพลันคิดถึงคำถามของน้องเมื่อวาน มันเป็นคำถามที่เต็มชอบถามมาตั้งแต่ยังเด็ก ไม่ว่าจะเจอหน้าใครเต็มก็มักจะถามเขาไปทั่ว

‘คุณตารักเต็มไหม’

‘คุณยายรักเต็มใหม่’

‘ป้าป้ารักลูกใหม่’

‘แม่รักลูกใหม่’

เต็มไม่รู้ว่าคนอื่นตอบเต็มว่าอย่างไรบ้างแต่เธอกับแม่ไม่เคยเปลี่ยนคำตอบ ไม่ว่าน้องจะถามกี่ครั้งเต็มจะตอบแต่คำว่ารักอยู่เสมอ เธอยังจำสีหน้าของน้องได้ ทุกครั้งที่เธอตอบกลับไปว่ารัก เต็มจะยิ้มกว้างจากนั้นก็หวั่นระแคะคึกคักก่อนหันไปทำอย่างอื่นแต่เธอไม่แน่ใจนักว่าเมื่อวานนี้น้องยิ้มหรือหวั่นระแคะเหมือนอย่างเคยหรือเปล่า

เธอตัดสินใจโทรไปลางานที่บริษัท เล่ารายละเอียดให้หัวหน้างานฟังคร่าว ๆ อีกฝ่ายไม่ได้ถามอะไรเพิ่มเติมทั้งยังอวยพรให้เดินทางดี ๆ มีปัญหาอะไรให้โทรหาเขาได้ทันที เต็มกล่าวขอบคุณหัวหน้างานหลายครั้งจนเขาตะคอกกลับมาว่า ‘พอแล้ว!’ ถึงได้วางสายแล้วหันกลับมาสตาร์ทรถขับออกมา

จากคอนโดหลังมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ไปสนามบินใช้เวลาไม่นานนัก เต็มไล่ถามพนักงานที่เคาน์เตอร์ของแต่ละสายการบินว่าเที่ยวบินไปกรุงเทพฯ ที่เร็วที่สุดเวลาก็โมงแต่ไม่ว่าจะสอบถามก็สายการบินก็หาไฟล์ที่เร็วกว่าเที่ยงวันไม่ได้ เธอจำต้องนั่งจ้องนาฬิกาเฝ้ารอให้ถึงเวลาขึ้นเครื่อง ขณะเดียวกันก็ไม่ลืมมองโทรศัพท์อยู่เป็นระยะด้วยกังวลว่าแม่จะโทรมา

หลายชั่วโมงที่นั่งอยู่ในสนามบิน มองผู้คนสลับกับโทรศัพท์และนาฬิกา เธอไม่รู้สึกริอยากอาหาร ไม่อยากเดินไปไหน มีเพียงความคิดที่เล่นวนไปมา เต็มความคิดถึงอดีต เต็มความคิดถึงปัจจุบัน เต็มความคิดถึงอนาคต แต่โดยส่วนใหญ่ ความคิดเหล่านั้นก็ล้วนวนเวียนอยู่กับน้องสาวที่ตอนนี้เธอไม่รู้ว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไรบ้าง

ก่อนหน้านี้เธอไม่เคยคิดว่าระยะทางหกร้อยเก้าสิบลูกกิโลเมตรนั้นเป็นปัญหา ยังเคยเถียงกับแม่อยู่บ่อย ๆ ว่าการอยู่ไกลกันดีกว่าการอยู่ใกล้กันเป็นไหน ๆ อีกอย่างเดี๋ยวนี้เทคโนโลยีก้าวหน้า ขอแค่มีโทรศัพท์กับอินเทอร์เน็ตจะอยู่อีกฟากโลกก็คุยกันได้หรือถ้ามีเรื่องอะไรนั่งเครื่องบินไปชั่วโมงสองชั่วโมงก็ถึง

แต่ตอนนี้เธอรู้แล้วว่าความคิดของตัวเองนั้นไร้สาระสิ้นดีเพราะในบางครั้งต่อให้มีโทรศัพท์ที่แพงที่สุดอยู่ในมือ มีอินเทอร์เน็ตที่เร็วที่สุดให้ใช้ก็รู้ว่าเธอจะได้คุยกับคนที่เธอคิดถึงและในบางกรณีการเดินทางชั่วโมงสองชั่วโมงก็ยังถือว่านานเกินไป

> < ≤ ≥ ≠

เต็มมาถึงกรุงเทพฯ ตอนบ่ายสองโมงกว่า เธอเดินเร็ว ๆ ออกจากสนามบินระหว่างทางก็โทรศัพท์หาแม่ไปด้วยแต่กลับไม่มีใครรับสาย ต้องโทรซ้ำอีกหลายรอบที่

เดี๋ยวกว่าจะได้ชื่อโรงพยาบาลจากแม่

เธอวิ่งมาขึ้นรถแท็กซี่ ขณะที่รถเคลื่อนตัวก็มองผ่านกระจกด้านหน้าออกไป ถนนในกรุงเทพมหานครดีกว่าที่เชียงใหม่หลายเท่า จากสนามบินไปโรงพยาบาลไม่รู้ว่าจะต้องใช้เวลาเท่าไร ยิ่งเธอไม่รู้ว่าอาการน้องหนักหนาแค่ไหนในใจยิ่งรู้สึกระวนระวายมากเท่านั้น

“พี่คะอีกไกลไหม มีทางลัดบ้างไหมคะ”

“เวลานี้ไปทางไหนรถก็ติด เหนียไม่รู้จะทำถนนอะไร (นักหนา สร้างมาตั้งนานไม่เสร็จสักที”

เต็มยิ้มแหย ๆ ก่อนขยับกลับมาเอนหลังพิงเบาะคนขับแท็กซี่เริ่มบ่นเรื่องเศรษฐกิจการเมืองไปเรื่อย บางคราวก็หันกลับมาถามความคิดเห็นของเธอบ้างแต่เต็มก็ตอบกลับไปเพียงสั้น ๆ เธอกังวลเรื่องของน้องมากเสียจนคิดเรื่องอื่นไม่ออก

กว่าจะมาถึงโรงพยาบาลก็ใช้เวลาไปอีกเกือบชั่วโมง เต็มรู้สึก หัวเสียไม่น้อยกับปัญหาการจราจรที่ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปีก็ชาติก็ยังเหมือนเดิม เธอเดินกระพืดกระพืดเข้ามาในโรงพยาบาล กดโทรศัพท์หาแม่อีกครั้ง คราวนี้แม่รับสายในทันที เมื่อได้ชื่อตึกและเลขชั้น เต็มก็วางสายแล้วรีบเร่งเดินไป

หน้าห้องพักผู้ป่วยมีคนนั่งอยู่ไม่มาก หนึ่งในนั้นคือแม่โอบ เต็มชะลอฝีเท้าและหยุดยืนอยู่ข้าง ๆ แก้อีที่

แม่ของเธอ นั่งอยู่ โอบเงยหน้าขึ้นมอง

“เป็นยังไงบ้างลูก”

“ก็ดี” เติมตอบเสียงเบา ก่อนจะนั่งลงที่เก้าอี้ข้าง ๆ

พวกเธอสองแม่ลูกเจียบไปพักหนึ่ง ขณะนั้น เติมมองไปรอบ ๆ เห็นประตูกระจกบานใหญ่อยู่ทางซ้ายมือข้างในยังแบ่งเป็นห้อง ๆ เติมยึดหลังนั่งตัวตรงแล้วชะเง้อมองเข้าไปด้านใน

“น้องอยู่ในห้องเหรอ”

“ใช่ ต้องรอห้าโมงถึงจะเข้าไปเยี่ยมได้”

“แล้วหมอบอกว่าน้องเป็นอะไร”

“เขาบอกน้องกินยาเกินขนาดเลยไตวาย ต้องตรวจตับกับสมองด้วย”

เติมคล้ายหุบดื่บไปชั่วขณะหนึ่ง เธอใช้เวลาพักหนึ่งในการทำความเข้าใจกับคำว่ากินยาเกินขนาดที่แม่บอก

“น้องป่วยเหรอ ทำไมต้องกินยา แล้วทำไมถึงกินยาเกินขนาดได้”

“แม่ก็ไม่รู้”

“แล้วแม่บอกลุงติหรือยัง” เติมถามถึงพ่อของน้อง เมื่อเห็นแม่พยักหน้าถึงค่อยรู้สึกสบายใจขึ้นมาบ้าง เธอมองไปรอบ ๆ มองคนที่ทยอยมานั่งรอเวลาเข้าเยี่ยม

นาฬิกาแขวนผนังบอกเวลาที่โมงยี่สิบเก้านาที

“แล้วเติมเหนื่อยไหมลูก มาตั้งไกล” เติมหันมามองแม่ ที่แรกเธอจะตอบว่าเหนื่อยแต่พอเห็นสีหน้าอึดโรยของแม่แล้วก็เปลี่ยนคำตอบ

“ไม่เลย แม่ละ เหนื่อยไหม ได้นอนบ้างหรือยัง”

“ไม่เหนื่อยเลย แค่นี้เอง”

เติมพยักหน้าจากนั้นก็ไม่ว่าจะพูดหรือคุยอะไรต่อหลายปีที่ผ่านมาเธอกับแม่คุยกันที่ไรเป็นทะเลาะกันทุกทีหลัง ๆ มานี้เราเลยคุยกันน้อยมาก

เวลาที่แม่โทรมาหาเธอก็เลี่ยงไม่รับสายบ้างเพื่อตัดรำคาญ ถ้ามีธุระสำคัญก็รีบโทร รีบคุย รีบวางสาย ไม่มีโอกาสได้ถามไถ่ความเป็นไปของกันและกันเลย ไม่คิดเลยว่าการทำแบบนั้นจะทำให้ตอนพบหน้ากันรู้สึกอึดอัดใจขนาดนี้

“แม่อยากกินกาแฟไหมเดี๋ยวเติมลงไปซื้อให้ แม่ยังกินกาแฟดำเหมือนเดิมหรือเปล่า” เติมถามหลังจากนั่งเงียบอยู่นานสองนาน

“ไม่ต้องหรอกลูก มาตั้งไกลนั่งอยู่กับแม่นี้แหละเดี๋ยวเขาก็ให้เข้าไปเยี่ยมมันเองแล้ว”

“อีกตั้งครึ่งชั่วโมง ลงไปแค่นี้เอง”

“ไม่เป็นไร นั่งอยู่นี้แหละ ไม่ต้องไปไหนแล้ว”

แม่คว้าแขนของเตมเอาไว้แล้วดึงกลับมานั่งลง
ข้าง ๆ จับเอาไว้แน่นไม่ยอมปล่อย

“ไม่ต้องไปไหนแล้วนะ”

เตมนิ่งเงียบไม่ตอบคำถามเพียงนั่งอยู่ตรงนั้น
ข้าง ๆ แม่ กระทั่งนาฬิกาบอกเวลาห้าโมง

เต็ม ≠ เต็ม

ภายในห้องพักผู้ป่วยมีเตียงอยู่สองเตียง เต็มเดินตามแม่ผ่านหน้าเตียงที่หนึ่งไปยังเตียงติดหน้าต่าง ไหล่มองตั้งแต่เครื่องวัดชีพจรที่ตั้งอยู่ข้างเตียงไปยังสายที่ห้อยระโยงระยาง ป้ายกระดาษสีขาวพิมพ์ชื่อ *ตุลยา* ติดอยู่ที่หัวเตียง

บรรยากาศเช่นนี้พาให้เต็มคิดไปถึงวันที่แม่คลอดน้อง ตอนนั้นเต็มเพิ่งกลับจากโรงเรียน ลูกกิตติรออยู่หน้าบ้านเมื่อเห็นเธอลงจากรถโรงเรียนคุณลุงก็รีบตรงมาพาเธอไปโรงพยาบาลทันที

คุณลุงพาเธอไปเจอหน้าน้อง ตอนนั้นเต็มตัวเล็กนิดเดียว น้องอยู่ในห่อผ้าสีชมพู คุณลุงกิตติบอกเธอน้อง

เป็นผู้หญิง เต็มเป็นคนตั้งชื่อ *ตุลยา* ให้น้องเพราะมันดูเข้ากับชื่อ *ตุลา* ของเธอ ส่วนชื่อ เต็ม ลุงกิตติเป็นคนตั้ง คุณลุงให้เหตุผลว่าชื่อเต็มดูเข้ากับชื่อเต็ม เวลาเรียก *เต็มเต็ม* ต่อกันดูน่ารักดี

เมื่อเต็มขึ้นชั้นประถม น้องมาถามเรื่องที่มากับความหมายของชื่อตัวเอง พอเต็มเล่าให้ฟังก็หน้างอไปพักใหญ่บอกว่ามันดูไม่น่าสนใจเหมือนชื่อของเพื่อนคนอื่น ๆ คล้ายพ่อแม่ไม่ตั้งใจตั้งชื่อให้ เต็มยังบอกอีกว่าพ่อแม่รักเต็มมากกว่า มีอะไรก็คิดถึงเต็มก่อนเต็มเสมอซึ่งนั่นไม่จริงเลย

เต็มมองน้องสาวที่นอนอยู่บนเตียง เต็มดูซุบซิดไม่เหมือนครั้งสุดท้ายที่เจอกัน เธอยิ้มให้น้องสาวตอนที่เต็มหันมามอง ก่อนน้องจะก้มหน้าลงไปมองมือของตัวเอง

“พอรู้ว่าเต็มเข้าโรงพยาบาล พี่เต็มเขาก็รีบบินกลับมาเลยนะ” แม่เดินไปนั่งลงที่เก้าอี้ข้างเตียงแล้วพูดกับน้องด้วยเสียงกระเซ้าเย้าแหย่ “ดูซิ ทำคนเขาตกอกตกใจกันไปหมด”

“เต็มผิดเอง เต็มน่าจะตายไปเลย แม่กับพี่เต็มจะไต่ไม่ต้องเหนื่อย”

“เต็มพูดอะไร! อย่ามาพูดกับแม่แบบนี้ะ รู้ไหมว่าแม่เป็นห่วงขนาดไหน!” โอบขึ้นเสียง เธอแสดงความเสียใจออกมาด้วยท่าทีโกรธเกรี้ยวเต็มที่เห็นท่าไม่ดีรีบเดิน

เข้ามาจับแขนแม่ไว้ทันที

“แม่” เดิมเรียกแม่พลางลูบแขนที่จับอยู่เบา ๆ ก่อนหันมองสีหน้าของเดิมที่เรียบเฉยไร้ความรู้สึกใด ๆ “แม่ลงไปนั่งร้านกาแฟข้างล่างก่อนดีกว่า แม่ไม่ได้นอนมาทั้งคืนแล้วเดี๋ยวเดิมน้องเอง”

โอบเอื้อสุดลมหายใจแล้วลุกเดินจากไปทั้งน้ำตา เดิมมองตามแผ่นหลังเล็กแคบไปจนสุดสายตาก่อนนั่งลงที่เก้าอี้ข้างเตียงผู้ป่วย

“เป็นไง เจ็บไหมเนี่ย” เดิมแตะลงที่หลังมือของน้องที่ตอนนี้เจาะสายน้ำเกลืออยู่ เดิมส่ายหน้า

“ทำไมเต็มพูดอย่างนั้นกับแม่ล่ะ รู้ไหมแม่อยู่รอ เดิมตั้งแต่เมื่อคืนเลยนะ ไม่ได้นอนเลย”

“เต็มแค่คิดแบบนั้น” เดิมมองน้องที่ก้มหน้าลงบิบบมือของตัวเองไปมา ดวงตาทั้งสองข้างของน้องแดงก่ำ “เต็มไม่ยากให้ป้าเหนื่อย ไม่ยากให้แม่เหนื่อย ไม่ยากให้พี่เต็มเหนื่อย”

“พี่ไม่เหนื่อยเลย”

“เต็มรู้ว่าทุกคนเหนื่อย ป้าต้องทำงานหนักเพื่อส่งเต็มเรียน แม่ก็ต้องคอยมาเป็นห่วง” เดิมยกมือขึ้นปิดน้ำตา น้องหัวเราะเบา ๆ แล้วพูดต่อไปว่า

“ถ้าไม่มีเต็มทุกคนคงมีความสุขกว่านี้”

“ทำไมคิดอย่างนั้น ถ้าไม่มีเต็มพี่จะอยู่ยังไง”

“พี่เต็มก็อยู่ต่อไปเหมือนที่เคยอยู่ ตื่นเช้าไปทำงาน คุยกับลูกค้า ไปเที่ยวกับเพื่อนบ้าง ไปดูหนัง ไปช้อปปิ้ง ไปกินข้าว ต่อให้ไม่มีเต็มพี่เต็มก็อยู่ได้”

เต็มนั่งฟังสิ่งที่น้องพูด เธอรู้สึกแสบจุกและหัว ตาคาลัยว่าน้ำตาจะไหลลงมาในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า

“พี่ขอโทษ”

“พี่เต็มจะขอโทษทำไม”

“ขอโทษที่พี่ไม่อยู่กับเต็ม” เต็มรู้สึกผิดจากกันบึ้งของหัวใจที่ปล่อยน้องเอาไว้คนเดียวแล้วหนีไป

“มันไม่ใช่ความผิดของพี่เต็มเลย เต็มรู้ว่าอยู่ที่นี้ พี่เต็มไม่มีความสุข” เต็มร้องไห้หนักขึ้น เสียงสะอื้นกรีดหัวใจของเต็มให้เป็นแผล เต็มเอื้อมไปจับมือของน้องไว้แล้วบีบมันแน่น เต็มเองก็ออกแรงกระชับมีอนั้นตอบ

“ถ้าเป็นไปได้เต็มก็อยากไปกับพี่เต็มด้วยแต่เต็มเหนื่อยแล้ว เต็มไม่อยากไปเป็นภาระใครแล้ว ไม่อยากตื่นไปเรียน ไม่อยากเจอหน้าเพื่อน ไม่อยากเจอป้ากับแม่ ถ้าหลับตานอนแล้วไม่ตื่นขึ้นมาอีกได้ เต็มก็อยากให้เป็นแบบนั้นหรือถ้าเดินออกไปแล้วรถชนเต็มก็ไม่เสียใจแล้ว”

“พี่ขอโทษนะ พี่ขอโทษจริง ๆ” เต็มขยับมานั่งบนเตียง ดึงตัวน้องเข้ามากอด เต็มสะอื้นจนตัวโยนซบหน้าลง

บนไหล่ของพี่สาวแต่ต่อให้อ้อมกอดนี้จะอบอุ่นเพียงใดก็ไม่อาจเยียวยารักษาความรู้สึกของเต็มได้เพราะดวงใจที่ถูกความคิดแง่ลบกัดกินมานานแตกสลายไปเสียแล้ว

แม้จะอยู่ในอ้อมกอดของพี่สาวผู้เป็นที่รักแต่ในใจเต็มยังคงก่นด่าตัวเองไม่หยุดหย่อน เธอคิดถึงคำพูดเจ็บแสบมากมายที่เคยได้ยินว่าเธอเป็นเพียงลูกชังที่พ่อแม่ทิ้งขว้าง ไม่เคยเป็นที่รัก เป็นเด็กมีปัญหา ต้อรัน เอาแต่ใจ

“ทำไมเต็มทำอะไรก็ไม่ดีเลย เต็มต้องทำยังไงถึงจะเป็นแบบพี่เต็มได้ เต็มต้องทำยังไงทุกคนถึงจะรักเต็มบ้าง”

“พี่รักเต็มนะ รักมาก ๆ เลย แม่ก็รักเต็ม ลุงตี้ก็รักเต็ม ไหนจะเพื่อน ๆ ของเต็มอีก ทุกคนรักเต็มกันหมดเลย เต็มอย่าพูดอย่างนี้เลยนะ” เต็มกระซิบอ้อมกอดให้แน่นขึ้นอีก กลัวเหลือเกินว่าถ้าปล่อยมือคราวนี้น้องจะไม่อยู่กับเธอแล้ว

“ถ้ารักแล้วทำไมทุกคนไม่อยู่กับเต็ม ทำไมทุกคนทิ้งเต็มไว้คนเดียว”

เต็มพูดไม่ออก เธอไม่รู้จะตอบน้องอย่างไร จะบอกได้อย่างไรว่าตอนที่เธอออกจากบ้านไปนั้น สิ่งที่เธอคิดถึงมีแต่นาคคธันสดีไสของตัวเอง จะบอกได้อย่างไรว่าตอนนั้นเธอไม่ได้คิดถึงน้องเลยแม้แต่น้อย เต็มกลั้นสะอื้น สองแขนยังกอดน้องแน่นกว่าเต็ม

“ทำไมตอนที่เต็มต้องการที่สุด ทุกคนไม่มีใครอยู่กับเต็มเลยทุกคนไปอยู่ไหนกันหมด”

> < ≤ ≥ ≠

หลังจากร้องไห้จนเหนื่อยเต็มก็ปล่อยให้ห้องนอนนอนพักส่วนตัวเองก็นั่งมองอยู่ปลายเตียง ผ่านไปราวสามสิบนาทีแม็กก็เข้ามาในห้องพร้อมลุงติฟอของเต็ม

“ลุงติมานานหรือยังคะ”

“ลุงเพิ่งมาเมื่อกี้เอง แล้วเรามาไม่นานหรือยัง”

“สักพักแล้วคะ”

“เต็มอยู่ตั้งเซียงใหม่ยังมาถึงเร็วกว่าลุง ลุงนี้ใช้ไม่ได้เลย”

“ไม่หอรอกคะ” เต็มรีบส่ายหน้าแต่ก็ไม่รู้จะพูดอะไรต่อ ลุงติที่เห็นอย่างนั้นเพียงแคื่อยิ้มก่อนจะเดินไปยื่นข้างเตียงผู้ป่วย

เต็มมองลุงติแล้วคิดไปถึงครั้งแรกที่เจอเขา ตอนนั้นเธอเรียนอยู่ชั้นอนุบาล แม่พาลุงติไปรับเธอที่โรงเรียน เขาพาเธอกับแม่ไปกินข้าวที่ร้านอาหารจิ้นก่อนจะพาไปส่งบ้าน คืนนั้นแม่ถามเต็มว่าชอบลุงติหรือเปล่า เธอพยักหน้า จากนั้นลุงติกก็เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว บางวันเขายังมารับเต็มที่โรงเรียนแทนแม่ เขาสอนเต็มทำการบ้าน

และนั่งดูการ์ตูนช่วงหัวค่ำเป็นเพื่อนก่อนส่งเติมเข้านอน

พอโตขึ้นอีกหน่อยลุงติก็สอนเติมเรื่องมารยาทบนโต๊ะอาหารและมารยาททางสังคม เติมติดนิสัยชอบคุณคนไปทั่วก็เพราะคำสอนของลุงติ บางครั้งเติมยังรู้สึกว่าเขาเหมือนพ่อมากกว่าพ่อแท้ ๆ เสียด้วยซ้ำ

นี้อาจเป็นเพียงเรื่องเดียวที่ทำให้เติมรู้สึกอิจฉาน้อง เติมอิจฉาที่น้องได้เจอพ่อทุกเดือน อิจฉาที่พ่อของน้องสนับสนุนทุกอย่าง อิจฉาที่พ่อของน้องรักน้องมากกว่าใคร

แม้ว่าลุงติจะไม่ได้อยู่กับเติมแต่ลุงติก็คิดถึงเติมเสมอ ลุงติทำงานหนักเพื่อซื้อบ้านให้เติมกับแม่อยู่ ส่งเติมเรียนโรงเรียนหญิงล้วนค่าเทอมแพงระยับ ให้เรียนพิเศษกับสถาบันชื่อดังที่สุด ลุงติส่งเสริมและสนับสนุนเติมทุกอย่าง

เติมเองก็อยากให้พ่อของเธอเป็นแบบนั้น อยากให้เขารักและเข้าใจเธอบ้าง

“เข้าเยี่ยมได้ถึงหนึ่งทุ่มนะคะ”

นางพยาบาลคนหนึ่งชะโงกหน้าเข้ามาบอกในห้อง ลุงติที่ยืนลูบหัวเติมยกนาฬิกาขึ้นมองก่อนจะหันกลับไปมองน้องอีกครั้ง

“เดี๋ยวป้ามาเยี่ยมใหม่ละ” ลุงติว่าแล้วลูบแก้มเติม ครั้งหนึ่งก่อนจะเดินมาหาเติมกับแม่

“ไปกันเถอะ ให้คุณหนูเขาพักผ่อน”

แม่โอบพยักหน้าก่อนลุกไปจัดหมอนจัดผ้าห่มให้น้อง เมื่อเห็นว่าเรียบริ้อยแล้วจึงค่อยคว้ากระเป๋าเดินออกจากห้องแต่ก่อนจะเดินตามลุงติ๊กกับแม่ออกไป เติมหันมองน้องอีกครั้ง เมื่อเห็นว่าเต็มยังหลับไม่รู้เรื่องรู้ราว ถึงยอมกลับในที่สุด

“เต็มจะกลับเชียงใหม่วันไหน” ลุงติ๊กถามขณะที่ทั้งสามคนลงลิฟต์ไปด้วยกัน

“ยังไม่รู้เลยคะ อาจจะทำอาทิตย์หน้า”

“หัวหน้าไม่ว่าใช่ไหม”

“ไม่ว่าค่ะ หัวหน้าใจดี เต็มบอกเขาว่าถ้ามีงานเร่งให้ส่งมาทางอีเมลเขายังบอกเลยว่าให้ห้วงตัวเองก่อน” เต็มหัวเราะส่วนลุงติ๊กยิ้มน้อย ๆ คล้ายจะพอใจ

“ดีแล้วละ มีหัวหน้างานดีก็ดีแล้ว”

หลังจากนั้นในลิฟต์ก็ไม่มีบทสนทนาใด ๆ อีก เติมมองแม่ที่ยืนอยู่มุมลิฟต์ สีหน้าแม่โอบดูไม่ดีเลย ทั้งเหนื่อยล้า ทั้งซีดเซียว คล้ายจะเป็นลมอยู่รวมมั่วว่ อีกทั้งบรรยากาศในลิฟต์ยังอึดอัดแปลก ๆ เติมเดาว่าก่อนหน้านี้ ตอนที่แม่เจอหน้าลุงติ๊ก ทั้งคู่คงได้คุยกันบ้างแล้ว และคงเป็นบทสนทนาที่ไม่ดีเท่าไรนัก

“ถ้าอย่างนั้นผมกลับละ คุณก็ขับรถดี ๆ” ทันทันที

ประตูลิฟต์เปิดออกลุงติ๊กก็พูดขึ้นมา

“แล้วพรุ่งนี้คุณจะมาหาคุณหนูไหมคะ”

“อาจจะมาตอนเย็น ๆ” ตอบแม่เสร็จแล้วลุงติ๊กหันกลับมายิ้มให้เต็ม “ลุงไปนะเต็ม ผาอกดูแลน้องด้วยล่ะ”

หลังจากแยกกับลุงติ เต็มกับแม่ก็เดินลงมาที่ลานจอดรถชั้นล่าง เต็มมองรถสัญชาติญี่ปุ่นคันเดิมที่แม่เคยขับไปส่งเธอที่โรงเรียนแล้วเกิดคิดถึงอดีต เธอเคยทะเลาะกับแม่บนรถคันนี้ เคยอ่านหนังสือสอบบนรถคันนี้ เคยนั่งร้องไห้เพราะโดนพ่อดุบนรถคันนี้

“เต็มขับแล้วกัน” เต็มเงยหน้ามองแม่ที่ยืนกฤษฎาแจกรถมาให้

“เต็มไม่รู้ทางนะ”

“เดี๋ยวแม่บอก”

เต็มก้าวขึ้นมานั่งหลังพวงมาลัย มองแม่ที่เปิดประตูเข้ามานั่งลงที่เบาะข้างคนขับ เธอรู้สึกตื่นเต้นไม่น้อยตอนที่ขับรถออกจากที่จอด นี่เป็น ครั้งแรกที่ได้ขับรถให้แม่ นั่ง สมัยก่อนตอนอยู่มัธยมปลายเธอเคยขอให้แม่สอนขับรถแต่แม่ไม่สอนให้ แม่บอกว่าเดี๋ยวนี้อันตราย คนไม่ค่อยทำตามกฎจราจร

ตอนนั้นเต็มยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรนักเพราะเห็นแม่ก็ขับรถได้ไม่เคยเกิดอุบัติเหตุร้ายแรงอะไรเลยสักครั้ง

แต่พอโตขึ้นแล้วได้ลองขับรถด้วยตัวเองเธอก็เข้าใจ ทั้งรถมอเตอร์ไซค์ที่ขับฉวัดเฉวียนไปมา ทั้งรถบรรทุกไม้บรรทุกหินที่ชอบติดมาใส่กระจก ไหนจะพวกรถที่ชอบปาดซ้ายขวา ขับเหมือนรีบจะไปไหนนั่นอีก ไม่รู้ว่าแม่ขับรถอย่างไรถึงไม่เคยเกิดอุบัติเหตุเลย

ถ้าหากว่ามีแม่ขับรถไปส่งที่ทำงานทุกวันเหมือนสมัยตอนไปเรียนคงจะดีไม่น้อย

“ทำไมแม่ถึงขับรถเก่งจัง เติมไม่เคยเห็นแม่ขับรถไปชนใครเลย”

“เวลาขับก็ระวัง ๗ เนี่ยอย่าไปจ่อใกล้ท้ายรถคันข้างหน้ามาก เวลาเขาขับแล้วเบรกกะทันหันจะได้หยุดทันเดี๋ยวนี้คนใจร้อน ขับรถกันอันตราย ไม่เหมือนสมัยก่อนตอนนั้นแม่หัดขับรถวันเดียวก็ออกถนนใหญ่ได้เลย รถน้อยคนก็ขับกันช้า ได้ใบขับขี่ตลอดชีพด้วย”

“แล้วใบขับขี่นั้นยังอยู่ไหม”

“ไม่อยู่แล้ว” แม่หัวเราะ “รู้อย่างนี้ตอนนั้นแม่ไปจ่ายค่าปรับดีกว่า ชี้เกียจไปต่อใบขับขี่”

“แม้อยังขับรถไปส่งเติมที่รถไฟฟ้าอยู่ไหม น้องเคยเล่าให้เติมฟังว่าแม่ขับรถไปส่งทุกเช้า” แม่โอบเงียบไม่ตอบคำถาม เติมเหลือบมองเล็กน้อยก่อนหันมองถนนตามเติม

“แม่ไม่ได้อยู่ที่บ้านแล้ว”

“แล้ว..” เต็มสุดลมหายใจพยายามนับหนึ่งถึงสิบ เพื่อระงับความขุ่นเคือง “พีเจตยังอยู่ที่บ้านไหม”

ครั้งนี้ไม่ว่าจะรอนานแค่ไหนแม่โอบก็ไม่ตอบ เต็มรู้ทันทีว่าคำตอบของคำถามที่ว่าคือ ใช่ เธอกำพวงมาลัยแน่นไม่คุยอะไรกับแม่อีก ตลอดทางมีเพียงเสียงบอให้ชิดซ้ายชิดขวาเป็นระยะเท่านั้นจนกระทั่งมาถึงหน้าบ้าน

“เต็มเข้าบ้านก่อนนะ” เต็มบอกแม่ก่อนเงยหน้ามองบ้านที่เปิดไฟสว่างไสว เธอสุดลมหายใจเข้าลึก หันไปคว้ากระเป๋าแล้วเปิดประตูก้าวลงมา

เสียงโทรทัศน์ดังออกมาจากบ้าน ยิ่งเดินเข้าไปใกล้เท่าไรก็ยิ่งได้ยินชัดเจนนั่น เต็มค่อย ๆ เลื่อนเปิดประตู โซฟามีคุณปู่คุณย่านั่งกันอยู่สามคน ส่วนคนที่เธอเกลียดชังหน้ามากที่สุดในชีวิตนี้ นั่งอยู่ที่พื้น

“อ้าวหนูเต็ม กลับมาจากเชียงใหม่แล้วหรือลูก” เต็มยกยิ้ม กระพุ่มมือไหว้คุณปู่และคุณย่าตามมารยาทก่อนมองหน้าคนที่นั่งอยู่ที่พื้น

“คะ กลับมาเยี่ยมเต็ม”

“อ้อ ตาเจตบอกย่าแล้ว นำสงสารนะ แล้วอาการเป็นยังไงบ้าง”

“หมอบอกต้องดูอาการอีกอาทิตย์หนึ่งคะเพราะน้องกินยาเกินขนาดอาจจะต้องตรวจดื่บกับสมองด้วย”

“เมื่อวานปู่กับย่าก็เห็นหนูเต็มยังดูสบายดีอยู่เลย
ไม่คิดว่าจะเกิดเรื่อง รู้อย่างนี้ยาน่าจะนอนที่นี่มีอะไรก็ยังมี
ดูแลได้”

“ย่าก็ได้คุยอะไรกับน้องบ้างไหมคะ”

“ก็คุยนะ เรื่องเรียนเรื่องอะไรเนียแหละแต่ก็ไม่มี
อะไร หนูเต็มเขาก็ยิ้มแยมืด”

เต็มพยักหน้าก่อนจะยกมือไหว้แล้วขอตัวขึ้นชั้น
บน ตอนที่เปิดประตูเข้ามาในห้องน้อง เต็มรู้สึกเหมือน
อยากจะอาเจียน เธอยกมือข้างหนึ่งขึ้นปิดปากปิดจมูกและ
ใช้มืออีกข้างตบสวิตช์ไฟ

สภาพห้องและทะเล ทรายอาเจียนเพื่อนอยู่ทั้งบน
เตียงและบนพื้น กองหนังสือล้มระเนระนาด หมอนผ้าห่ม
กระจายไปคนละทิศละทาง เธอมองเห็นขวดยากลึงอยู่บน
พื้น เม็ดยาสีขาวร่วงเกลื่อนกลาด เต็มก้าวข้ามทุกอย่างที่
ล้มอยู่บนพื้นมาเปิดหน้าต่างเพื่อระบายกลิ่น เมื่ออากาศ
ในห้องถ่ายเทเธอค่อยหายใจสะดวกขึ้น

เต็มกวาดตามองไปรอบ ๆ ห้องคล้ายเห็นภาพ
น้องสาวที่ตื่นทุรนทุรายปิดป้ายข้าวของจนล้มไม่เป็นท่า
เธอก็มองหยิบขวดยาขึ้นมาอ่านฉลาก เมื่อมองไปที่หัว
เตียงก็เห็นขวดแบบเดียวกันนี้วางเรียงกันอยู่และยังมีกอง
ยาอีกกองหนึ่งวางอยู่ด้วย

เต็มหยิบแผงยาเหล่านั้นขึ้นมาดู ทั้งหมดนี้

ล้วนเป็นยาแก้ปวด ทั้งพาราเซตามอล ไอบูโพรเฟน และอื่น ๆ ที่เธออ่านไม่ออก เต็มเอนหลังพิงผนังข้างหัวเตียง เธอเหมือนไม่เคยรู้จักน้องของตัวเองมาก่อน เธอไม่เคยรู้ว่าน้องมีปัญหา ไม่เคยรู้ว่าน้องทุกข์ทรมาน นี่คงเป็นอีกด้านหนึ่งที่เต็มไม่เคยแสดงออกมา

เต็มสูดลมหายใจเข้าแล้วนับหนึ่งถึงสิบ ถึงยี่สิบ จนถึงร้อยแต่กลับไม่ช่วยให้เธอรู้สึกดีขึ้นสุดท้ายเธอก็ไม่อาจกลืนน้ำตาได้อีกต่อไป ความรู้สึกผิดถั่งท่วมท้นในใจ เธอซนเข้าขึ้นมาใช้มันชบน้ำตาที่ไหลลงมาไม่หยุด

เมื่อยาที่เกลื่อนกลาดอยู่รอบตัวคล้ายตอกย้ำความจริงที่ว่าเธอเกือบเสียน้องสาวไปแล้ว เต็มกวาดยาพวกนั้นมากำเอาไว้ ส่งเสียงกรี๊ดร้องในคอก่อนจะปาพวกมันลงบนพื้น ลูกขึ้นกระที่บจนเมื่อยาแตกเป็นผง

หลังระบายนาร์โมนีจนเหนื่อย เต็มทิ้งตัวนั่งลงก่อนจะเอนหลังนอน กางแขน กางขาอย่างหมดสภาพ เธอหอบหายใจมองเพดานสีขาวและโคมไฟ หลังจากได้ระบายความรู้สึกด้านลบออกไปบ้างเธอก็เริ่มใจเย็นลง เต็มโยนคำถามเกี่ยวกับอดีตทิ้งไปแล้วเริ่มคิดถึงสิ่งที่จะทำต่อจากนี้ บางทีคงต้องเริ่มจากเก็บกวาดห้องเป็นอย่างแรก

การกระทำ = คำตอบ

เดิมตื่นตั้งแต่ท้องฟ้านอกหน้าต่างยังไม่สว่างดี เธอ ล้างหน้าแปรงฟันแล้วเดินออกไปหาของกินที่หน้าปากซอย ร้านแผงลอยตั้งเรียงราย ทั้งร้านหมูปิ้ง บะหมี่หมูแดง ข้าว มันไก่ น้ำเต้าหู้และปาห่องโก๋ กลิ่นหอมอบอวลชวนน้ำลาย สอ เธอชะเง้อมองปาห่องโก๋สีเหลืองทองในถาด เมื่อเห็น ว่าไม่ใสగాเหมือนที่อื่น ๆ ก็รีบมาต่อแถวซื้อ

ซากลับเดิมเดินตีหมาแพโบราณเข้ามาในซอยบ้าน สองมือถือถุงพลาสติกใส่อาหารพะรุงพะรัง เธอค่อย ๆ ใช้ เท้าเลื่อนเปิดประตูบ้านก่อนจะใช้ไหล่ดันให้ประตูเปิดออก กว้างกว่าเดิม ตอนที่กำลังจะปิดประตูก็มีเสียงดังตึงตึงมา จากชั้นบน

“ชื่ออะไรมาเยอะแยะ” เจตถามก่อนจะเดินมาเปิด
ตุ๊กที่เต็มเพ็งวางลงบนโต๊ะกินข้าว เห็นอันไหนนำกิน
หน่อยก็หยิบเข้าปาก “ขอกินนะ”

“กินไปแล้วจะมาขอทำไม” เต็มถอนหายใจด้วยความ
รำคาญก่อนจะเดินหนีมาหยิบจานในห้องครัว

“มีตั้งเยอะแยะแบ่งหน่อยไม่ได้หรือไง” เจตตะโกน
“แล้วจะทำอะไรล่ะ ก็ไม่ได้ซื้อมาให้คนอื่นกิน” เต็ม
ตะโกนกลับไป ในใจอยากขว้างจานกระเบื้องใส่หัวคนที่ยืน
อยู่ข้างนอกนั้ก

“โตปานนี้ยังไม่เลิกนิสัยซึ่กอีกหรือ ทำนิสัยอย่าง
นี้คนเขาจะเกลียดเอานะ”

“แล้วพี่เจตล่ะ โตปานนี้ยังไม่เลิกนิสัยเกาะคนอื่น
กินอีกหรือ ทำอย่างนี้คนเขาจะเกลียดเอานะ” เต็มว่าเสียง
ฉุนก่อนเดินมาวางจานข้าวที่โต๊ะ

“นิสัยเหมือนแม่ไม่มีผิด” เจตทำสีหน้าเอือมระอา
ก่อนนั่งลงใส่ถุงเท้า เต็มมองค้อนก่อนเดินกระแทกสันเท้า
ไปที่ครัวอีกครั้ง เธอเปิดตู้เย็นหยิบน้ำมาดื่มแล้วยืนรออยู่
ในครัวจนกระทั่งได้ยินเสียงปิดประตูจึงค่อยเดินกลับออกไป

ตั้งแต่เด็กจนโตเต็มไม่เคยให้ความเคารพยกย่อง
เจตในฐานะพ่อเลย ทั้งยังรู้สึกว่าเขาทำอะไรก็ดูขัดหูขัดตา

ไปเสียหมด เขาเป็นผู้ใหญ่ที่มีนิสัยชอบเอาชนะ ทั้งยังติด
การพนันและปากเสียเป็นที่หนึ่ง ไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งที่เต็ม
ต้องทนฟังเขากระทบกระทั่ง

เต็มจำได้ฝังใจว่าครั้งแรกที่เจอฟีเจต เขานั่งอยู่ที่
โซฟาส่วนแม่ยืนกอดอกอยู่หน้าโทรทัศน์ ตอนนั้นเธอเพิ่ง
กลับมาจากโรงเรียนประจำพอเห็นว่าพวกเขากำลังเถียง
กันเสียงดังก็ไม่กล้าเข้าไป เต็มจำได้ว่าแม่ตะโกนคำว่า *หยุด*
กับ *พอ* หลายต่อหลายครั้งแต่ฟีเจตกลับยิ่งด่าแม่ด้วย
ถ้อยคำรุนแรงมากขึ้น

เต็มสะดุ้งทุกครั้งที่เขาทำท่าจะเข้าไปทำร้ายแม่
เธอขยำกระโปรงจนยับย่นแต่ขาทั้งสองข้างกลับไม่
ขยับเขยื้อน เต็มยืนฟังฟีเจตกับแม่ทะเลาะกันอยู่นานและ
ประโยคหนึ่งที่เธอจำได้ไม่มีวันลืมก็คือสิ่งที่เขาตะคอกถาม
เธอกับแม่

‘ที่แรกบอกมีลูกคนเดียว แล้วตอนนี้บอกมีสองคน
โผล่มาจากไหนอีกวะ!’

เต็มอยากตะคอกกลับไปว่า ‘คนที่ต้องถามคือเต็ม
ต่างหาก!’ แต่เต็มก็ไม่กล้า เธอนิ่ง ๆ ยืน ๆ อยู่ข้างประตู
บ้านปล่อยให้ยุ่งกัดยังเป็นชั่วโมงกว่าจะกล้าเข้าไปข้างใน

เหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้เธออคติกับฟีเจตมาโดย
ตลอดและยังทำให้รู้สึกโกรธเกลียดแม่ตัวเองอยู่ลึก ๆ ด้วย
หลายครั้งที่เธออยากจะคุยเรื่องนี้กับแม่แต่เธอก็กลัวคำ

ตอบ กลัวว่าแม่จะพูดในสิ่งที่เธอรู้ดีอยู่แล้วออกมา กลัวว่าพอได้ยินแล้วเธอจะเสียใจยิ่งกว่าที่เป็นอยู่ สุดท้ายเธอเลยเลือกที่จะกลบฝังคำถามนั้นเอาไว้ หนีจากทุกสิ่งไปอยู่ตัวคนเดียวในที ๆ จะไม่ต้องมาคิดเรื่องเหล่านี้อีก

เดิมก้มหน้ามองจานข้าว หยิบช้อนล้อมที่วางไว้ข้าง ๆ ขึ้นมา เธอตักข้าวเข้าปากช้า ๆ พลังส่งเสียงหัวเราะหยามหยันตัวเอง เดิมรีบเงยหน้าขึ้นมองฝ้าเพดาน เพื่อไม่ให้น้ำตาหยดลงจานข้าวเพราะรู้ว่าข้าวคลุกน้ำตานั้นไม่อร่อยเสียเลยทั้งชม ทั้งฝาด ยากจะกล้ำกลืน

นานสองนานที่เดิมนั่งเอนหลังแล้วเงยหน้าอยู่ที่โต๊ะกินข้าว การกลับบ้านครั้งนี้ทำให้เดิมได้ระลึกถึงอดีตที่ทิ้งไว้กันหีบมาแสนนาน ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นทำให้เดิมรู้ว่าเวลาไม่ได้เยียวยาทุกสิ่งและความทรงจำบางอย่างต่อให้ผ่านไปนานแค่ไหนก็ยังคงส่งผลต่อจิตใจอยู่วันยังค่ำ

นั่งคิดอะไรอยู่นานเมื่อมองนาฬิกาอีกครั้งก็ใกล้เวลาเข้าเย็นแล้ว เดิมรีบก้มหน้าก้มตากินข้าวจากนั้นก็เก็บกวาดเศษอาหารและเช็ดโต๊ะให้เรียบร้อยก่อนวิ่งขึ้นชั้นสองเพื่ออาบน้ำแต่งตัวเตรียมไปหาเดิม

> < ≤ ≥ ≠

ตอนที่มาถึงห้องพัสดุผู้ป่วยของน้อง เดิมเห็นแม่นั่งอยู่ข้างเตียงและเห็นผู้ชายอีกคนที่เธอไม่คุ้นหน้านั่งอยู่ที่โซฟา เธอรีบกระพุ่มมือไหว้ไม่ให้เสียมารยาท อีกฝ่ายก็พยักหน้าให้เล็กน้อยแล้วหันกลับไปเล่นโทรศัพท์ตามเดิม

บรรยากาศในห้องพัสดุออกจะประหลาดอยู่บ้าง จะว่าสงบเงียบผ่อนคลายก็ไม่ใช่อึดอัดกดดันก็ไม่เชิง เดิมมองไปที่น้องสาว เดิมเอาแต่ก้มหน้ามองผ้าห่ม พอมองไปที่แม่ก็เห็นว่ามึนหน้ากมลืนไม่เข้าคายไม่ออก

ดูท่าก่อนหน้าที่เธอจะเข้ามาแม่กับน้องคงยังคุยกันไม่รู้เรื่อง หรือบางทีอาจจะยังไม่ได้คุยกันเลยด้วยซ้ำ เดิมคิดแล้วก็ลอบถอนหายใจก่อนจะเปลี่ยนมาถามเรื่องที่สงสัยแทน

“ใครนะ” เดิมถามถึงผู้ชายที่นั่งอยู่

“เพื่อน” แม่ตอบกลับมาเสียงเบา เดิมเลิกคิ้วมองชายคนนั้นครั้งหนึ่งไม่ได้คิดมากอะไรกับคำตอบ แต่ตอนที่หันกลับมาแล้วเห็นสีหน้าน้องสาวก็ฉุกคิดขึ้นมาได้ว่าคนที่แม่บอกว่าเป็นเพื่อนคงไม่ได้เป็นแค่นั้นอย่างแน่นอน

แต่แม้ว่าจะสนใจอยากถามไถ่เรื่องนี้เธอก็ไม่คิดจะทำต่อหน้าน้อง เดิมรีบจัดการอารมณ์แล้วหันกลับมาถามเดิม

“แล้วเราเป็นยังไงบ้าง”

เต็มยิ้มให้เธอแล้วพยักหน้าบอกว่าไม่เป็นอะไร
มาก เต็มที่เห็นน้องยิ้มได้บ้างแล้วก็รู้สึกยินดีไม่น้อยรีบยกม
หน้ากค้นกระเป่าแล้วยื่นโทรศัพท์เครื่องหนึ่งไปให้

“พี่เอาโทรศัพท์มาให้ด้วย”

“ขอบคุณค่ะ”

เต็มยื่นมือมารับโทรศัพท์ที่ไปถือ ทันทีที่ปลดล็อก
เข้าไปได้ก็เจอเข้ากับข้อความน่ารักของเพื่อน ๆ เต็มกด
เข้าไปอ่าน เลือกตอบอันที่สำคัญก่อน ดูเหมือนว่าดิวิกับ
มายจะร้อนใจมากที่เต็มไม่อ่านข้อความ เมื่อไล่อ่านตั้งแต่
ต้นก็พบว่าสาเหตุของความร้อนใจนั้นมาจากอีเมลของ
อาจารย์ที่ส่งมาให้แก่งานหัวข้อหนึ่งใหม่ทั้งหมด

หัวข้อนั้นเป็นของมายที่เต็มไม่มีเวลาแก้แล้วส่งไป
ให้อาจารย์ก่อนหน้านี้ เต็มร้อนใจรีบเลื่อนอ่านข้อความดู
ว่าเพื่อนแก้ปัญหากันไปแล้วหรือยัง เมื่อเห็นว่าดิวิรับอาสา
แก้บทนั้นด้วยตัวเองก็เบาใจไปเพราะหนึ่งและเมื่อได้อ่าน
งานที่เพื่อนส่งมาให้ตรวจก็รู้สึกโล่งใจในทันที

เต็มรีบส่งข้อความไปขอโทษเพื่อน ๆ เตรียมใจไว้
ว่าจะต้องโดนตำหนิกลับมาอย่างแน่นอนแต่กลับผิดคาด ทั้ง
สองคนไม่ได้ตำเธอเลยสักคำแต่ส่งข้อความติดตลกกลับ
มาว่าเธอทำงานหนักมากแล้ว หายไปพักผ่อนสักวันสอง
วันจะเป็นไรไป

เมื่อเธอกดออกมาจากกลุ่มก็เห็นข้อความจากดิวิ

ที่ส่งแยกมา เนื้อความเริ่มต้นด้วยการขอโทษและลงท้ายด้วยการบอกว่าเธอเข้าใจแล้วว่าก่อนหน้านี้เต็มเหนี่ยวขนาดไหนและต่อไปเธอจะไม่เอาแต่ใจอีก สัญญาว่าจะไม่ผิดสัญญา เต็มอ่านทวนข้อความนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า รู้สึกยินดีเสียจนกลั้นยิ้มเอาไว้ไม่ไหว

“ยิ้มอะไร แฟนเธอ” เต็มยิ้มพลางใช้นิ้วจิ้มแขนน้องสาว เต็มรีบส่ายหน้า

“เปล่า แต่เพื่อนน่ารัก”

“นุ่มเธอ”

“ไม่ใช่ คนนี้เป็นเพื่อนในสาขา ก่อนหน้านี้เรามีปัญหากัน” น้องกัมหน้าเล่า “แต่ตอนนี้ดีกันแล้ว”

เมื่อได้ยินเต็มตอบมาอย่างนั้น เต็มก็ยังยิ้มกว้างยกมือขึ้นลูบหัวน้อง ในใจนึกยินดีที่ปัญหาของน้องคลี่คลายไปบ้าง

“แล้วได้คุยกับนุ่มหรือยัง” คราวนี้เต็มรีบไปท่าทางกังวลชัดเจน เต็มลูบผมน้องซ้ำ ๆ มองเต็มที่กำลังก้มหน้าลงกดโทรศัพท์อ่านข้อความจากเพื่อน

“พี่เต็มนุ่มส่งข้อความมาเยอะมากเลย พี่เต็มว่านุ่มจะโกรธไหม”

“ถ้าไม่ยากคุย เต็มไม่ต้องคุยก็ได้นะลูก” แม่พูดแทรกขึ้นมาแต่เต็มไม่หันไปตอบ กลับยังไม่ละสายตาไป

จากเดิม

“ถ้าเต็มขอโทษ เพื่อนก็คงไม่โกรธหรอก” เต็มพยักหน้าก่อนจะส่งข้อความหาเพื่อน คู่กันสองสามข้อความ นุ่มก็โทรกลับมา ที่แรกเต็มคิดว่าจะพาแม่ออกจากห้องแล้ว ปล່อยให้น้องคุยโทรศัพท์แต่เต็มกลับคุยกับเพื่อนเพียงไม่กี่ประโยคแล้ววางสาย

“เดี๋ยวนุ่มมาหา”

“เต็มอยากเจอเพื่อนใหม่ลูก” เต็มก้มหน้าไม่พูดกับแม่ เต็มไม่แน่ใจว่าที่น้องทำแบบนี้เพราะเรื่องเมื่อวาน หรือมีปัญหามากกว่านั้น เธอทดเอาไว้ในใจว่าจะต้องคุยเรื่องนี้กับทั้งสองคนและจะต้องช่วยให้ทั้งคู่กลับมาคุยกันได้

ขณะนั้นนาฬิกาบอกเวลาเที่ยงครึ่งพอดี เต็มรีบหาข้ออ้างให้แม่ออกไปกินข้าว หลังจากแม่เดินจากไปพร้อมกับผู้ชายแปลกหน้าคนนั้นแล้วเต็มก็นั่งลงคุยกับน้อง

“ทำไมเต็มไม่คุยกับแม่ล่ะ”

“ไม่อยากคุย แม่เหนื่อยแล้ว เต็มพูดไปเดี๋ยวแม่เหนื่อยกว่าเต็ม”

“ที่แม่พูดเมื่อวานเต็มยังเก็บไปคิดอีกเหรอ”

“พี่เต็มไม่เคยคิดเหรอ” น้องเงยหน้าขึ้นมาถาม “พี่เต็มทำยังไงถึงไม่คิดถึงคำพูดของคนอื่น”

เต็มซังก เธอไม่รู้จะตอบน้องอย่างไรเพราะจนถึงตอนนี้เธอก็ยังเก็บเอาคำพูดของคนอื่นมาคิดอยู่เสมอโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคำพูดแงลบ

“เต็มอยากเป็นแบบพี่เต็ม”

“เป็นแบบพี่ไม่ดีหรอก”

“ไม่ดียังไง พี่เต็มมีอิสระ พี่เต็มอยากทำอะไรก็ได้ อยากเรียนคณะอะไรก็ได้เรียน อยากไปไหนก็ได้ไป ทุกคนฟังพี่เต็มแต่ไม่มีใครฟังเต็มเลยสักคน”

“มันไม่ใช่แบบนั้น”

“เต็มอยากใช้ชีวิตอิสระบ้าง เต็มอยากเรียนศิลปะ ภาษา อยากเข้าคณะวิจิตรศิลป์ อยากไปอยู่เชียงใหม่ อยากไปเที่ยวต่างจังหวัดกับเพื่อน ทำไมทุกคนต้องเอาแต่บอกให้เต็มทำอย่างนั้นทำอย่างนี้”

“แม่ก็แค่เป็นห่วง” เต็มพยายามปลอบน้องทั้งที่ในใจก็ร้าวรานไม่ต่างกัน เธอไม่เคยคิดว่าสิ่งที่ตัวเองมองว่าดีจะทำให้เต็มทรมานขนาดนี้ ตั้งแต่เมื่อวานเธอได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างทั้งจากน้องและจากความรู้สึกที่เกิดขึ้นในใจตนเอง

“แม่ห่วงเพราะกลัวว่าเต็มจะเป็นเด็กมีปัญหา เหมือนที่คนอื่นพูดนะสิ”

“ใครพูด!” เต็มถามเสียงดัง รีบคว้ามีอน้องมาจับ

เอาไว้ “เต็ม นั่นไม่จริงเลยนะ เต็มไม่ได้มีปัญหาอะไรเลย เต็มเป็นเด็กดีของพี เป็นเด็กดีของแม่ คุณครูยังบอกเลยว่าเต็มเป็นเด็กสติสราเร็ว ใคร ๆ ก็รักเต็ม ไม่ต้องไปฟังเลยนะไอ้คำพูดเองช่วยพวกนั้น”

“พีเต็มไม่ต้องโกรธหรอก เขาก็พูดเรื่องจริงทั้งนั้น เต็มมันเด็กบ้านแตก พ่อแม่ไม่มีใครเอา”

“เต็ม!!”

ฉับพลันน้ำตาของเต็มก็ไหลอาบหน้า เต็มเฝือกอดพี่สาวที่นั่งอยู่ข้าง ๆ หลายวันที่ผ่านมาไม่รู้ตัวเธอเสีย น้ำตาไปมากมายเท่าไรแล้ว หากเป็นนิยายก็คงเป็นนิยายที่มีแต่ฉากร้องไห้อันเย็นเยื่อน่ารำคาญเป็นแน่

“ใครพูดกับน้องอย่างนั้น” เต็มถามพลางลูบหลังลูบไหล่ของซ้า ๆ ขณะเดียวกันก็หายใจเข้าลึกหายใจออกยาวขับไล่ความกรุ่นโกรธในใจออกไปทีละน้อย

“พีเต็มว่าเต็มเป็นเด็กมีปัญหาไหม”

“จะเป็นได้ยังไง! หรือถ้าเต็มคิดว่าตัวเองเป็นเด็กมีปัญหาอย่างนั้นพีก็เป็นเด็กมีปัญหาด้วย!”

“พีเต็มไม่ใช่เด็กมีปัญหาเสียหน่อย”

“อย่างนั้นน้องพีก็ไม่ใช่เด็กมีปัญหาเหมือนกัน!” เต็มหัวเราะทั้งน้ำตาขณะที่พี่สาวโยกตัวเธอไปซ้ายทีขวาทีเหมือนกล่อมเด็ก

“หลังจากนี้เต็มไปอยู่กับพี่เต็มที่เชียงใหม่ได้ไหม”

“ได้ ไปอยู่ด้วยกัน ถ้าอยู่ที่นี้แล้วไม่มีความสุขก็ไปอยู่ด้วยกัน.. แคเราสองคน”

$> < \leq \geq \neq$

เต็มนั่งมองท้องฟ้าและวิวตึกระฟ้า แว่วเสียงซอณ ล้อมกระทบจานกระเบื้องและเสียงเลื่อนเก้าอี้เป็นระยะ เธอ นั่งเหม่อลอยเช่นนี้มาร่วมชั่วโมงเพราะเผ้าคิดถึงคำขอ ร้องของน้องสาว แม้ว่าจะตอบตกลงไปในทันทีแต่พอมา คิดทบทวนดูให้ดีแล้วเธอก็กลับพบว่าทำให้เป็นจริงนั้น ยากนัก

แม่โอบไม่มีทางยอมให้น้องไปอยู่เชียงใหม่ ลุงติ เองก็คงไม่อนุญาต ไหนจะเรื่องเรียนของน้องอีก เต็ม พยายามหาทางออกและวิธีแก้ปัญหาแต่ก็ยังคิด ไม่ตก เสียที

เต็มลุกออกจากศูนย์อาหารตอนที่แม่บ้านเข้ามา สะกิดบอกว่าได้เวลาปิดทำการแล้ว เธอเดินมายืนรอลิฟต์ ร่วมกับกลุ่มคนอื่นที่ห้าคนที่เดินนำหน้ามาก่อน พวกเขา พุดคุยกันด้วยน้ำเสียงรื่นเริงใจจนเต็มนึกอิจฉา

เธอเหนื่อยกับการคิดมาก ท้อแท้กับการหาทางแก้ ปัญหาและจัดการสิ่งต่าง ๆ เวลาเพียงแค่วันนี้เหนื่อย

ถ้าเสียยิ่งกว่าการทำงานทั้งปีเสียอีก

เมื่อมาถึงห้องพักผู้ป่วยเต็มไม่เจอแม่แต่เจอลุงติที่นั่งอยู่บนโซฟากับเด็กสาวคนหนึ่งที่ชอบหัวตึกตักปลาฉลามตัวใหญ่มาด้วย ดูเหมือนว่าหลังจากแยกย้ายกันไปกินข้าวแม่จะไม่ได้กลับมาที่ห้องอีก

เต็มมองไปที่เด็กสาวที่ยืนอยู่ข้างเตียงเธอกำลังทำท่าทางโบกไม้โบกมือประกอบการเล่าเรื่องอย่างออกรสออกชาติ เต็มมองไปที่น้องสาวก็เห็นว่าเต็มกำลังกุมท้องหัวเราะอย่างมีความสุข

“อ้าว พี่เต็ม สวัสดิ์ค๊ะ นุ่มค๊ะ เป็นเพื่อนสนิทของเต็ม” เด็กสาวที่แนะนำตัวเองว่าชื่อนุ่มยกมือไหว้พร้อมรอยยิ้มกว้าง เธอจึงยกมือขึ้นรับไหว้ด้วยรอยยิ้มกลับไปเช่นกัน

เต็มกับนุ่มทักทายกันตามมารยาทเพียงไม่กี่ประโยคเต็มก็ปล่อยให้ห้อง ๆ ได้คุยกันต่อส่วนตัวเองก็เดินมานั่งที่โซฟากับลุงติ เต็มนั่งมองน้องคุยกับเพื่อนพลางฟังสิ่งที่ทั้งสองคนพูดคุยกัน ฟังไปก็เริ่มสงสัยว่าเด็กพวกนี้ไปสรรหาเรื่องราวมาจากไหนตั้งมากมาย คุยกันเป็นชั่วโมงแล้วก็ยังคุยกันต่อไปได้อีกจนเต็มต้องเอ่ยเตือนเรื่องเวลาเข้าเยี่ยมทั้งคู่ถึงยอมแยกจากกันได้

ลุงติเดินเข้าไปยืนแทนที่นุ่มแล้วก็มกลมหอมศีรษะลูกสาวครึ่งหนึ่ง เต็มเงยหน้าหาคุณพ่อก่อนจะยิ้มกว้างเมื่อลุงติบอกว่าจะมาหาอีกในวันพรุ่งนี้

“ป้าจะมาทุกวันเลยใช่ไหมคะ”

“มาทุกวันเลยคะ ลูกสาวป้าจะได้หายไว ๆ”

“ถ้าป้าป้าซื้อเซอร์รี่มาให้พู่นี่เต็มหายกลับบ้าน
ได้เลย ป้าป้าเชื่อไหม” เต็มหัวเราะคิกคัก

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวป้าป้าซื้อมาให้พี่เต็มเอาไปเก็บ
ไว้ที่บ้านแล้วกัน เต็มจะได้อยากกลับบ้าน”

เต็มทำท่าทางอึดอัดแต่พอคุณพ่อเคาะหัวไปครึ่ง
หนึ่งก็ยอมพยักหน้ารับแต่โดยดี เต็มที่ยืนรอนานยืมให้
น้องที่หันมามองก่อนจะยกมือขึ้นโบกช้า ๆ

“เจอกันพู่นี่”

“พู่นี่พี่เต็มต้องมาแต่เช้าเลยนะ”

“ได้” เต็มบอกก่อนโน้มตัวหยิบกระเป๋าขึ้นมา
สะพายแต่ก่อนจะเดินออกจากห้องพักผู้ป่วย เต็มก็เรียก
เต็มไว้ก่อน

“พี่เต็มรักเต็มไหม”

“รัก”

“เต็มก็รักพี่เต็มเหมือนกัน”

“พี่รักมากกว่า”

“เต็มรักมากกว่า”

“ไว้จะมาเถียงต่อพรุ่งนี้ ไปล่ะ” เติมตัดบทน้องแล้วเดินต่อแต่ ตอนที่ซำกำลังจะพ้นประตูก็ได้ยินเสียงตะโกนไล่หลังมา

“เต็มรักมากกว่า!”

“ซี้ม่!” เธอชะโงกเข้ามาตอบน้องแล้วช่วยคุณพยาบาลปิดประตูก่อนจะก้าวยาว ๆ เพื่อออกจากบริเวณห้องผู้ป่วยรวม

$> < \leq \geq \neq$

หัวค่ำคืนนั้น หลังจากเติมกลับมาถึงบ้าน เธอโทรศัพท์หาแม่ นัดออกมากินมื้อเย็นด้วยกันที่ร้านอาหารเล็ก ๆ แถวนี้อตอนที่แม่มาถึงเติมมองหาผู้ชายที่ตัวเองเห็นก่อนหน้าแต่ดูเหมือนว่าแม่จะไม่ได้พาอีกฝ่ายมาด้วยเติมจึงถามถึงเขาขึ้นมา

“พี่คนนั้นไม่มาเหรอ”

“ไม่มา”

“เขาไม่ใช่แค่เพื่อนไซ้ไหม”

คราวนี้แม่เงยบลงไม่ตอบ เติมเองก็ไม่ได้คาดคั้นแค่ก้มหน้าแคะกึ่งแล้ววางลงในจานของแม่

“แม่ย้ายออกจากบ้านตั้งแต่ตอนไหน”

“เต็มจะถามทำไม” เสียงแม่ดูฉุนเฉียวขึ้นมาเล็กน้อย แต่เต็มไม่โกรธ เธอยังก้มหน้าแกะกึ่งเงียบ ๆ เพราะชินเสียแล้วกับอาการแบบนี้ของแม่

ตั้งแต่เด็กจนโต เวลาที่แม่ไม่ยอมตอบคำถามของเธอ แม่มักจะทำท่าที่ฉุนเฉียว บางทีก็ขึ้นเสียง บางทีก็เดินหนี ครั้งแรกที่แม่ทำท่าทางแบบนี้ใส่เธอ เต็มยังรู้สึกกลัวอยู่บ้าง แต่พอแม่ทำท่าทางอย่างนี้ใส่เธอบ่อยเข้าก็เริ่มชินชาและหายกลัวไปเอง

“ที่แม่ไม่อยู่บ้านกับน้องเพราะแม่ย้ายไปอยู่กับเขาไซ้ใหม่”

“เปล่า แม่ออกไปทำงาน อยู่บ้านแล้วมันไม่สะดวกก็แค่นั้นเอง” คราวนี้เสียงของแม่ห้วนสั้นทั้งยังกระแทกกระทั้น เต็มที่เป็นคนฟังได้แต่ถอนหายใจแล้ววางซ้อนส้อมลงเบา ๆ

“แม่ เต็มโตแล้วนะ ไม่ต้องปิดบังกันแล้ว แม่อยากทำอะไรก็ทำ เต็มไม่ได้จะห้ามแม่หรือแม่อยากมีความรักอยากมีชีวิตอิสระ เต็มไม่ได้ห้ามเลย”

เต็มหยุดพูดแล้วมองแม่ที่นั่งนิ่งสีหน้าดูย่ำแย่เต็มทน แต่ไม่ว่าคราวนี้แม่จะร้องไห้หรือขอให้เธอหยุดพูด เธอก็ทำไม่ได้แล้ว คราวนี้เป็นเพียงโอกาสเดียวให้เธอกับแม่ได้เปิดใจ และเธออยากให้แม่รับฟัง

“แม่พูดกับเดิตรง ๆ ได้ไหม แค่พูดความจริงกับเดิม แค่นั้นเอง”

“แม่กลัวว่าเดิมกับเดิมจะรับไม่ได้”

“แล้วเรื่องนี้พี่เจตรู้หรือยัง” แม่ส่ายหน้าแทนคำตอบ “ที่แม่ย้ายออกไปเพราะเขาหรือพี่เจต”

เดิมมองแม่ที่นั่งก้มหน้าคล้ายครุ่นคิด เธอไม่ได้เร่งเร้าให้แม่ตอบคำถามแต่ปล่อยให้แม่ได้ตกตะกอนความคิดจนพอใจ ผ่านไปราวห้านาทีแม่ก็เงยหน้าขึ้นมาเล่า

“เขาไม่เกี่ยว ที่แม่ย้ายออกจากบ้านก็เพราะทะเลาะกับพี่เจต ตอนนั้นเราทะเลาะกันแรงมาก ต่างก็ใช้อารมณ์กันทั้งคู่ เขาทำแม่แซนหัก แม่ก็เลยย้ายออกมา”

“แม่ไม่ได้รักเขาแล้วใช่ไหม อย่างนั้นก็ควรจะตัดกันให้ขาดได้แล้ว”

“เดิม ความรักของผู้ใหญ่มันซับซ้อนนะลูก”

“แล้วถ้าน้องออกจากโรงพยาบาล กลับมาอยู่ที่บ้าน แม่จะทำไม ยังไง จะทนอยู่กับเขาแล้วก็ทะเลาะกันทุกวัน ให้น้องเห็นอย่างนี้หรือ”

หลังจากนั้นทั้งเดิมและแม่โอบต่างก็เงียบกันไปทั้งคู่ พวกเขาเพียงนั่งมองอาหารที่เริ่มจะเย็นชืดโดยไม่แตะต้อง เมื่อเวลาบอกลาใกล้เที่ยงคืนก็แยกย้ายกลับไปนอน โดยไม่ได้พูดว่าในอนาคตจะทำอย่างไรกับเรื่องนี้

เรื่องดี > เรื่องร้าย

วันต่อมาแม่มารับเติมที่บ้าน เราสองคนไม่ได้คุยอะไรกันมากนักระหว่างทาง พอถึงโรงพยาบาลแม่ก็เร่งรีบไปดูอาการน้องเมื่อเห็นว่าอาการดีขึ้นมากแล้วก็รีบร้อนจากไป เติมอยู่เป็นเพื่อนเติมจนหมดเวลาเข้าเยี่ยมแล้วก็ไปนั่งทำงานที่ร้านกาแฟ

พอได้เวลาเข้าเยี่ยมช่วงเย็นเติมก็กลับขึ้นมาชั้นบนพอดีกับที่ลุงติมาถึง ลุงติหอบเชอร์รี่มาด้วยสามกล่องใหญ่ แต่ไม่อนุญาตให้เติมกินกลับยึดใส่มือเติมแล้วบอกให้เอากลับไปแช่ตู้เย็นที่บ้าน เติมที่เห็นอย่างนั้นจึงทำหน้าที่ตาดูตบั้งแต่ไม่นานก็กลับมายิ้มแย้ม

แม้ว่าเติมจะไม่ได้กลับบ้านในวันนั้นเลยแต่วันต่อ

มาคุณหมอก็อนุญาตให้เต็มกลับบ้านได้ แม่กับเต็มมารับน้องตั้งแต่เช้าแต่บรรยากาศในรถไม่ดีสักเท่าไร เต็มคอยมองน้องผ่านกระจกมองหลัง เห็นสีหน้าน้องดูปกติดีก็วางใจเพราะก่อนออกจากโรงพยาบาลคุณหมอได้เรียกเธอ กับแม่ไปพูดคุยเรื่องสุขภาพจิตของเต็ม

คุณหมอบอกว่าน้องยังไม่ได้เป็นโรคซึมเศร้าเพียงแต่ความเครียดของน้องอยู่ในระดับที่สูงจนน่าเป็นห่วง อีกทั้งยังดูเหมือนว่าน้องจะไม่มีรู้วิธีการระบายความเครียดของตัวเองและสิ่งที่คุณหมอเป็นห่วงที่สุดก็คือประวัติการพยายามฆ่าตัวตายของเต็ม หลังจากคุยกับหมอแล้วเต็มกับแม่ก็หันมาปรึกษากัน เต็มอยากให้น้องเข้ารับการรักษา กับจิตแพทย์แต่แม่กลับคิดว่ามันไม่ได้จำเป็นขนาดนั้น

การถกเถียงทำให้เราสองแม่ลูกโกรธจนไม่ยอมมองหน้ากัน ยังมีเรื่องก่อนหน้าที่ยังคุยกันไม่ชัดเจนก็ยิ่งทำให้ไม่ยอมคุยกันเข้าไปอีก เต็มไม่คิดมาก่อนเลยว่าแม่จะมองปัญหาทางจิตเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยที่เดี๋ยวเดี๋ยวก็หายไปตัวเอง เพราะเหตุนี้เต็มจึงยิ่งคิดอยากพาน้องไปอยู่ด้วยกันที่เชียงใหม่ ต่อให้ต้องทะเลาะถกเถียงกับใครในบ้านเธอก็ยอม

เต็มไม่อยากให้เต็มต้องทุกข์ทรมานอยู่กับคนที่ไม่เข้าใจว่าเรื่องของจิตใจสำคัญขนาดไหน เต็มไม่อยากให้น้องต้องจมอยู่กับความทุกข์เหมือนเธอสมัยยังอยู่ที่บ้าน

หลังจากรถจอดนิ่งสนิทแล้วเต๋มก็จูงมือเต๋มเข้าบ้าน ตอนที่เลื่อนเปิดประตูบ้านเต๋มหันมองออกไปนอกรั้วมองแม่ที่ยืนอยู่ข้างรถ เห็นท่าทางกระอักกระอ่วนใจนั้นแล้วก็ไม่อยากจะบังคับให้แม่ต้องเข้ามาในบ้าน เธอเลยเลือกจะหันกลับมาพำนองขึ้นชั้นบนแล้วไม่สนใจอีก

“ไม่ได้นอนกับพี่เต๋มตั้งนาน ช่วงแรก ๆ นะเต๋มนอนปิดไฟไม่ได้เลย กลัวผี”

“ผีมีจริงที่ไหน”

“กลัวพูด สมัยก่อนตัวเองยังกลัวจนนอนเตียงคนเดียวไม่ได้เลย” เต๋มแซวพี่สาวที่ล้มตัวลงนอนข้าง ๆ เต๋มเองก็หัวเราะกับคำพูดของน้อง

“เดี๋ยวนี้ไม่กลัวแล้ว โตแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นคนไม่กลัวผียังกลัวจิ้งจอกอยู่ไหมคะ” เต๋มพลิกตัวนอนตะแคงแล้วเอ่ยถาม

“กลัว”

“ก็ไม่เห็นจะเก่งเท่าไร”

เต๋มฟาดมือลงที่ต้นแขนน้องเบา ๆ ก่อนที่ทั้งคู่จะหลุดหัวเราะออกมา เต๋มพลิกตัวกลับไปนอนหงาย มองเพดานที่เคยรู้สึกว่ามีดทับด้วยความรู้สึกใหม่ ห่องของเธอที่แท็กบออุ่นได้ถึงขนาดนี้

“คิดถึงตอนเด็ก ๆ เลย” เต๋มพูดเสียงเบาขณะ

หลับตาลง เต็มหันมองหน้าพี่สาวก่อนจะหลับตาลงบ้าง
“เหมือนกัน”

$> < \leq \geq \neq$

ตอนที่เต็มตื่นนาฬิกาบนหน้าจอโทรศัพท์ก็บอก
เวลาทุ่มกว่าแล้ว เธอลุกขึ้นมาล้างบิดซึ่เกียจอยู่บนเตียงก่อน
ได้ยินเสียงโครมครามจากด้านล่าง ทีแรกเต็มยังขมวดคิ้ว
ด้วยความมึนงงแต่สักพักหนึ่งเมื่อได้ยินเสียงโครมอีกครั้ง
ก็รีบเปิดประตูลงไปชั้นล่างทันที

เต็มได้ยินเสียงทะเลาะกันดังสนั่นขณะก้าวเท้าลง
บันได เมื่อลงมาถึงชั้นล่างก็โดนพี่เต็มขวางเอาไว้ทันที พี่
เต็มพยายามดันเต็มให้ขึ้นไปชั้นบนแต่เต็มไม่ไป เธอมอง
ไปรอบบ้าน ที่พื้นมีกรอบรูปตกอยู่หลายอัน เศษกระดาษ
แตกกระจายอยู่รอบ ๆ และมีเก้าอี้ตัวหนึ่งที่ล้มคว่ำอยู่

เต็มเห็นแม่ยืนอยู่ที่หน้าโทรทัศน์ สองตาแดงก่ำ
คล้ายคนกำลังจะร้องไห้ส่วนตรงข้ามกับที่แม่ยืน พี่เจตนั่ง
อยู่ที่โซฟาสีหน้าโกรธเกรี้ยวเต็มทน

“อ้อ สรุบที่ออกไปจากบ้านนี่เพราะมีคนใหม่ ให้อ
เรื่องงานที่เคยอ้างก็คือโกหกใช้ใหม่ มี...”

ถ้อยคำหลังจากนั้นเป็นเพียงเสียงอ้ออึ้งไม่ชัดเจน
เต็มเงยหน้ามองพี่สาวที่ใช้สองมือปิดหูของเธอไว้แน่น เต็ม

แนบมือของตัวเองลงบนมือพี่กอดมันให้แน่นยิ่งกว่าเดิม ถ้าหากว่าพี่เต็มไม่ยอมให้เธอรับรู้ เธอก็จะหลับหูหลับตาไม่มองไม่ฟังอะไรอีกแล้ว

เต็มมองน้องสาวที่ก้มหน้าหลับตาแล้วพลันรู้สึกปวดใจ เธอเหลือบมองแม่กับพี่เจตที่ยังทะเลาะถกเถียงกันไม่เลิก เธออยากพาน้องขึ้นชั้นบนแต่ก็ไม่อาจปล่อยมือได้ แต่ยืนฟังเสียงตะโกนกันด่าสาปแช่งนั้นตั้งแต่ต้นจนจบ เมื่อเสียงคำทอเหล่านั้นเจียบหายไปแล้วเต็มค่อยคลายมือออกแล้วหันไปมองรอบด้าน พี่เจตนั่งก้มหน้ากุมศีรษะอยู่ที่เต็ม ส่วนแม่นั้นทรุดตัวลงนั่งปิดหน้าอยู่ที่พื้น

สองพี่น้องมองหน้ากันเพียงครู่เดียว เต็มก็เดินจูงมือเต็มเข้าไปหาแม่ เต็มเม้มปากแล้วค่อย ๆ ขยับตัวเข้าไปกอดแม่ไว้ส่วนเต็มก็กระซิบทั้งคู่เข้ามากอดอีกทีหนึ่ง โอบเอื้อสละอีกสละอื่นจนตัวสั่น เธออยากโอบกอดลูกสาวทั้งสองแต่ก็ไม่อาจทำได้ เธอยอมให้ลูกเห็นสภาพน้ำตานองหน้าไม่ได้จริง ๆ

ผ่านไปครึ่งชั่วโมงเจตก็เดินกระต๊อบเท้าขึ้นชั้นบนไป โอบแม่ริมฝีปากกลั้นน้ำตาแล้วใช้สองมือปาดมันออก เธอมองลูกสาวทั้งสองคนก่อนจะยิ้มให้แล้วโอบแขนไปรอบไหล่ของทั้งคู่

“รักลูกที่สุดเลย”

คืนนั้นสามแม่ลูกนอนอนด้วยกันที่ห้องของเต็ม เต็ม
เลียสละให้แม่กับน้องนอนบนเตียงส่วนตัวเองก็ปูผ้านอนที่
พื้น แสงจากเสาไฟด้านนอกส่องผ่านม่านเข้ามาพอให้เห็น
ภาพได้อย่างเลือนราง

ในห้วงความคิดนั้นเต็มกับเต็มพลันคิดถึงนิทาน
ก่อนนอนที่แม่เคยเล่าโดยมิได้นัดหมาย อาจเพราะสมัยยัง
เด็กแม่จะเข้ามาเล่านิทานกล่อม พวกเธอทั้งคู่ให้นอน เต็ม
ที่ตอนนั้นขึ้นชั้นประถมแล้วก็ยังชอบฟังนิทานของแม่อยู่
ช่วงเวลาก่อนนอนตอนนั้นราวกับความฝันอันแสนสุขที่เมื่อ
ย้อนคิดถึงทีไรก็ยิ้มได้ทุกที

“แม่ เล่าเรื่องดาวลูกไก่ให้ฟังหน่อย” เต็มเบิกตา
เมื่อได้ยินน้องเอ่ยขอ เธอรีบขยับตัวเข้าไปใกล้ ๆ ที่นอน
ทันที

“โตแล้วยังจะฟังนิทานอีกเหรอ” แม่ถาม

“พี่เต็มก็อยากฟังใช่ไหม” เต็มรับหาแนวร่วมซึ่ง
เต็มก็รีบพยักหน้าตอบรับทันที

“โตแต่ตัวกันหรือไงนะพวกนี้”

แม่โอบถามด้วยเสียงกลัวหัวเราะ มือข้างหนึ่งลูบ
หัวลูกสาวคนโตอีกข้างหนึ่งลูบหัวลูกสาวคนเล็ก เธอเริ่ม
เล่านิทานเรื่องโปรดของลูกซ้า ๆ เหมือนที่เคยเล่าเมื่อยี่สิบ
ปีก่อน ไม่นานทั้งเต็มทั้งเต็มก็หลับไป โอบมองแล้วได้แต่
ยิ้ม ชั่วโมงที่นั่นเธอคล้ายได้เด็กหญิงตุลารวยแปดขวบ กับ

เด็กหญิงตุลยาวัยสองขวบกลับมาในอ้อมกอด

โอบลูกขึ้นนั่งซ้า ๆ จัดผ้าห่มให้ลูกเรียบร้อยแล้ว
ก็ก้มลงหอมหัวหอมแก้มลูกสาวคนละทีถึงค่อยล้มตัวลง
นอน ความฝันในคืนนั้นช่างอ่อนหวานนุ่มนวลนัก

> < ≤ ≥ ≠

เต็มตื่นแต่เข้าไปซื้อวัตถุดิบที่ตลาดและรีบกลับมา
ทำกับข้าวให้แม่กับน้องแต่ตอนที่กำลังจะไปเรียกแม่กับ
น้องให้ลงมากิน พี่เจตก็เดินสวนลงมาเสียก่อน เต็มมอง
หน้าเขาอยู่พักหนึ่งถึงตัดสินใจเอ่ยชวน

“กินข้าวก่อนไหมพี่เจต”

“กินได้หรือ”

“ก็ลองชิมดู ถ้ากินไม่ได้ก็วางจานไว้เดี๋ยวเต็มเก็บ
เอง”

“ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นเสียหน่อย”

เต็มยิ้มแต่ไม่ได้ตอบอะไร เธอเพียงเดินขึ้นชั้นบน
ไปปลุกแม่กับน้องแต่เมื่อขึ้นมาแล้วก็เห็นว่าคนที่ยังนอน
อยู่มีเพียงเต็มแค่คนเดียว เต็มตะไหล่น้องเบา ๆ แล้ว
ค่อย ๆ ลูบหลังเพื่อไม่ให้น้องสะดุ้งตื่น ไม่นานเต็มก็
สะลึมสะลือมตาขึ้นมามอง

“ไปกินข้าวกัน จะได้กินยา”

“แม่ล่ะ”

“แม่ลงไปแล้ว”

เต็มพยักหน้าก่อนจะยอมลุกไปล้างหน้าแปรงฟันตามที่เต็มบอก ระหว่างรอเต็มก็พับผ้าที่ปูนอนและผ้าห่มให้เรียบร้อย รอจนน้องเดินมาเรียกจึงค่อยลงมาชั้นล่างด้วยกัน

เต็มชะงักไปครู่หนึ่งตอนที่เห็นว่าเจตน์อยู่ที่โต๊ะด้วยก่อนจะเดินตามพี่สาวมานั่งลงข้างแม่ อาหารเข้าเริ่มต้นขึ้นด้วยบรรยากาศอึมครึม มีแต่เสียงช้อนส้อมกระทบจานเป็นบางครั้งบางคราวเท่านั้นจนกระทั่งพี่เจตน์วางช้อนส้อมแม่ถึงเงยหน้าขึ้น

“สิ้นเดือนนี้ช่วยย้ายออกไปด้วยนะ ฉันจะกลับมาอยู่บ้าน”

ทั้งเต็มและเต็มต่างกำช้อนในมือแน่น ประโยคแรกพี่แม่พูดเป็นสิ่งที่เต็มอยากได้ยินมาตลอดยี่สิบปีที่ผ่านมา และประโยคที่สองคือสิ่งที่เต็มปรารถนามาหลายปี

“จะย้ายเข้ามาพร้อมมันหรือ”

“ไม่เกี่ยวกับคุณ”

“ได้” เจตน์พูดก่อนลุกขึ้นยืน “ได้” เขาย้ำอีกครั้งก่อนจะผลุนผลันออกไป

“แม่จะกลับมาอยู่บ้านจริง ๆ เหรอ”

“ใช่”

“แม่ไม่โกหกเต็มใช่ไหม”

“แม่จะย้ายกลับมาสิ้นเดือนนี้นะ รอเขาย้ายออกไปก่อน”

“สัญญาอะ”

“สัญญา”

เต็มมองแม่กับน้องที่โผกอดกันด้วยรอยยิ้ม เธอหวังจริง ๆ ว่า คราวนี้แม่จะไม่ผิดสัญญา เต็มสบตากับน้องที่เงยหน้าขึ้นมาจากไหล่แม่ น้องเอ้อมมือมาจับมือกับเธอแน่น

ในวันนั้นหลังจากมือเข้าผ่านพ้นไป แม่โอบกอดเต็มกับเต็มไปทำบุญที่วัด เต็มนั่งมองปลาสรวยที่แย่งกันว่ายขึ้นมายังขนมปัง เธอตั้งใจฉีกขนมปังชิ้นเล็ก ๆ เพื่อที่จะได้ให้อาหารปลาไปนาน ๆ ในตอนนั้นเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เป็นหัวหน้าของเต็มที่โทรมา เธอรีบยื่นห่อขนมปังให้น้องแล้วเดินหามุมสงบเพื่อรับโทรศัพท์

“สวัสดีค่ะ”

“เป็นยังไงบ้าง น้องคุณอาการดีขึ้นหรือยัง”

“ดีขึ้นแล้วค่ะ ตอนนี้ออกจากโรงพยาบาลแล้ว”

“ดีแล้ว ผมไม่ได้จะโทรมาเร่งนะแต่จะมาเตือนว่า
อาทิตย์หน้ามีประชุม ถ้าคุณยังไม่สะดวกก็บอกผม ผมจะ
ได้จัดคนอื่นเข้าประชุมแทน”

“ไม่เป็นไรค่ะเดี๋ยวเดิมนกลับวันอาทิตย์นี้เลย”

“นี่คุณ ผมไม่ใช่หัวหน้าใจยักษ์นะ ถ้ายังกลับไม่ได้
ก็บอก” เดิมยิ้มกว้างแต่อีกใจก็อดรู้สึกวูบโหวงไม่ได้ เธอ
เพิ่งกลับมาบ้านได้ไม่กี่วันก็ต้องกลับไปเสียแล้ว

“พี่พูดเหมือนไม่ยอมให้เดิมนกลับ เดี่ยวเดิมนก็ลา
ออกเสียเลยนี่”

“ต่อให้คุณมาขึ้นซองขาผมก็จะไม่รับ ผมไม่ให้
คุณออก คุณต้องเป็นลูกน้องผมตลอดไป”

“โห พี่ไม่คิดจะให้เดิมนเจริญก้าวหน้าเลยใช่ไหม
คะเนี่ย” หลังจากนั้นเดิมนก็คุยเล่นกับหัวหน้างานอีกหลาย
ประโยคก่อนที่เขาจะวกกลับเข้าไปเรื่องงาน เดิมนรับฟัง
อย่างตั้งใจ จดจำรายละเอียดทุกอย่างไว้แล้วคิดว่าจะต้อง
ทำอะไรเป็นอย่างแรกเมื่อกลับ

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปอยู่กับน้องเถอะ ค่อยเจอกันวัน
จันทร์”

เดิมนมองไปทางศาลากลางน้ำ มองแม่กับน้องที่
ผลัดกันโยนขนมปังลงไปให้ปลา ตั้งใจว่าจะจดจำภาพแห่ง
ความสุขเหล่านี้ไว้ให้นานที่สุด

“พี่เต็ม มาช่วยเต็มให้อาหารปลาเร็วจะได้ไป
สวนหลวงต่อ!”

เต็มหัวเราะกับท่าทางเหมือนเด็กไม่รู้จักโตของ
น้อง เธอเดินมาช่วยเต็มโยนขนมปังจากนั้นเราถึงไป
สวนหลวงกันตามที่น้องต้องการ

สมัยเป็นเด็กเต็มกับเต็มชอบมาวิ่งเล่นที่สวนหลวง
มาก เธอสองคนจะผลัดกันแวงชิงช้าจากนั้นหลังเล่นชิงช้า
จนพอใจพวกเธอก็จะขอให้ลุงตีช่วยปั่นเปิดพาไปกลางสระ
น้ำเพื่อรอดูน้ำพุจากที่ที่ใกล้ที่สุด

เต็มเอนหลังลงนอนบนพื้นหญ้า จ้องมองก้อนเมฆ
ที่เคลื่อนคล้อยผ่านไปอย่างเชื่องช้า เต็มเดินมานั่งลง
ข้าง ๆ ก่อนจะเป็นฝ่ายเอ่ยถามขึ้น

“พี่เต็มจะกลับไปทำงานเมื่อไร”

“พี่ว่าจะบินกลับวันอาทิตย์”

“เร็วจัง อยู่ต่ออีกหน่อยไม่ได้หรือ”

เต็มสายหน้าแทนคำตอบมองน้องที่ถอนหายใจ
แล้วเงยหน้ามองฟ้าตามเธอ

“พี่เต็มว่าคราวนี้แม่จะทำได้เหมือนที่พูดไหม”

“ไม่รู้สิ” เต็มตอบด้วยความสัจจริง เธอไม่อาจคาด
เดาอนาคตข้างหน้าได้ “แต่ถ้าแม่ไม่ทำตามสัญญา เต็มจะ
มาอยู่กับพี่ที่เชียงใหม่ก็ได้นะ”

“จะมารับหรือเปล่า”

“มาสิ”

“สัญญา นะ”

“สัญญา”

เดิมนั้นนิ้วก็หายไปเกี่ยวกับน้อง ทำสัญญาเหมือน
ที่เคยทำสมัยยังเป็นเด็กก่อนเราสองคนจะต่างเงยหน้ามอง
ฟ้าที่วันนี้ดูจะใสสว่างกว่าทุกวัน

๑๑๑๑
๒๒๒๒
๓๓๓๓
๔๔๔๔
๕๕๕๕
๖๖๖๖
๗๗๗๗
๘๘๘๘

๑๑๑๑